

Trùng Hợp Gặp Em

Contents

Trùng Hợp Gặp Em	1
1. Chương 1: Gặp Nhau	2
2. Chương 2: Chuyến Du Lịch Thành Công	3
3. Chương 3: Làm Chó Phải Trung Thành	5
4. Chương 4: Mong Muốn Ích Kỷ	8
5. Chương 5: Nhìn Gì Ghê Thế?	10
6. Chương 6: Nguy Hiểm!	11
7. Chương 7: Cảm Giác Quen Thuộc	13
8. Chương 8: Muối Mặt	15
9. Chương 9: Nhập Học	16
10. Chương 10: Đánh Hay Bị Đánh	18
11. Chương 11: Một Ngày Một Mỗi	20
12. Chương 12: Bị Nắm Thóp	22
13. Chương 13: Điều Kiện	24
14. Chương 14: Pet Cấp Cao	26
15. Chương 15: Phải,dây Là Phong Cách Của Tôi	28
16. Chương 16: Cùng Là Con Trai	30
17. Chương 17: Tốt Hay Không?	32
18. Chương 18: Bị Phạt	33
19. Chương 19: Đói	35
20. Chương 20: Cứu Pet	37
21. Chương 21: Cái Cần Biết Đã Biết Rồi	40
22. Chương 22: Đón Giáng Sinh Với Chủ Nhân	42
23. Chương 23: Tôi Sẽ Lấy Lại Sau	45
24. Chương 24: Nữ Sinh?đặc Cách?	47
25. Chương 25: Chiêu Diên,là Cô Bé Ấy	50
26. Chương 26: Ngày Thành Lập Trường	52
27. Chương 27: Sự Cố	54
28. Chương 28: Kết Hôn?	56
29. Chương 29: Vậy Là Hết?	59
30. Chương 30: Kỳ Lạ	61
31. Chương 31: Choàng Tỉnh	63
32. Chương 32: Cậu,cô Hay Em?	66
33. Chương 33: Tên Nhiên Họ Tiêu	68
34. Chương 34: Vũ Điềm Ốm?!	71
35. Chương 35: Tên Cậu Là Vũ Phong Điềm	73
36. Chương 36: Kết Thúc	76

Trùng Hợp Gặp Em

Giới thiệu

Truyện xoay quanh cuộc sống của một cô gái vô cùng xinh đẹp Tiêu Nhiên. Vì hoàn cảnh khó khăn mà Tiêu Nhiên phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-hop-gap-em>

1. Chương 1: Gặp Nhau

Không gian về đêm luôn là sự yên tĩnh đáng sợ, hàng cây đu đưa xào xạc trong con ngõ như muốn hù dọa người yếu vía. Gió thu mang theo khí lạnh luồn qua mái tóc mềm của một cô bé chừng sáu tuổi khiến thân hình nhỏ khẽ run lên. Khuôn miệng xinh xắn vô tư ngáp dài mấy tiếng. Đôi mắt nâu to tròn rũ xuống đầy mệt mỏi. Hai má phúng phính khẽ rung rung đáng yêu vô cùng.

Cô gái nhỏ bận trên mình bộ đồ trắng tinh khôi nhưng lại ướt sũng. Bộ váy còn loang lổ đủ thứ màu sắc. Bàn tay xách chiếc giày nhỏ, đôi chân trần đạp lên nền đất lạnh chạy thẳng về nhà.

Hôm nay chẳng là tết trung thu, trẻ con trong khu rủ nhau đi ném nước. cô bé còn nhỏ chưa được nhanh chân lẹ tay nên đã “đón nhận” không ít “pháo đạn” của địch. Khuôn mặt nhỏ lộ rõ vẻ không cam tâm, đợi đến lúc lớn hơn chút nữa nó sẽ cho chúng biết tay.

“A...”

Mãi miết suy nghĩ mà nó bị vấp vào một ổ gà không hay, còn mắt đà ngã kênh ra đất và tiếp đất thành công bằng.... mặt(—). Chân tay mặt mũi xước sát hết cả. Nặng nhất là phần đầu gối đang thương bị cày xuống đường. Lồm cồm bò dậy nhìn vết thương đau đến không đi nổi. Đôi mắt nâu to tròn ngó qua ngó lại chẳng thấy ai cả. Nhưng cũng phải đây là trong hẻm mà h đã là 11 h đêm rồi. Thân hình bé nhỏ nép vào một bên lề đường, bắt lực khóc nức lên từng tiếng.

- Bạn sao vậy

Bỗng có tiếng nói khá trong trẻo, xem ra cũng là một đứa trẻ. Ngược lên nhìn đập vào mắt cô bé kia là một cậu bé đáng người nhỏ nhắn nhưng không thấy rõ mặt vì ở đây tối quá.

Con bé mếu máo chỉ vào chân mình. Theo hướng chỉ tay cậu bé đưa mắt tới phần đầu gối đang bị thương khá nặng. Không nói năng gì cậu bé quay lưng lại tưởng là sẽ bỏ đi nhưng lại ngồi xuống thụp xuống, đưa hai tay ra sau ý nói “lên đi”.

Nghiêng đầu không hiểu, có con bé nào đẩy vấp ngã người ngồi đó. Tới một lúc sau mới à lên một tiếng rồi một nhọc “bò” lên lưng người phía trước. Miệng lí nhí nói cảm ơn

-Nhà cậu ở đâu

-Đi thẳng là tới liền.

Đôi chân nhỏ bé chầm chậm bước đi, tuyệt nhiên cả hai không nói thêm lời nào nữa. Cô bé ôm chặt lấy cổ của cậu bạn phía trước, người không ngừng run lên.

Về đêm nhiệt độ ngày càng hạ xuống, gió thổi từng cơn lướt qua bộ quần áo ướt sũng. Chắc mai nó sẽ sốt mất. Người con bé cọ cọ vào chiếc áo thu-đông của cậu bạn nét mặt có chút “thèm muốn” chiếc áo. Chỉ tiếc là người phía trước không có nhận ra.

Ngoài trời lạnh nhưng thoáng đạt cơ sao con bé lại thấy rất bí bách. Do không gian yên Lặng này sao? Nghĩ một hồi nó quyết định là người mở lời trước.

-Này, cậu bạn tốt bụng tớ tên Nhiên họ Tiêu, cứ gọi nhiên thôi cũng được. Ừm..ừm..m..m. Mà cậu tên gì vậy?

Con bé này vốn không giỏi giao tiếp. Suy đi tính lại một hồi vẫn thấy câu này là hợp lí nhất rồi.

-Phong Diễm

-Phong Điềm?Cậu bao nhiêu tuổi?

-Sáu

-Vậy là chúng ta bằng tuổi rồi. cậu mới chuyển tới đây hả?

-chỉ là đi du lịch thôi.Chiều mai sẽ về

-À à, ra vậy

Cứ thế, cứ thế,nó cứ hỏi còn Phong Điềm trả lời.Nhưng kể ra thì cậu ta chẳng lăm chằng hỏi lại nó câu nào hết.nó cứ nhiệt tình hỏi chuyện thế này cũng ngượng lắm đấy.Thế mà ai kia chẳng biết gì hết

2. Chương 2: Chuyến Du Lịch Thành Công

-A,đến nhà tớ rồi này

Đứng trước một ngôi nhà màu vàng chanh 2 tầng không to không bé,ở cổng còn trồng một giàn hoa giấy khá là thơ mộng,con bé reo lên.Phong Điềm đặt nó ngoài cổng toan quay đi thì chợt cau mày lại,nhìn ngôi nhà tối om rồi lại nhìn nó.

-Cậu ở đây một mình đấy à?

-Ba tớ đi công tác,nên tớ ở nhà một mình.

-Mẹ cậu đâu?

Sau câu hỏi này nó chỉ cười trừ không trả lời.Biết mình đã lỡ lời,Phong Điềm không nói gì chỉ gật gù tỏ ý hiểu.Song con bé móc từ trong túi của cái áo váy ra hai chiếc chìa khóa,tay run run đưa lên mở cổng.Không vào nhanh chắc sẽ bị lạnh đến chết mất.Nhưng mà khổ nỗi nó cầm mãi cái chìa khóa mà không cho được vào cái ổ.Trời thì ngày càng lạnh.Đột nhiên cảm giác ấm áp lan tỏa khắp cả vai, nhận thấy có chiếc áo khoác sau lưng thì liếc đôi mắt qua dáng người đen thui bên cạnh.Không những không cảm kích mà nó còn bịu môi bất mãn.Cả quãng đường đi thì chẳng đưa giờ về tới tận nhà rồi còn làm màu.

-Đưa đây tôi mở

Không đợi ai kia kịp trả lời đã giật phắt chiếc chìa khóa nhanh lẹ tiến lên mở cổng.

-Cảm ơn, cậu về cẩn thận

Nó cầm lại chiếc chìa khóa,bỏ lại mấy câu rồi đẩy cổng đi vào.Bước tới hiên nhà tối om tiếng lạch cạch vừa vang lên thì cửa mở.Bước vào trong nhà việc đầu tiên nó làm chính là bật đèn và lò sưởi lên,giờ nhiệt độ trong nhà khác hẳn ngoài trời,dễ chịu vô cùng.

Bỏ chiếc áo thu-đông trên ghế, tính quay lại đóng cửa thì một dáng người thù lù đằng sau làm nó giật mình hét lên thiếu chút nữa là té ngã.

-Ồ, cậu chưa về sao

Đôi mắt cafe trơn trũng nhìn cậu bé kia.Ở trong đèn điện sáng thế này thì nhan sắc của cậu ta quả là được nâng lên một tầm cao mới.trước không thấy rõ mặt lắm nhưng cũng gọi là có nhìn ra được chút ít nhưng nó không nghĩ là lại đẹp như vậy.

Mái tóc đen bồng bênh óng mượt tôn lên làn da trắng sáng mịn màng.Đôi đồng tử to tròn đen láy ẩn hiện dưới hàng lông mi dài cong vút,sống mũi cao cao lại thêm làn môi mỏng màu anh đào kia nữa.Dù có là nét đẹp chưa hoàn thiện nhưng cũng xao xuyến động lòng người.Quả là có tố chất trở thành một nam thần nha.

-Nhà cậu có hộp sơ cứu không?

Tiếng nói nhàn nhạt vang lên làm nó bình tĩnh, chưa kịp trả lời thì đôi chân kia tiến tới một cái hộp trên kệ, vừa hay đây là thứ cần tìm

-Thấy rồi còn hỏi

Nhiên bấu môi nhìn người phía trước, thân hình khố sở lết đến cái ghế gần đó, đôi mắt đảo đảo nhìn vết xước. Phong Diễm lấy một cái lọ gì đó từ trong hộp, tiến lại gần nhẹ nhàng sát vào vết thương trên đầu gối con bé kia.

Cảm thấy chỗ bị thương vô cùng đau rát, theo phản xạ suýt vung chân đạp cho người trước mặt một cái, cũng may là cậu bé kịp thời chặn lại

-Thuốc sát trùng, chịu khó chút.

-Sao cậu còn chưa về.

-tôi giúp cậu, cậu còn chưa cảm ơn đũa gì nhanh vậy.

Miệng nói tay vẫn làm, đôi tay nhỏ thoăn thoắt băng bó, chẳng mấy chốc đã xong xuôi. Phũ tay đứng dậy, Phong Diễm cất lại chiếc hộp gọn gàng về chỗ cũ.

-Được rồi đây, cậu về đi.

Con bé nào đấy vô ơn lên tiếng đũa thẳng “ân nhân” của mình về, tay còn làm điệu xua xua như đũa chó. Thằng bé kia cũng không vừa, mắt liếc nhìn người đối diện diễm nhiên nói.

-Cậu nghĩ tôi giúp cậu không công à?

-Nè, tôi đâu có bảo cậu băng bó cho tôi đâu.

-Băng bó chỉ là khuyến mãi, tôi là đang nói việc công cậu về kia.

-Tôi đã cảm ơn rồi còn đâu.

-Vậy cậu nghĩ cảm ơn có thể bù hết công sức tôi công một con heo như cậu về tới tân nhà

-cái đấy là cậu tự làm tôi đâu có cần.

-Không cần sao còn leo lên người tôi

-Thì...

Nó tức đến nỗi không thèm “cậu-tớ” gì nữa, xưng “tôi” gọi “cậu” cho nhanh. Hai đũa đũa khẩu một hồi thì nó cứng họng, đúng là cậu ta chưa từng nói sẽ giúp nó. Lần này nó đã quá ngây thơ rồi. Đũa đo một hồi, nó mới mở lời nói một câu, ý nghĩa có chút nhượng bộ.

-Cậu muốn gì.

-Gần 12h rồi nên tôi sẽ ở lại đây.

-Tùy cậu nhưng tôi nói trước là chỉ có một phòng thôi đấy

-Cậu không có phòng riêng à?

-Có, ý tôi là phòng ba tôi bị khóa rồi. Ba đi công tác cầm luôn chìa khóa.

Phong Diễm nghe vậy thì nhủ mày khó hiểu, đũa đôi mắt đen qua nhìn con bé, ánh mắt như muốn xoáy sâu vào tâm trí người đối diện.

-An ninh ở đây không tốt. Trong phòng ba lại có nhiều giấy tờ quan trọng. Ba nói tối thì phải vào phòng khóa cửa lại có tiếng động gì thì sống chết cũng không được mở cửa. Thôi, lên phòng tôi

Nó nói tay chỉ chỉ lên tầng trên. Nghe vậy đôi mày Phong Diễm khẽ giãn ra, chạy ra đóng chặt cửa nhà rồi giúp nó đi lên tầng. Đến tới phòng là nó lấy đồ lết xác vào thẳng phòng tắm thay. Phong Diễm ngồi lại ở một chiếc ghế, mắt đảo quanh căn phòng có chút nam tính này. Bình thường phòng của mấy đũa con gái thường full màu hồng, trong phòng thường có búp bê hay bộ đồ chơi bán hàng gì đó. Sở dĩ cậu nói vậy vì mẹ hay dẫn cậu vào mấy nhà bà bạn, ừm chắc là bạn vì cậu nghĩ thế. Con gái nhà đũa hay dẫn cậu vào phòng chúng

chơi nhưng chẳng hợp “gu” cậu tẹo nào. Giờ cậu lại đang ở trong phòng một con bé mới quen này cảm giác có chút khác lạ. Phòng nó có màu sắc khá hài hòa, tường sơn màu xanh dương nhàn nhạt tạo cảm giác dễ chịu. Tất cả đồ đạc đều được bày trí hợp lí chỉ ngoại trừ cái tủ đựng đồ ăn vặt có hơi “quá tải” thì phải.

Đợi một lúc, con bé bước ra. Nó bận trên mình bộ đồ khá đơn giản áo phông với quần đùi hơi nam tính một chút. Mới bé tí mà nó đã hình thành tính cách này rồi thì cơ hội làm nó trở nên nữ tính có vẻ không nhiều lắm a.

-có một cái giường thôi cậu ngủ ở đâu?

-Tôi ngủ trên giường cậu dưới đất.

-Con trai mà chẳng ga-lăng tẹo nào thế.

-kệ tôi.

-Lạnh lắm tôi không ngủ dưới sàn đâu, hay ngủ chung đi giường tôi rộng lắm mà.

-Tôi không thích ngủ chung.

-Yên tâm, tôi có cách.

Nói rồi, nó lon ton chạy đến chỗ tủ quần áo lôi ra một đồng gối, xếp lên giường gọn gàng chia chiếc giường làm hai phần. Nó nằm trên giường tay đập đập sang phần giường bên cạnh tỏ ý bảo cậu bé lên đi

-Vây còn tạm được

-Lắm chuyện thế, lại còn “vây còn tạm được”

Nó bĩu môi nhại lại lời của Phong Diễm làm hai đứa tí nữa nhảy vào đánh nhau nếu không có 1 cuộc gọi làm gián đoạn cuộc chiến. Phong Diễm móc từ trong túi quần ra chiếc điện thoại, nhìn màn hình hiện lên chữ: MẸ

Hôm nay nhà cậu đi du lịch, đến tối ba mẹ cậu muốn đi ăn ở nhà hàng nhưng cậu lại không muốn đi theo nên ở lại khách sạn ăn, mà ngồi trong khách sạn chán quá nên đi ra ngoài, kết quả là lạc tới tận đây, chắc ba mẹ cậu trở về khách sạn rồi. nhẹ nhàng bắt máy, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói thanh thoát xen chút lo lắng.

-Là con?

-Vâng, con đang ở nhà bạn mẹ không phải lo gì hết.

-Thế à, ừm vậy con ở nhà bạn chơi vui vẻ nha. Mai gặp mẹ ở con viên hồi sáng. Được chứ?

Giọng nói của người phụ nữ kia có chút vui mừng. Phong Diễm cũng không khó để nhận ra, cậu chỉ thở dài vâng một tiếng rồi cúp máy.

Trong phòng khách sạn, có đôi vợ chồng ở đó. Vợ thì đẹp thanh thoát dịu dàng, chồng lại phong độ anh tuấn.

-Chuyến du lịch này mục đích là để con kết bạn, coi như cũng là một chuyến du lịch thành công rồi nhỉ?

Người vợ mỉm cười nhìn chồng miệng nói đầy hạnh phúc. Người đàn ông kia cũng mỉm cười nhìn vợ đầy dịu dàng ôn nhu, giọng nói trầm trầm nhưng ấm áp

-Ừm.

3. Chương 3: Làm Chó Phải Trung Thành

-Nghe không nhầm thì mẹ còn muốn mình đưa nó đến thì phải.

Phong Diễm lăm bắm gì đó trong miệng rồi liếc đôi mắt đen qua nhìn con bé kia, thở dài.

-Có chuyện gì vậy?

Nhiên như nhận thấy thái độ náo nê của cậu bé, nghiêng đầu thắc mắc. Nhưng đáp lại câu hỏi kia lại là sự im lặng đáng ghét, cậu ta không trả lời, bước tới giường nằm dài thườn lệt, động tác rất tự nhiên. Bị bỏ, khiến nội tâm nó như bùng nổ “mẹ thằng cha chảnh cún”. cơn tức giận có lẽ cũng rò rỉ ra ngoài ít phần, cau mày nhăn mặt nói đầy khó chịu.

-Tắt điện.

-Ừm

Vậy là buổi tối hôm ấy trôi qua bình yên như thế....

Những tia nắng đầu ngày bắt đầu rộ lên phía đằng đông, len lỏi vào phòng ngủ của Nhiên. Phong Điềm lờ đờ mở mắt, nhìn sang bên cạnh đã không thấy cô bạn kia đâu, chạy xuống tầng thì đã thấy nó ngồi chễm chệ trên ghế nhai tốp tốp cái bánh mì. Thấy Phong Điềm nó liền quay ra nhìn nhìn tay chỉ vào một cái bánh mì khác và một cái bàn chải đánh răng mới.

-Cầm lấy cái này đi đánh răng đi, mới mua xong. Sau ra ăn bánh.

Phong Điềm cầm chiếc bàn chải bé bé cỡ của trẻ con lên đi thẳng vào phòng vệ sinh một lúc sau ra bàn cầm chiếc bánh lên. Nhìn với vẻ đầy hoài nghi. Cái bánh có nhân rất lạ, có trứng có thịt, có tương ớt lại có thêm cả dưa chuột, nhìn có vẻ không được đẹp mã cho lắm.

-Ăn đi, hợp vệ sinh lắm luôn. Cái này là tôi mua bánh mì về tự làm nhân đấy.

Nó cất tiếng nhằm xoa dịu sự nghi ngờ về “nguồn gốc” của cái bánh nhưng nghe xong trên trán cậu sớm đã xuất hiện mấy vạch đen miệng giật giật. Nói vậy làm sao cậu dám ăn. Nhìn cái bộ dạng vừa ăn vừa nói “ngon lắm đấy”, mời gọi hết sức nhiệt tình cậu cũng không muốn phụ lòng người ta đành miễn cưỡng nhe răng cắn một miếng. Thực sự thì mùi vị cũng rất khá, không khó ăn như cậu nghĩ

Chỉ một loáng sau, hai đĩa đã gặm xong bữa sáng. Phủi phủi cái tay còn dính vụn bánh mì, cậu đưa tay lên cổ tháo ra một chiếc vòng bạc chìa ra trước mặt nó.

-Coi như đây là tiền ăn.

-Cho tôi hỏi?

Nó ngơ ngác nhận lấy chiếc vòng, ngẩng ngẩng ngó ngó mặt dây. Đó là một hình cái cân được chạm khắc rất tỉ mỉ phía sau còn có thêm đôi cánh như cánh thiên thần.

-Giữ cho kĩ vào.

-Ừ, tất nhiên rồi.

Nó vui mừng đeo chiếc vòng vào cổ, con chỉnh đi chỉnh lại đến khi nào ưng ý mới chịu.

-Nhưng sao cậu lại cho tôi cái vòng này, chắc đắt lắm đấy.

Phong Điềm không nói gì chỉ cười cười, tay vươn lên xoa xoa đầu nó. Bộ tóc mềm bồng chốc rớt bù lên. Hành động này thành công làm làm khuôn mặt ai kia biến đổi như con tắc kè từ ngây ngốc, sang xấu hổ đến đỏ mặt cuối cùng lại như nghĩ ra gì đó sắc mặt bỗng xanh lên như tàu lá chuối. Nó gằn lên từng tiếng.

-Cậu. Coi. Tôi. Là. Chó. Nhà. Cậu. Hỏi?

-Ừ.

Đáp lại sự phẫn nộ kia vẫn chỉ là cái mặt thản nhiên đáng ghét, giọng nói nhẹ tênh lập tức tan vào không khí. Mặt nó ngày một tối hơn, tay nắm thành quyền, bả vai run lên đầy tức giận.

-Sau này đừng để ai xoa đầu đấy.

-Tại sao.

Khuôn mặt nó trong phút chốc lại trở nên ngây ngốc, nghiêng đầu hỏi với vẻ mặt đầy khó hiểu. Nhìn khuôn mặt đầy ngổ ngáo của ai kia, cậu bé nở nụ cười rất chi là gian song phán thêm một câu xanh rờn.

-Làm chó phải trung thành.

-À, ra là thế.

Nó cười híp cả mắt, vỗ tay cái “tét” như hiểu ra gì đó rất thú vị. Song lại ngây ra kiểu bị trúng bùa, mắt đảo đảo ngơ ngời.

1s...

2s....

3s...

Á..Á...Á.....

Tiếng Phong Diễm “rống” lên y chang lợn bị chọc tiết vang cả con ngõ. Tình hình hiện giờ là Nhiên đang bầu lấy người Phong Diễm cắn vào bắp tay cậu ta. Cắn như chưa bao giờ được cắn. Cho chừa cái tội chọc nghoẹo nó.

Phong Diễm khổ sở bóp mồm con bé, đến khi giằng được ra thì vết cắn cũng đã rỉ máu. Nhìn sang ai kia vẻ mặt lại chẳng có chút hối lỗi, giận hờn quăng cho cậu chiếc áo thu-đông rồi quay đi. Phong Diễm lấy điều này là hết sức bình thường. Tay cầm lấy chiếc áo, miệng nhả ra một câu.

-Tôi về không chắc sẽ quay lại nên đừng có nhớ quá mà khóc thút thít suốt ngày đấy.

-Ai thèm, đi nhanh lên cho tôi nhờ.

Nó ấn tay vào lưng cậu đẩy ra khỏi cổng, lên tiếng đuổi không thương tiếc. Phong Diễm chẳng nói gì, mặt chảnh không kém quay đi luôn.

Ở công viên, dáng hình mảnh khảnh của một người phụ nữ cứ đứng ngồi không yên. Vũ phu nhân đang đứng đợi con trai, bà rất nóng lòng để được đón.... bạn của con bà đi chơi. Nhưng hôm qua nói chuyện đến lúc gần tắt máy bà mới nhớ ra, “thỏ thẻ” với con một câu: “con đi thì dẫn theo bạn con đến nữa nha”. Không biết con bà có nghe thấy không nữa.

Đợi một lúc, phía xa xa xuất hiện một dáng người nhỏ nhắn đoán biết là con nên mà nhanh chóng chạy đến. Câu đầu tiên bà hỏi chính là...

-Bạn con đâu?

-Con không dẫn theo.

Đáp lại sự mong đợi của bà lại là sự thờ ơ của đứa con. Thật là tụt hết cả cảm xúc! Nét mặt bà nhăn lại có chút khó coi.

-Mẹ có dặn con là hãy đi cùng bạn mà.

-Vậy sao, con không biết.

Thằng bé tỏ ra hết sức ngạc nhiên, điệu bộ thật đến khó tin. Đôi mắt đen nhìn thẳng vào mắt người mẹ tuyệt nhiên không chớp lấy một cái.

Người mẹ nghe vậy cũng chỉ biết thở dài thất vọng, bà biết do cậu quý tử nhà bà chỉ là không muốn đưa bạn theo thôi. Phong Diễm của bà rất ít giao tiếp nói chuyện với bạn bè, bà sợ cứ thế thằng bé thành trẻ tự kỉ mất. Nay lại quen được một người bạn, còn ở lại nhà của người ta, quả là một kì tích. Bà rất rất muốn xem mặt người bạn đó thế ào và cũng muốn dẫn đi chơi cùng. Nếu là con gái thì bà quyết chuyển đến sống cạnh nhà cô bé luôn, để hai đứa có thể trở thành thanh mai trúc mã. Bằng mọi cách sẽ để con bé làm dâu nhà họ Vũ. Chỉ tiếc giờ đến mặt còn chưa được gặp chứ đừng nói là trai hay gái để mà tính chuyện lâu dài.

Đặc biệt là Vũ Phong Diễm cậu đương nhiên biết mẹ cậu nghĩ gì.Và tất nhiên cậu hoàn toàn không có ý làm như mẹ muốn.Về kế hoạch này rất tiếc người cầm đầu chuỗi chính là cậu.

-Hai mẹ con còn đang nói chuyện gì vậy.Ta phải về sớm thôi,ở công ty có việc gấp.

Một người đàn ông chừng 30 tuổi bất ngờ chạy đến,giọng nói trầm ồm nhìn hai mẹ con.Người phụ nữ xinh đẹp kia nhìn chồng mình cười hì hì.

-Chỉ là đang hàn huyên tâm sự thôi mà.

-Hàn huyên gì chứ,rõ là mẹ chỉ hỏi về bạn con.

Đứa con “mát rượi” nào đấy lại không thương tiếc vạch trần sự thật khiến bà cứng họng,đưa ánh mắt tóe lửa nhìn con,đứa con lại chỉ diễm nhiên nhìn lại bà,vẻ mặt không có chút gì là sợ hãi.Thằng này nó phũ phũ giống bà ngày xưa, vẻ mặt thản nhiên đáng ghét giống bố nó.Sau này đúng là bất trị mất thôi.

-Thôi hai mẹ con lên xe đi.

Tiếng nói trầm trầm vang lên,phá tan bầu không khí căng thẳng của hai mẹ con thì hai người mới “tò tò” lên xe.Chiếc xe đen sang trọng phóng vút đi,rời biến mất.

4. Chương 4: Mong Muốn Ích Kỷ

10 Năm Sau

--Nhiên ơi,bê cái này đến bàn số ba giúp chị.

-Dạ.

Dáng người bé nhỏ nhưng tháo vát đang luôn chân chạy phục vụ từ bàn này đến bàn khác.Nhiên nó đang làm thêm ở một tiệm cafe gần nhà,tuy không to lắm nhưng ngày nào cũng đông khách ra vào.

Cũng đã lâu rồi kể từ lần nó gặp cậu bạn tên Phong Diễm,cuộc sống của nó giờ thay đổi khá nhiều.Con bé lanh chanh ngày nào giờ đã trở thành cô thiếu nữ xinh đẹp,3 vòng đầy đặn không to không bé,thân hình mảnh khảnh ba mét bẻ đôi nhưng cũng đủ làm các trai u sầu(~~).

Trong thế giới của nó không có quá nhiều bạn,nó không giao du nhiều với bên ngoài,ngày nào cũng như ngày nào nó sáng đi học,chiều làm thêm đến tối mới về nhà.Trước đây nó sống vốn nhàn nhã hơn bây giờ nhiều,chỉ là một tai họa ập đến năm nó 13 tuổi.Năm ấy ba nó bị tai nạn trong một chuyến công tác sau khi đưa vào viện cấp cứu,vị bác sĩ nói ba nó phải sống thực vật hết quãng đời còn lại.Buổi chiều hôm ấy trời đổ mưa rất to,bầu trời xám xịt không khác tâm trạng nó là bao.

Vào Giữa học kì hai lớp 7 nó quyết định đi làm thêm.....

Từ đó,các bạn học trong lớp thấy nó thay đổi khá nhiều,trầm hơn,ít nói chuyện hơn,giờ ra chơi cũng chỉ bù đầu học.Còn riêng nó thì nó lại thấy bản thân vẫn thế.Sau tai nạn của ba,nó đã nghỉ học buổi chiều dưới sự đồng ý của hiệu trưởng và với điều kiện kết quả học tập vẫn phải xuất sắc.Về căn bản chỉ là bây giờ nó không còn dư thời gian cho những chuyện như kết bạn hay ngồi tán phét.

Tuy không có nhiều bạn nhưng nó cũng không quá cô đơn cho đến năm 15 tuổi,ba nó mất.Đây là một cú sốc lớn đối với nó.Năm cuối cấp nên việc học tập để thi cử rất quan trọng vậy mà tâm hồn nó vẫn cứ treo ngược cành cây cứ thơ thẩn thẩn thơ,làm việc gì cũng gặp trục trặc.May mắn thay,đến cuối kì hai lớp 9 nó “giác ngộ” kịp thời và đã được vào một trường cấp ba nổi tiếng.

Hiện tại nó 16 tuổi học lớp 10,nó vẫn nghỉ học chiều để làm thêm.Cuộc sống không thay đổi nhiều,vẫn là trò giỏi,vẫn gán mác thiên tài được lòng hiệu trưởng,được lòng hiệu phó.

-Em chắc chứ?

-Dạ.

Đáp lại sự ngỡ ngàng của thầy hiệu trưởng là câu trả lời kiên quyết của nó.

-Em có biết em đang làm gì không.

-Thưa thầy,em rất rõ.

Thầy hiệu trưởng thở dài,con bé này thật biết làm người khác khó xử mà.Nó là một học sinh giỏi lại thêm hoàn cảnh khó khăn nên giáo viên nào trong trường cũng đều rất thương nó.việc nó nói với thầy lần này thật sự là một việc trọng đại không phải muốn là làm được nhưng thầy lại không nỡ từ chối.Khuôn mặt thầy nghiêm lại,trầm ngâm một hồi rồi bảo nó ra ngoài trước.Ngày hôm đó,toàn bộ đội ngũ giáo viên trong trường đều có mặt trên văn phòng họp việc quan trọng.

Sau khi được sự nhất quán của toàn thể giáo viên,Thầy hiệu trưởng đã cho nó câu trả lời...À..không..còn nhiều hơn cả thế....

Nằm bẹp dí trên giường,đôi mắt nâu nâu hướng về một khoảng không vô định.Thầy hiệu trưởng đã đồng ý cái suy nghĩ ích kỉ của nó,không những thế còn nói là sẽ giúp nó trong việc này làm nó càng thêm áy náy.

Chuyện là thế này,trường nó có một sự kiện thi đua mỗi năm một lần trường sẽ cấp học bổng chuyển đến một trường danh tiếng hơn cho học sinh nào có thành tích tốt nhất.Năm nay là học bổng để vào ngôi trường có tên Kỳ Tích.Gọi thế thì cũng phải có lí do sâu xa của nó.Có một hội thao được tổ chức thường niên giữa các trường trong phạm vi cả nước với nhau Và như một kì tích ngôi trường danh giá kia luôn đạt giải nhất.Đã bao năm trôi qua mà chưa có trường nào có thể “hạ bệ” được trường này.Nhưng cũng dễ hiểu thôi vì đây là một ngôi trường của các....nam sinh.

Mà đã là nam sinh thì cái học bổng kia sẽ không dành cho các bạn nữ,đương nhiên nó cũng không có phần.Vậy mà nó đã quyết định sống chết cũng muốn vào đó bằng được dù có phải sang nước ngoài lấp thêm C_U đi nữa(--).Nói vậy thôi chứ nó chưa thừa tiền và đủ điên để làm việc đấy.

Dự định ban đầu của nó là sẽ cố gắng đạt kết quả cao nhất để nhận học bổng,sau đó sẽ giả trai vào trường đó học.Tuy sẽ có nhiều khó khăn và phải làm nhiều giấy tờ giả nhưng nó cũng sẽ cố.Việc trước tiên chính là thưa chuyện với hiệu trưởng,còn tưởng sẽ không được chấp nhận ai ngờ thầy đồng ý và còn lo liệu cho nó vào trường.Nghe nói thầy và thầy hiệu trưởng bên đó là bạn chí cốt,hiểu nhau tới mức có thể chấp nhận đề nghị của nhau vô điều kiện,thầy hiệu trưởng đó sẽ chỉ xem học bạ của nó thôi.các thầy cô giáo đều đồng ý sửa giới tính cho nó thành nam hết.Phúc của nó đúng là đã tích đức mấy kiếp rồi mới được phúc phần như vậy.

Về việc muốn vào trường Kỳ Tích của nó thì hãy chớ nghĩ là bản tính hám trai mà là ưu đãi của trường dành cho các học sinh đặc biệt là những học sinh được nhận học bổng như nó.Những học sinh như nó vào trường sẽ được ở kí túc xá của trường,được bao ăn bao ở,mỗi tháng lại được tiền gửi vào tài khoản coi như phí sinh hoạt.Nói vậy không có nghĩa là những bạn không có học bổng thì không được ở kí túc đâu nha.

mà nói chung trường này rất là “ngon”không phải trường nổi tiếng nào cũng “đầu tư” cho học sinh như thế.Nó thì đã học cấp 3 rồi,cũng phải lo cho sau này.Nếu cứ làm thêm nghỉ chiều như vậy thì có được gọi là thiên tài,hi vọng đỗ đại học nổi tiếng yêu cầu siêu cao,các môn thi đều phải đạt điểm tối đa là một cái gì đó rất xa vời.

Đến cuối năm học như đã dự tính nó đạt được thành tích cao nhất nên các bạn nam trong trường không có cơ hội nhận học bổng.Và cũng như đã dự tính nó vinh dự là “nam sinh xuất sắc nhất” được vào trường Kỳ Tích.Nói chung là tất cả đều nằm trong kế hoạch đã tính trước.Toàn thể đội ngũ giáo viên tuyên bố họ đã “nhiều tay che trời” thành công.

Tất nhiên việc này là bí mật được cất giữ kĩ như báu vật quốc gia rồi.....

5. Chương 5: Nhìn Gì Ghê Thế?

Sau khi sự kiện chấm dứt, học sinh trường có phần tiếc nuối vì người có thành tích cao nhất lại là một bạn nữ. Học bổng để không. Thiên tài Tiêu Nhiên biến mất? Câu trả lời cho sự biến mất của cô gái nổi tiếng trường vẫn luôn là một bí ẩn. Không ai biết tại sao cô gái này biến mất chỉ nhận được thông báo bạn học Tiêu Nhiên sẽ chuyển trường. Đến những học sinh nắm bắt thông tin nhanh một cách thần thánh cũng bất ngờ. Không ai biết nữ sinh này đã chuyển đi đâu. Từ đó đây luôn là đề tài tán phét của các phần tử lăm chuyen và thích đoán mò của trường.

-Cắt kiểu nào mới hợp đây?

Nhiên nằm ườn ra giường, đôi tay thon dài cầm cuốn tạp chí lập lập từng trang. Đôi mắt màu cafe lướt nhìn mấy mẫu tóc đàn ông mà ngán ngẩm. Nó còn nhiều thứ khác phải lo lắm. Kiểu như học làm con trai ý. Một.

Thời gian nghỉ hè những ba tháng, thừa để nó làm những việc này, lười nhác một chút cũng không chết ai. Nghĩ vậy rồi nó đặt lại quyển tạp chí ngay ngắn lên bàn, rúc người vào chăn mỏng đánh một giấc. Hôm nay nó nghỉ làm.

-A..A..A..A...

Nó mệt mỏi gào thét, nằm thụp xuống giường, cả 3 tháng trôi qua nhanh đến chóng mặt, mai đã là ngày nghỉ cuối cùng trước khi nhập học. Vậy mà nó...chưa chuẩn bị gì cả.

Ngày qua ngày, nó đều đi làm thêm, cốt là muốn kiếm tiền mua chút đồ. Một hôm mà làm những mấy việc, lúc về nhà mệt muốn chết nằm cái là ngủ, siêu lười mới lết được vào phòng vệ sinh tắm rửa, thay đồ chứ thời gian đâu mà lên mạng lướt web. Vậy là cả tháng nay nó chẳng biết gì về con trai hết. Ở ngoài đã ít nói chuyện, trong tiệm làm thêm cũng quanh đi quẩn lại mấy câu “chị ơi, tính tiền”, “phục vụ, cho mình cafe đen”, có những việc làm thêm khác như giao hàng, nhân viên tính tiền trong hàng tạp hóa cũng chẳng thể “ngộ” ra gì thêm về đàn ông cả. Nó đâu có biết lối sống, sinh hoạt, ăn uống, nói chuyện của con trai với nhau như thế nào. Sợ quá đi.....Mà thôi! chắc tại nó lo nghĩ quá nhiều.

Ngày mai nó sẽ nghỉ làm đi cắt tóc chuẩn bị mấy đồ cần thiết....

Sáng Hôm Sau

~“UM..um..m”

Vươn vai một cái xóa đi sự uể oải, Nhiên đứng dậy kéo rèm cửa nhìn ra bên ngoài. Hôm nay trời trong mây sáng, chắc sẽ là một ngày tốt lành. Thoáng nụ cười nhẹ, nó bước vào phòng tắm chuẩn bị....

Đôi chân nhỏ bước trên hè phố, dáng vẻ khoan thai, gương mặt thanh tú khiến nhiều người phải ngoái lại nhìn. Vì hôm nay là ngày cuối trước khi vào học viện nam sinh, nó quyết định sẽ trở nên nữ tính khác thường ngày. Mái tóc nâu nâu óng mượt buông dài đến thắt lưng mặc cho gió đùa giỡn. Trên người bận bộ đầm trắng tinh khôi khá đơn giản. Phía trên cổ tròn, 2 bên ống tay dài tới khuỷu, để trống một khoảng ở hai bả vai làm lộ ra bờ vai nhỏ nhắn trắng ngần, phía dưới chiếc đầm kéo dài đến đầu gối, ở giữa thắt một dây vải trắng cố định trên eo. Chân đi giày thể thao cùng màu với cái đầm lại thêm chiếc vòng bạc ẩn hiện trên cổ làm nó trở nên vô cùng năng động lại vô cùng nữ tính trong bộ đồ này.

Ánh nắng đầu ngày rơi vào trung tâm thành phố, len qua từng kẽ lá, chạy vào hàng quán tấp nập. Nắng vô tư đùa nghịch trên làn da người thiếu nữ bận bộ đồ trắng tóc xõa ngang eo gương mặt thanh tú, vô tình làm cô gái nhỏ như thiên sứ giáng trần. Nét đẹp ấy không phải sắc sảo, mặn mà, quyến rũ, nóng bỏng nhưng lại trong sáng tựa pha lê, vẻ đẹp thanh thoát khó mà với tới. Cô gái mang nhan sắc khiến các chàng đã nhìn là đổ các nàng đã thấy là hờn không ai khác chính là Tiêu Nhiên.

Nhận thấy có nhiều ánh mắt nhìn về phía mình,nó nhú mày khó hiểu cũng có chút bối rối ngược ngừng chạy vội vào quán cafe gần đó.Gọi một ly cafe sữa ngồi lại trong một góc khuất nhưng những ánh mắt của mọi người vẫn không buông tha cứ nhắm mắt nó mà nhìn.nhận thấy ánh mắt kia mọi người không ai bảo ai nhưng cũng không nhìn chăm chăm nó nữa.Sao vậy nhỉ?Có khi nào là do tóc nó bị gió làm rối bù lên rồi không?A..A..A.. thế thì ngại chết.Bàn tay nhỏ nhắn đưa lên vuốt vuốt mái tóc,khuôn mặt hồng lên vô thức cúi gằm xuống.Hành động dễ thương này vô tình đã lọt vào mắt một người gần đó.khuôn miệng khẽ cong lên đầy ma mị.

Một lúc sau chị phục vụ mang đến cho nó một cốc cafe,thấy hành động lạ của nó thì chị tốt bụng quan tâm.

-Em sao vậy?

-Tóc em nhìn kỳ quá hả chị?

Nó ngược lên,đôi mắt long lanh như chứa nước.Chị nhân viên thoáng bất ngờ trước khuôn mặt xinh xắn kia.

-sao em lại nói vậy?

-Vì mọi người cứ nhìn em kì lắm.

Nó hồn nhiên đáp làm chị phục vụ phì cười.Cô bé này là giả khờ hay thật sự là ngốc nghếch đây.Một cô gái đẹp mà không biết mình đẹp thì quả là rất phí phạm.Nhìn cô gái dễ thương trước mặt,rồi lại nhìn mái tóc đang bị vuốt đến biến dạng kia,chị phụ vụ nói nét mặt thoáng chút bông đùa.

-Tóc em BÂY GIỜ thì đúng là kì lắm.

-a..a.a..biết mà,biết mà.

Nó hét lên khe khẽ,khuôn mặt nhăn nhó không biết phải làm sao nhất thời không để ý đến lời chị nhân viên cố ý nhấn mạnh 2 chữ “bây giờ”.Một thoáng nó khẽ giật mình,quay ra sau đã thấy chị nhân viên đứng đó.Bàn tay chị uyển chuyển lướt trên tóc nó như một người thợ.Nó ngồi im khi chị nhân viên nói “để chị giúp”,chưa đầy 10 phút chị ấy đã làm xong.

Nhìn mình qua cái cửa kính mập mờ nhưng vẫn thấy được khuôn mặt cô gái tóc tết gọn gàng là nó.Tóc nó vẫn được thả dài,nhưng hai bên được tết lại,chị nhân viên lấy từ trong túi ra một cái vòng chun buộc chập hai phần tóc thừa cố định ở giữa.Phần tóc buộc hòa vào mái tóc xõa dài kia như ẩn như hiện không rõ nút thắt.Nó có mái nhưng khá mỏng,chị phục vụ hơi hất sang trái để lộ vầng trán cao của nó một chút.Oa,đơn giản mà rất đẹp nha.

Nhiên cảm kích vô cùng,cảm ơn chị phục vụ liên hồi.Như vậy tóc nó sẽ không bị rối lên nữa.Chị phục vụ cũng cười xuề xòa xua tay ý bảo không có gì.Chị giúp là muốn nó để hở mặt nhiều hơn, một khuôn mặt xinh đẹp thế này mà bị tóc che vậy thì phí lắm.Sau chị cũng quay trở lại làm việc chứ để ông chú quản lí chạy tới xỏ một tràng dài như cái đường quốc lộ thì mệt lắm.

Nó vẫn ngồi lại trong quán một lúc,nhâm nhí tách cafe,nhìn dòng người qua lại coi như làm kỉ niệm.Sau này sẽ ít có cơ hội quay trở lại đây nên giờ phải nhớ cho kĩ nơi này trước khi đi.

6. Chương 6: Nguy Hiểm!

10 giờ sáng,mặt trời lên cao,nắng cũng gay gắt hơn.Nhiên khổ sở lắm mới lết được vào trung tâm mua sắm trong thành phố.Hôm nay nổi hứng nên nó muốn tiêu hoang một chút.Dự là sẽ xài hết số tiền tích góp trong ba tháng hè này.Trong trung tâm thương mại cũng mát thật đấy,so với nhiệt độ ngoài trời thì ở đây dễ chịu hơn nhiều.Đôi mắt nó đảo đảo nhìn quanh,miệng mở to kinh ngạc,không ngờ trong trung tâm lại rộng quá trời quá đất như vậy.

Xác định điều đầu tiên nó muốn đến chính là nơi bán đồ của nam giới thể mà loanh quanh một hồi vẫn về chỗ cũ. Một bờ hơi tai mà chẳng tìm được đến nơi, lạc hết tầng này đến tầng khác nản vô cùng. Đang tính bỏ cuộc thì quý xui ma khiến thể nào lúc định đi ra lại đứng trước một gian hàng bán quần áo nam giới. Hí hửng bước vào, nó cầm mấy cái áo lên ướm thử. Đôi mày thanh tú khẽ nhăn lại, nét mặt không được vừa ý lắm, đồ gì mà rộng quá.

-Em cần chị giúp gì không?

Một chị nhân viên xinh đẹp bận trên mình bộ đồng phục đen bó sát khá tao nhã tiến lại gần nó, nở nụ cười ngọt ngào, cất lên giọng nói êm tai.

-Ừm...m..Chị chọn giúp em mấy bộ đồ vừa với khổ người như em mà tối tối màu một chút.

Nó ngập ngừng một chút nhưng nhận thấy vẫn là để chị nhân viên giúp thì hơn chứ để nó tự chọn chắc đến mai chưa ưng nổi một bộ.

-Em chọn cho em trai hả?

-Vâng.

Chị nhân viên vừa hỏi vừa đưa nó sang một gian quần áo nam khác, kích cỡ mấy bộ đồ này có vẻ nhỏ hơn gian hàng vừa nãy. Hăng còn đang ngơ ngác thì chị nhân viên đã lựa xong mấy bộ quần áo, dơ lên ướm thử vào người nó, đầu hơi nghiêng nghiêng.

-Bộ này em thấy thế nào.

-Vâng, đẹp lắm chị ạ. Cho em lấy mấy bộ này.

Nó cầm mấy bộ đồ chị nhân viên chọn, vẻ mặt rất ưng ý. Chúng khá vừa với khuôn người nó, màu sắc cũng không quá sặc sỡ. Nhìn cái nó chấp thuận luôn, không cần mất thời gian thay đồ làm gì hết.

Xong xuôi nó lại tiếp tục chạy lăng xăng trong trung tâm thương mại. Theo như kế hoạch thì nó đi mua đồ đến 11 rưỡi sẽ về nhà. Sau đó ăn cơm ngủ nghỉ đến 3 giờ chiều đi cắt tóc, nếu như quán ít khách thì chắc khoảng 4 rưỡi về, nhiều thì phải đến 6 giờ mới xong. Cuối cùng sẽ là sắp xếp đồ đạc chuẩn bị cho ngày mai. Nhưng coi bộ không thể làm theo kế hoạch rồi.

Trong trung tâm này nó còn rất nhiều thứ phải mua. Để trở thành một đứa con trai thì “cảm giác” đàn ông là một thứ không thể thiếu. Con trai thường dùng dầu gội nào ta? Nó thì thích những mùi hương nhẹ nhàng nhưng như thế có mất đi sự nam tính không? Hay dùng mùi bạc hà? Mà đàn ông có dùng sữa tắm không nhỉ? Nên mua giày kiểu nào ta?...vân vân và mây mây. Nói chung là còn rất nhiều câu hỏi đang quanh quẩn trong đầu nó như một mớ tơ vò. Kết quả lúc bước chân ra khỏi trung tâm thương mại đã là 2 giờ chiều.

Trống bụng kêu liên hồi, người mệt lả, tay xách túi đồ, nó chạy thẳng vào tiệm ăn nhanh gần. Ngồi lại trong góc, nó gọi ra một đồng đồ ăn rồi một mình đánh chén. Ăn xong như được tiếp thêm sức sống, nó tính tiền rồi xách đồ bước ra khỏi tiệm.

Đôi mắt nâu nhìn dòng người qua lại, đúng là nơi trung tâm chẳng bao giờ có từ “ngủ ngơi”. Nở nụ cười nhẹ, hít hà luồng khí ngoài trời nó chợt nhận ra có điều rất bất thường. Đã là cuối hè nhưng nắng bao giờ cũng gay gắt, có lẽ hai giờ chiều cái nóng cũng chỉ giảm đi được vài phần. Vậy mà nó lại thấy không khí bây giờ rất dễ chịu, ngoài trời thoáng đạt. Dạo bước trên hè phố, mái tóc nó tung bay trong làn gió mát kì lạ ủa về. Bầu trời tối sầm lại âm u bất thường. Trong lòng rộ lên một dự cảm không lành, đôi chân nhỏ nhắn sải bước nhanh hơn trên hè phố....rồi chạy.

Tách...tách...tách....

.....Rào...rào.....

Mưa? Đến mau quá! Vào cuối hè, mưa....mỗi lúc một to hơn. Mọi người đều chạy toát loạn. Nó vù chạy vừa cảm nhận từng giọt mưa thấm vào da thịt, mát lạnh. Trong lòng nó lại dâng lên một niềm vui khó tả.

Meo..eo..eo...

Âm thanh vô cùng yếu ớt giữa không gian nhưng cũng đủ để thu hút được sự chú ý của Nhiên. một con mèo nhỏ trông rất thê thảm nằm ngấp trong vũng nước sát lề đường. Lông xù lên vì dính nước, miệng kêu trong vô vọng. Chẳng ai đoái hoài đến con mèo tội nghiệp kia.

Nhìn quanh nó mới phát hiện, ở đây đã cách khá xa trung tâm thành phố, chẳng còn mấy bóng người. Chạy lại bế con mèo lên, nó đứng trên lòng đường cách lề chừng một bước chân. Tay vuốt vuốt bộ lông xù của con mèo kia lại thấy bản thân mình giờ cũng thê thảm như con mèo vậy. Mà... Chủ của con mèo đâu? Hay mèo nhỏ cũng không còn gia đình giống nó nhỉ? Nó bất giác nở nụ cười nhưng nét mặt lại có chút chua xót. Được rồi, nó quyết định sẽ nuôi con mèo đáng thương này.

Nó chìm đắm trong mớ suy nghĩ, đôi chân vẫn chậm chậm bước trên con đường không bóng người. Đứng trước lòng đường, nó giật mình thon thót bàn tay run run vẫn ôm chặt lấy con mèo. Nó đứng hình nhìn chiếc ô tô đang lao về phía mình và không có ý định phanh lại. ngồi trong ô tô có lẽ là một ông chú say xỉn cũng có thể là một thằng ranh đang thất tình gì đó..... Nói chung là rất nguy hiểm, đôi chân nó mềm nhũn. Đầu nghĩ là phải tránh nhưng người lại không sao di chuyển được “không tránh được, làm sao đây?... Sắp lao tới rồi. Giúp tôi với!!!”

Nó đứng chôn chân dưới mặt đất, hết thềm trong vô vọng, nhắm nghiền mắt lại chờ số phận định đoạt.

7. Chương 7: Cảm Giác Quen Thuộc

“A..A..”

Sau tiếng thét dài vô vọng, chiếc ô tô lao vút đi, để lại là sự im lặng không thể im lặng hơn. Thở dốc, mắt nó trợn trừng nhìn chiếc xe kia đã đi khuất. Thoát chết trong gang tấc. không gian tĩnh mịch chỉ còn tiếng cơn mưa rào vỗ vào lòng đường, nước mưa dội thẳng vào mặt lăn dài trên hai gò má, mắt nó cay xè. Khó khăn nhìn qua cánh tay đang nắm lấy tay nó rồi lại nhìn lên khuôn mặt của người con trai kia. Cậu ta đã cứu nó.

-Cảm ơn.

Thều thào cất tiếng, cố ổn định lại hơi thở, hai tay ôm ngực ngồi bệt xuống ven đường, gương mặt xinh đẹp cúi xuống mặc cho nước mưa chảy từ gò má đến cằm rơi rớt vào nền đất rất khó chịu. khi chiếc xe sắp sửa lao tới may mà cậu con trai kia đã nhanh tay lôi nó lại chứ không giờ đã hồn lìa khỏi xác bay về cõi âm rồi. Hú hồn.

Bỗng cảm thấy không còn nước tấp vào mặt, nó lại ngược lên nhìn phát hiện ra cậu bạn kia đang dang chiếc dù trong suốt ra che cho cả nó. Mắt nó rơm rớm, cảm kích vô cùng, còn chưa kịp nói lời nào thì anh chàng làm một hành động khiến nó đứng hình.

Chàng trai tốt bụng kia khẽ khom người xuống dang hai tay ra và....bế mất con mèo trong lòng nó, rồi.....quay đi. lúc bỏ đi chỉ nhàn nhạt buông mấy chữ.

-Mèo của tôi.

WTF? Nó được một vỏ trứng bở. Cứ nghĩ cậu ta cúi xuống là muốn bế nó, ai ngờ lại lấy con mèo rồi bỏ đi. Con mưa xối xả kia được tiếp tục phả mạnh vào mặt nó. Nước mưa thì lạnh mà mặt nó lại nóng ran. Quê quá. Cơ mà thẹn thẹn chẳng biết nói gì, nó vẫn ngồi bệt ở đường, đầu quay qua đáng người đang bước kia.

-Mèo đấy tôi nhặt lề đường, chỉ dựa vào lời nói suông của cậu thì cậu nghĩ tôi tin?

-Tôi đâu cần cậu tin.

Người con trai đứng lại, không quay đầu lại nhìn nó, cất giọng. Nó cứng họng, đây đúng không phải mèo của nó nên cũng không có quyền xen vào. Hạ thấp giọng xuống, ý tứ có chút nhượng bộ.

-Nếu thật là mèo của cậu, cậu cứ mang về. Nhưng đừng có để thả rong nó như vậy, chết xó nào không hay.

-cảm ơn đã nhắc.

Đến đây,nó khó khăn đứng dậy nhìn lại bộ dạng lếch thếch của mình rồi mệt nhọc bước về hướng ngược lại cậu bạn kia.Cổ chân phải nó bị trật tê dại vì cơn mưa lạnh phủ vào từng đợt.Chân nó không còn cảm giác gì cả,nó cũng do thế mà mới đi được mấy bước đã nhanh chóng ngã xuống.Lại một lần nữa cảm giác bất lực khi xưa trào dâng trong lòng.Ngồi lặng dưới lè đường không một bóng người qua lại,bộ đầm xinh đẹp tèm lem bùn đất,đôi chân đau buốt khó chịu và nó đã không khóc.

-Cầm đi.

Hả?Ngơ ngác nhìn người con trai kia,bàn tay vô thức cầm lấy chiếc dù to trong suốt mà cậu đưa.Anh chàng nhẹ nhàng đặt con mèo lại trong lòng của nó,sau đó bế thốc nó lên đi thẳng.Hành động ga-lăng này làm nó bất ngờ vô cùng lại thấy con người này rất khỏe bế nó nhẹ như không.Thoạt tiên chính là cảm giác thần phục,sau sắc mặt lại như con tắc kè từ xanh lè sang đen thui,rồi hồng lên,cuối cùng đỏ gay gắt,hai tai phỉ ra khói.Anh chàng kia chứng kiến toàn bộ sự “biến hóa” này thì không khỏi buồn cười.Cô gái này chính là người anh thấy trong tiệm ăn đó sao?

Còn con tắc kè là nó sắc mặt biến đổi liên tục tất phải có lý do.Sau một hồi trầm trở trước sức khỏe và độ ga-lăng với phái nữ của anh chàng kia nó mới nhận ra bản thân mình thật “không xứng”.Toàn thân nó ướt sũng,bộ đồ đang mặc thì lấm lem bởi bùn đất,giữ lại được anh ta ôm vào người có chút không tiện.Thế nên từ cô gái nhỏ nó bỗng chốc hóa thành tắc kè bông.

-Đến kia ngồi.

Giọng nói nhàn nhạt vang lên kéo nó ra khỏi mộng tưởng hão huyền.Dạo này nó phát hiện ra mình có thêm biệt tài đó chính là làm quá mọi chuyện và ảo tưởng sức mạnh hay còn gọi là ATSM trong truyền thuyết.

Nó ừ nhẹ một tiếng,đôi mắt thoảng nhìn gương mặt phía trên“Oa,Oa,nam thần!Nam thần!Lão công tuyệt sắc”.Vừa liếc nhẹ qua khuôn mặt kia tiếng lòng nó lập tức gào thét không thôi,máu hủ nữ cũng trở dậy mãnh liệt.

Nhận thấy có gì đó bất thường,ớn lạnh sống lưng,cậu bạn kia cũng cúi đầu nhìn xuống.Hai mặt chạm nhau,mắt đối mắt.cả hai người cùng cảm thấy người đối diện rất quen thuộc.

Người thiếu nữ xinh đẹp mái tóc dài dính vào khuôn mặt nhỏ ướt nước,đôi mắt nâu cafe lấp dưới hàng mi dài cong vút đang nằm gọn trong tay chàng trai anh tuấn khôi ngô,gương mặt góc cạnh ngũ quan thanh tú,mái tóc đen bóng bênh với đôi đồng tử cùng màu như hổ đen vũ trụ.Hai người nhìn nhau trân trân,không khí cũng vì thế mà trở nên ngọt ngào.Chăm chú vào khuôn mặt như đã gặp từ lâu kia mà anh chàng không để ý đến chiếc vòng bạc đang đeo trên cổ người con gái cũng rất quen thuộc.....

-A..ha..Ồ đây đẹp quá ha.

Nó gượng gạo mở lời,đôi mắt to tròn đảo đảo nhìn cảnh vật.Hai người đang ngồi trong mái hiên lợp bằng lá cọ trên một cái hồ rộng lớn.Tay chân thừa thãi,lúng túng đưa lên hứng từng giọt mưa rơi xuống.Căng thẳng không nhìn người con trai kia.

-cậu tên gì?

Anh chàng ngồi trên chiếc ghế gỗ,lưng tựa vào thành lan can,đôi mắt đen khép hờ,lông mày nhíu lại như đang suy tư điều gì đó.

-ừm..m..Nhiên..tên tôi là Nhiên.

Nó cười tươi lộ ra má lúm đồng tiền duyên dáng bên phải,quay sang nhìn về phía con người kia.

-Nhiên..Ừ?

-Phải.

8. Chương 8: Muối Mặt

Nhiên?Nhiên?Nhiên?Cái tên này cứ vang vọng trong đầu cậu không thôi.Một cái tên rất quen thuộc nhưng cậu lại chẳng thể nhớ rõ là của ai.tất cả là do một tai nạn không may năm cậu 12 tuổi,đang đầu lớp 7 thì phải.Khi ấy cậu bị ngã từ lầu hai xuống và bị chấn thương ở đầu.Có vẻ như không để lại di chứng gì nhưng có một kí ức cậu cảm thấy rất mờ nhạt.Bác sĩ nói rằng triệu chứng này không quá nghiêm trọng,cậu sẽ nhớ lại nhanh thôi nhưng đến giờ thì cậu vẫn thấy mông lung lắm.

Cậu còn nhớ rất rõ rằng có giúp một cô bé bằng tuổi mình,nhớ những câu chuyện hai người nói nhưng không sao nhớ được tên và khuôn mặt của cô bạn đó.Lần này,cậu đi đến thành phố Zodiac là để tìm lại cô gái ấy.Nhưng sau 10 năm,có quá nhiều thứ thay đổi,ngôi nhà vàng chanh với giàn hoa giấy thơ mộng trước cổng cậu chẳng thể tìm được nữa.Cậu tự nhận thấy mình thật thừa hơi khi đến tận đây chỉ để gặp mặt một cô bạn vô tình quen khi xưa.Để làm gì nhỉ?.....Nếu nó không quan trọng với cậu.

-Còn cậu tên gì vậy?

tiếng nói trong trẻo lời cậu ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.Quay đầu nhìn ra hướng xa xăm,khuôn miệng hồ hững đáp.

-Điêm.

-Điêm?

-Gọi tôi là Vũ Điêm.

À nhẹ lên một tiếng,gật gật đầu tỏ ý hiểu,rồi nó lại quay đi.Không ai nói với ai câu nào,không gian lại trở nên ngưng đọng vô cùng.Tay chân thừa thãi,nó hết đứng lên lại ngồi xuống,vu vơ đưa tay ra hứng mấy giọt mưa lại cảm thấy lòng bàn tay buốt giá lạ thường.rút tay vào nó nhận ra trong tay nó là một viên đá nhỏ.Ngay sau một loạt âm thanh vang lên,lộp bộp vào mái hiên,lên nền đất và dưới mặt nước.Cơn mưa còn dữ dội hơn trước,từng viên đập mạnh vào mặt hồ,nước bắn lên mấy hạt rồi lại “hạ cánh” trở về hòa vào bể nước rộng.

Là một cơn mưa đá.....Đây là lần đầu tiên nó được nhìn thấy tận mắt.Tuyệt hơn cả chữ tuyệt.

Nó nhảy cẫng lên trong vui sướng nhất thời như đứa trẻ mà tập tễnh chạy lại thả vào bàn tay người con trai kia viên đá nhỏ.Động tác vô cùng tự nhiên.Anh chàng ngồi nhìn viên đá rồi đôi đồng tử lại liếc nhìn người phía trước đầy khó hiểu.

-Đá đấy,trời đang có mưa đá.

-Tôi biết,thì sao?

Vũ Điêm,cậu ta không mấy hứng thú,nhàn nhạt đáp lại thành công làm ai kia tụt hết cả cảm xúc.Mặt nó xị dài như cái bị,bầu trời ánh mắt vẫn không rời viên đá.Giật mình nhìn viên đá đang chảy ra,nó vội nắm lấy tay người kia,nâng lên bằng cả hai tay,đặt lên trán,mắt khép hờ và....Cầu nguyện.Đây là viên đá đầu tiên nó bắt được từ trên trời rơi xuống.Cứ coi đây như một món quà thiên nhiên ban tặng vậy.

cậu bạn trên ghế giương đôi mắt đen lên trần trần nhìn hành động kì quặc kia.cảm thấy viên đá lạnh trong lòng bàn tay đang dần tan chảy,bên ngoài bàn tay lại được một hơi ấm bao phủ thì có chút bối rối.khuôn miệng khó khăn mấp máy được mấy lời.

-Cậu...làm gì vậy?

Nó nghe vậy thì giật bắn mình,chân lùi lại mấy bước,tay lại vô thức giơ lên như bị chĩa súng vào người,mắt mở to nhìn người phía trước,căng thẳng đến nín thở.

Đôi đồng tử đen như hố sâu vũ trụ vẫn không rời người nó một giây.Mọi hành động của nó đều nhanh chóng được thu hết vào tầm mắt.Hai bên nhìn nhau một hồi không thôi,không gian xung quanh hai người tuyệt nhiên im ắng không một tiếng động.Tai họ giờ không nghe thấy được gì nữa rồi.hai người đứng hình,đến một cái chớp mắt cũng không có.

1s....

2s....

3s....

“Ha...Ha..hahahahaha”

Tiếng cười giòn tan hòa xé nát không gian “riêng” của đôi trẻ.Nguồn gốc cũng không đâu xa xôi mà chính là từ khuôn miệng mỏng màu anh đào của chàng nam thần đang “an tọa” trên ghế.Mới đầu thì cậu chỉ cảm thấy ngồ ngổ trước hành động kỳ quái kia,sau lại không nhin được khoe môi cứ cong lên cuối cùng cái miệng này không yên phận lại ngoác dài đến tận mang tai.

Chân mày nó thì cứ giật giật,môi cũng giật giật,nhanh chóng chỉnh lại tư thế nhìn người con trai vô duyên trước mặt.Sau hôm nay chắc nó phải về nhà đập đầu vào gối tự tử vì muối mặt mất.Tay nắm chặt thành quyền,nó chỉ hận không thể chạy đến một chường đâm bay mồm tên kia.

Mưa đã ngớt dần mà mặt nó thì chẳng thể bớt đỏ.lẳng lẳng ngồi im một chỗ nhìn trời nhìn đất nhìn mây nhìn gió mà không thể nhìn thẳng cờ hó bên cạnh.

Trời quang mây tạnh,không gian như vừa được gột rửa.Bầu trời hửng sáng,mặt hồ trong trong,phẳng lặng.Cảnh liễu yếu ớt ven hồ vẫn còn đọng lại vài hạt mưa long lanh như sương sớm.Đứng là cảnh đẹp động lòng người.Trong mái hiên bằng cọ tên hồ còn một cặp nam thanh nữ tú.Chàng trai thì đẹp như tranh vẽ,khuôn mặt hoàn mỹ khó tả,thân hình không quá gồ ghề nhưng cũng mê hoặc khó cưỡng.cả người toát ra khí chất phi phàm cao quý chỉ có thể ngắm chứ không thể đụng vào.Thiếu nữ không phải sắc quốc thiên hương,mặn mà sắc sảo nhưng cũng là mang một vẻ đẹp thuần khiết khó tìm,công bằng mà nói nhan sắc này còn hơn vạn cô gái nóng bỏng,xinh đẹp quyến rũ kia.Hai người họ lại càng tô điểm thêm cho bức tranh này.cảnh thơ đã động lòng người giờ lại làm người ta càng nhìn càng đắm.

-Đẹp nhưng mà yên tĩnh quá trời.

Nó vừa ngắm cảnh miệng vừa lẩm bầm mấy câu.Trời tạnh mưa rồi.Tạnh mưa?Tạnh mưa?Tạnh mưa?A...A..tạnh mưa rồi.Nó hốt hoảng nhớ ra mình còn việc phải làm để chuẩn bị cho ngày mai nhập học,vội đặt con mèo đang nằm trên túi đồ xuống rồi xách cả đồng hồ bị ướt nhẹt lên,tay nhặt lên đôi giày đã tháo từ nãy,quay lại nói lời tạm biệt rồi chạy vụt mất.

-Tạm biệt,tôi có việc rồi,đi trước nha.

Vừa mới quay lưng đi được một bước thì...

“Á..Á..Á..”

Giờ nó mới nhớ ra chân nó bị trật khớp.Nhấn nhó ôm chân,bên tai còn nghe tiếng thở dài ngao ngán của ai đó thì nó lại càng nhăn mày hơn.Lại thêm một lần muối mặt rồi.....

9. Chương 9: Nhập Học

-Cậu làm gì vậy?

Vũ Diễm bế nó đặt lên ghế,đôi bàn tay thon dài nhẹ nhàng xem xét cổ chân phải của nó chẳng buồn mở miệng trả lời.Sau một hồi cảm thấy có cơn đau dữ dội truyền lên từ chân phải,nó không thương tiếc mà vùng chân đạp vào mặt người phía trước.Có điều đạp chỉ là ý định của nó,thích thì cứ vùng chân nhưng có vào mặt được hay không lại là một chuyện khác.Khi nó mới có ý định giơ chân lên thì anh chàng kia đã tóm chặt chân nó rồi.Thử hỏi đạp kiểu gì đây?đôi mày cau lại,khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận.

-Tôi giúp cậu,cậu còn chưa cảm ơn,hành động này là sao đây?

Vũ Diễm ngược mắt lên,giương đôi mắt đen nguy hiểm về phía nó,cao giọng hỏi.bây giờ nó mới để ý,đúng là chân hết đau thật,nét mặt giãn ra dần dần vành tai tự nhiên hồng lên rồi lan sang cả mặt.Nó xấu hổ đến mức chỉ muốn nhảy luôn xuống hồ này tự tử cho rồi.

Nó nếu là lúc nhỏ sẽ gân cổ lên cãi để chữa thẹn nhưng giờ mà gỡ cái tính trẻ con ương ngạnh thì dân tình có mà cười cho thoải mái.

-À,ừm...m...Cảm ơn nha,tôi nóng giận vô cớ thật ngại quá.Hihi,thôi tạm biệt cậu bạn tốt bụng.

chứng kiến con sư tử trở thành con mèo nhỏ ngoan ngoãn,Vũ Diễm không khỏi buồn cười.Cậu khề tiến lại phía sau để nó thử bước đi,quả đúng là không còn đau nữa.Nhanh chóng cô bạn tạm biệt rồi chạy vụt đi.Trong phút chốc,cậu có để ý đến chiếc vòng cô gái đang đeo,tuy không rõ mặt đây là hình gì nhưng đôi cánh ẩn hiện trên chiếc đầm trắng kia thì quả là quen thuộc.

Đôi mắt đen hơi nheo lại nhìn bóng người vụt chạy rồi khuất dần,Bộ đầm trắng lấm lem,ướt sũng.cái chân bị thương,rồi lại hành động vung chân đấy.Có phải là trùng hợp hay không?

-Quần áo đã chuẩn bị xong,đồ dùng đã mang theo đầy đủ,Sách vở cũng mua rồi.Ok,đi thôi.

Nó sắp xếp gọn gàng mọi thứ vào sáng sớm,tất cả đã xong xuôi,tóm gọn trong một chiếc balô.Ngắm mình trong gương với bộ đồng phục mới được gửi đến chiều hôm qua.Lạ.nhìn nó giờ rất lạ nha.

Bộ tóc ngắn cắt ngắn đến gáy cảm thấy nhẹ đầu nhưng cứ thấy trống trống,kì kì.Đồng phục của trường này là áo sơ mi đen đi với cà-vạt trắng kết hợp với quần vải màu xám,khá cứng.Cổ áo đóng cúc chỉnh tề cũng có thể che đi nửa cổ,sẽ không bị phát hiện khoản hầu hay “hạch” gì cả lại thêm khả năng giả giọng nam khá hoàn hảo thì giờ nó đã đúng chuẩn con trai rồi.

Nó ngồi taxi 1 tiếng rưỡi mới đến trường.May mà nó sẽ ở kí túc xá của trường không thì.....Thật không thể tưởng tượng nổi.trong trường này đúng là toàn nam sinh thật đấy nhưng những người có vóc dáng nhỏ bé như nó cũng không phải không có,thậm chí còn có thành phần cute hơn cả nữ giới.E hèm,tất nhiên tình cảm học trò là thứ gì đó không thể cưỡng lại được.Nhỉ?Ahihi,một hủ nữ như nó thích điều này.

Khoan hãy nói đến thứ tình yêu học trò “trong sáng” và “cao đẹp” được “nảy nở” trong trường nam sinh cái đã.Ngoài trường này còn có một cuộc thi vô cùng biến thái là giả gái hay gì gì đó đại loại thì phải.Đó là cuộc thi giữa các lớp với nhau và có một số thành phần phải hi sinh vì lớp.Không muốn cũng phải thi.

-Đây là phòng của em.

-Vâng.

-Em ở chung với một bạn nữa.

-Dạ.

Nó nhận chìa khóa từ tay giáo viên,miệng thì cứ dạ dạ vâng vâng thôi chứ trong bụng lại nghĩ khác“Wtf?Gì cơ,Ồ-Chung-Với-Một-Bạn-Khác á?”.Có chút bối rối “nhè nhẹ” nhưng cũng phải thôi có những cái không phải mình muốn là được.

-À,Triệu Thiên này,nội quy của trường và sơ đồ trường,rảnh thì đi lòng vòng chút nhé.

“Cô” giáo viên “xinh đẹp” cười đưa cho nó một quyển sách nhỏ phổ biến nội quy và còn có cả sơ đồ của trường.Lơ ngơ nhận lấy,nó vẫn chưa quen với cái tên này cho lắm.Cái trường này gọi học sinh bằng họ ghép với tên mà tên đầy đủ của nó cũng chỉ có mỗi họ với tên nên lúc gọi nghe cứ sao sao ấy.Không được tự nhiên.

nó đi vào phòng cất đồ gọn gàng,lại đi loay quanh một vòng theo lời cô nói.Cái trường này gì mà rộng khủng khiếp,nó thì lại là thánh lạc đường.Ngày ngày ngoài đi từ nhà đến trường,rồi lại từ trường về nhà,xong lại từ nhà đến tiệm bánh ra thì nó không đi đâu nhiều cả cũng không đi ra siêu thị hay chợ chiếc gì cho mệt.Nó cần mua gì thường là nhờ anh chị trong tiệm mua hộ sẵn gửi tiền rồi mang về nhà thôi.Họa chăng

chắc chỉ có hôm qua đi mua đồ chuẩn bị nhập học vào đây thì nó mới “ngao du” đến tận trung tâm thương mại.

mãi miết tìm đường thì nó nghe tiếng một đám đông hò hét rất chi là to vọng ra từ trong nhà thể chất thì phải.Đôi chân vô thức mò mẫm đi vào để...hóng.vừa mới bước chân vào thì đập vào mắt là hai đội đang chơi bóng rổ,chẳng có gì đặc biệt.Với một đứa lùn như nó thì môn thể dục này là một cực hình,mất đi thì chẳng sao chứ thêm vào là lại làm khổ những học sinh có thói quen hay “vênh mặt”lên nói chuyện như nó.

Thở dài ngao ngán tính quay đi thì KHOAN...ai kia?

10. Chương 10: Đánh Hay Bị Đánh

Hóa đá chốn đông người “náo nhiệt”,đôi mắt nó vẫn trần trần nhìn theo dáng người “quen thuộc”.Bóng hình ấy quả thật rất mê người.Thân thể rắn chắc nhưng cũng không quá gồ ghề lại thêm khuôn mặt điển trai vô cùng.Ngũ quan thanh tú ẩn hiện dưới mái tóc đen ướt nước,mồ hôi chảy từ trán xuống cằm lại càng làm anh chàng thêm quyền rũ.Nếu ngôi trường này cho các nữ sinh được theo học chắc chắn cậu bạn ấy sẽ được mệnh danh là nam thần bước ra từ tiểu thuyết.

.....NHƯNG.....

Nhan sắc của cậu bạn đó không phải cái đáng chú ý,Cậu ta....Nó vẫn nhìn chằm chằm về thân ảnh đang “lượn lách đánh vông” và liên tục ghi điểm kia mà miệng há to như quả trứng,khóe mắt giật giật,vài vạch đen còn xuất hiện ngay sau ót.Cậu ta....là Vũ Diêm đấy ư?Hóa ra anh bạn này theo học ở đây.Chết tiệt.

-Mong là sau này không đụng mặt cậu ta.

Người xưa có câu ‘có tật giật mình’ quả không sai nhất là trong trường hợp của nó bây giờ.Nó cũng không chắc cậu bạn kia có nhận ra nó trong bộ dạng hiện giờ không,mà có khi cậu ta chẳng còn nhớ khuôn mặt cô gái hần gặp hôm qua cũng nên.Lo gì?.....Cơ mà nó “có tật” nên “giật mình” thôi.

Nó khó khăn gạt bỏ những ý nghĩ tiêu cực nhanh chóng quay người cấp móng đi thẳng.

Nơi tiếp theo mà nó vô tình (lạc) tới chính là căn-tin.Đứng trước thứ đồ ăn đầy “cám dỗ”,trông bụng nó cứ kêu liên hồi.Không còn cách nào“khước từ” nên nó đành “miễn cưỡng” chọn lấy vài món và tận hưởng cảm giác đi ăn không trả tiền.

Trước khi ra khỏi quầy nó đặt một tấm thẻ vào mặt chiếc máy ngay ngoài quầy ăn,sau tiếng ting thì có thẻ đi ra.Đây là thẻ nhà trường chỉ phát cho học sinh có học bổng,số tiền trong đó đủ ăn trong ba tháng,thẻ không chỉ được dùng trong mà còn là ngoài trường nữa.Nói toẹt ra thì đó là một cái thẻ ATM.Sau ba tháng nhà trường sẽ cấp thêm một khoản tiền khác dù bên trong tấm thẻ còn tiền hay không.Nhưng nếu dùng hết số tiền này trước ba tháng thì phải tự túc móc tiền đi ăn chờ khoản tiền chu cấp tiếp theo thôi.À,số tiền được cấp như phí sinh hoạt cũng được chuyển vào thẻ này hết.Đây chính là khái niệm “bao ăn,bao ở”của trường này.Cũng không tệ,nhỉ?Thực ra đối với nó là quá tốt,ahihi.

Những học sinh được đối đãi đặc biệt như vậy cũng chẳng vui sướng gì cho cam.Ngay những ngày đầu bước vào trường Kì Tích với những nam sinh “nho nhã”,“thanh lịch”,bạn bè“tốt bụng” thì để chào mừng học sinh học bổng họ luôn tổ chức lễ “ăn mừng”.Trong trường thường có những đám tụ tập lưu manh giả danh tri thức,không con nhà quyền quý thì cũng quý quyền,nói chung là khá khinh những người vào trường nhờ học bổng.Đáng trách thay trên tấm bảng tên của học sinh được đặc cách có một dấu sao khác thường nên ai nhìn cũng biết.Những học sinh xấu số thường xuyên bị cướp thẻ bởi các nam sinh từ bạn học đến đàn em,từ đàn em đến đàn anh mà không thể kháng cự.Hầu như học sinh trường này dù mới vào hay lâu năm đều biết tình trạng này nên có không ít học sinh như nó vừa vào đã chuyển đi.Nó học ở đây cũng phải cẩn thận hơn.

“Ây..”

....Keng..bụp...

Nó đang định ngồi xuống một cái bàn ở phòng ăn thì “tự nhiên” một bóng người vô tình mà như cố ý va vào vai nó làm đổ đồ ăn không cánh mà bay. Ngước lên thì là một đám nam sinh năm nhất, cái mặt nhe nhớn cười thấy hăm.

-Học sinh mới ha, học bổng ha, làm quen chút chứ nhỉ.

Một thằng “đàn anh” năm NHẤT có vẻ là đại ca ngồi xuống ghế, tư thế rất chi là oai mở lời, điệu bộ “có chút” khinh người. anh chàng chắc vừa mới được “truyền thụ” những “kinh nghiệm” vô cùng “quý báu” từ các đàn anh đi trước và giờ là tự thân “xuất trận” cốt là để làm nên chiến công vang dội ghi danh sử sách.

-Người anh em, sao không nói gì thế.

-.....

-Này, mày đang thách thức sự kiên nhẫn của tao đó.

-.....

-Hay lắm, ta cần nói chuyện đây, đi theo tao.

Đại ca năm nhất bắt đầu mất kiên nhẫn với chiêu “giả câm, giả điếc” này của nó, hùng hổ đứng dậy đôi mắt vẫn dõi theo chàng học sinh học bổng kia. Miệng thúc dục, còn đầy thách thức.

-Sao? Không giám?

Nó thở dài nhìn đồ ăn vẻ đầy tiếc rẻ lại dáo dác đi nhìn quanh, không một bóng người. Cái trường này cũng thật kì lạ, đầu năm học sinh thường có thói quen tụ tập ở nhà thể chất xem thể thao, nhất là bóng rổ nên cái căn-tin giờ vắng hiu vắng quạnh là vậy. Nhưng nó đâu có sợ, chúng chắc không dám giết người đâu, có gì sống sót lên báo hiệu trường cũng được. Chẳng biết lấy dũng khí đâu ra mà nó rất tự tin đi theo bọn chúng.

Khuôn Viên Sau Trường

--Mày làm gì lâu thế.

Thằng cầm đầu giật túi đồ từ tay tên nam sinh vừa chạy tới, vẻ mặt tức giận vô cùng.

Mấy tên này đưa nó đến đây cũng thật khôn khéo nha. Đây là nơi ít người qua lại một lựa chọn lí tưởng cho những người đàn ông cần “nói chuyện”.

Trên tay chúng cầm những mấy túi bột, một xô nước, còn có gậy các kiểu. Hả, có chút hải hùng. Đôi chân bắt giắc run lên, tâm trạng thần nhiên lúc này chẳng còn giữ được lâu. mấy tên này định tra tấn người hay sao, quá tay sẽ chết đó.

-Sao? Sợ rồi hả?

Nhìn cái bản mặt nham nhở đáng khinh kia thì nó lại không chịu nổi, máu cứ dồn lên não. Sợ thì có sợ nhưng cơn giận này vẫn không thể nguôi được. Nếu nó phải nịnh bợ này tên này để thoát thân thì có chết cũng không làm. Nghĩ, phải nghĩ cách.

A, nghĩ ra rồi, chắc máu dồn lên não nhiều quá không những không bị “tắc nghẽn” mà còn là thông thoáng bất thường. Cười nham hiểm một cái, nhân lúc tên cầm đầu đang bận bóc túi bột mì, những tên kia cũng không để ý, nó nhanh đạp ngay vào...

Ú

Anh chàng mặt mày xanh lét, một đòn mà gần gục. Nó nhanh tay cướp lấy túi bột tung hết vào mắt mấy tên kia khiến chúng nhất thời không nhìn rõ. Cả bọn cứ nháo nhào cả lên, riêng “bạn đại ca năm nhất” đã nằm dưới đất ôm C-U vẻ mặt thống khổ, đau đớn vô cùng. Có khi nó đã quá mạnh chân, lỡ làm anh chàng tuyệt giống cũng nên. Nhưng như vậy thì vẫn chưa được, dù có cơ hội chạy thoát nhưng nó không chuồn mà còn ác ý giơ chân đạp mạnh vào cái bản mặt thằng đại ca ml (mất lươn) một cái. Giọng nam khan khan giờ mới cất lên.

-Thằng này sao mày dẫm vào đại ca rồi.

Giọng nói tuy có chút xa lạ nhưng tên cầm đầu đâu có để ý,tức giận bò dậy quát lớn.

-Thằng nào?

Mấy tên“côn đồ” đang dần ra thì lại một nắm bột nữa đập vào mắt nhanh chóng làm hai mắt cay xè,tiếp tục không thấy gì cả.Ngay sau là một loạt những tiếng động khá ngộ nghĩnh.

...Bụp..

-A,thằng nào đánh tao.

...Bộp...

-mày dám đánh cả phe mình hả.

-Đm,đế_o phải tao,muốn đánh nhau à mà mày dám đánh tao.

Một cuộc hỗn chiến xảy ra,nó nhanh lẹ lách người ra ngoài coi kịch.Nó dù gì cũng là phái nữ,đâu được khỏe như con trai,cứ để chúng nó tự đánh nhau là tốt nhất,coi như nó không liên quan.Đứng sang một bên mà tay nó còn không quên tung thêm tí bột,đổ tí nước,hắng hắng giọng thêm vài câu.

- Thằng bên cạnh lấy gậy đánh mày.

-Thằng kia mày đánh nhầm rồi.Đánh sang bên phải.

Chỉ tội cho mấy thanh niên chẳng hiểu vì sao mình bị ăn đánh,điên tiết mà cứ nghe theo giọng nói lạ kia mà làm.Giờ còn phân biệt địch thù gì được nữa.Bốn nam sinh cứ thế nhắm mắt nhắm mũi đánh nhau rất hăng cho đến khi

-Các em đang làm cái trò gì vậy?

Giọng nói nghiêm nghị xen chút tức giận vang lên khắp không gian làm mọi thứ trở nên bất động giây lát.Bốn tên “lưu manh” bấy giờ mới chịu dừng nhìn người trước mặt.A,hắn đây là thầy hiệu phó và người đứng cạnh thầy là....Tên nhận học bổng.

11. Chương 11: Một Ngày Một Mối

-Em đã nói với thầy rồi,chính nó giờ trò đánh chúng em.

-Em bị nó tung bột vào mắt cay đến không thể mở nổi.

-Thừa cơ nó đánh em bầm dập cả mặt mũi.

-Không sai đâu thầy.

Bốn nam sinh mặt đầy “hoa sim hoa súng” bị lôi lên phòng hiệu trưởng liền vô cùng ức chế mà thi nhau giải bày “tâm sự”.Mỗi miệng mỗi ý nhưng đều “đồng sức chung lòng” vạch trần sự thật.Mấy anh chàng còn đưa mặt mình ra làm bằng chứng.

Thầy hiệu trưởng ngồi ở ghế đối diện,vẻ mặt vô cùng nghiêm túc,nhìn những vết bầm tím trên mặt bốn nam sinh rồi lại hướng ánh mắt đến “thủ phạm” vừa bị “tổ giác”,thầy khế nhíu đôi mày lại.

-Một người đánh bốn sao?

-Vâng.

Bốn thanh niên đồng thanh khẳng định,chắc như đinh đóng cột,nhưng.....tiếc là thầy hiệu trưởng lại cho rằng như vậy thì quá hư cấu.Thầy khế nhướn đôi lông mày nhìn về phía cậu nam sinh tên Triệu Thiên.Dáng người cậu ta nhỏ nhắn mảnh khảnh như con gái làm sao có thể một lúc đánh bốn người được.Đây là thầy

còn chưa nhắc đến việc chính cậu học sinh này đã đến đây để báo cáo về vụ đánh nhau. Thật vô lý, hết sức vô lý.

-Vậy các trò giải thích sao về việc bạn Triệu Thiên có thể lên thưa với chúng tôi về tình trạng các em đánh nhau sau trường?

-Việc này...Nói chung là nó đã làm bọn em hiểu nhầm rồi đánh nhau,thừa cơ nó lên mách thầy.

cậu nam sinh năm nhất kia có vẻ hơi bối rối không biết phải trả lời ra sao nhưng vì “sự thật chỉ có một”,anh chàng quyết gân cổ cãi lý đến cùng.Về phần thầy thì thầy hiệu trưởng có vẻ không thỏa mãn trước câu trả lời này cho lắm,nghe khẩu khí của học sinh này có chút trẻ con ngang ngạnh cần được dạy bảo.

-Có là nói dối nhưng ta nghĩ em cũng nên tìm cái cớ nào nghe cho hợp lý một chút thì hơn.

-Em đang nói sự thật.

-vậy bạn học đây đã làm các em hiểu nhầm chuyện gì.

-Chuyện chúng em đánh nhau.

-đánh nhau?

-Vâng,nó đánh em xong lại nói là bạn em đánh em,xong nó lại đánh bạn em vậy mà nó nói là bạn em đánh bạn em,vậy là bạn em cáu nên bạn em đánh bạn em,rồi bạn em lại đánh nhầm vào em xong em lại cáu em đánh bạn em cuối cùng là cả đám đánh nhau.và thế là.....

Thầy hiệu trưởng ngồi nghe mà đầu ong ong hết cả lập tức đưa tay lên ra hiệu cho cậu nam sinh kia ngừng lại.Một hồi thầy lại quay sang cậu học trò tên Triệu Thiên.

-Em có thể trình bày không.

-Dạ,em là học sinh chuyển trường nên muốn đi ngắm trường một chút,khi đi đến khuôn viên ở sau trường em nhìn thấy một đám học sinh đang gây gổ với nhau nên em mới hốt hoảng đi báo cáo giáo viên.

Thầy hiệu trưởng nghe vậy thì gật gật đầu,cho rằng lời giải thích này khá là hợp lý.Trầm ngâm một hồi thầy ra hiệu cho nó ra khỏi phòng hiệu trưởng.Vì là học sinh mới,ngày đầu đến trường thầy không muốn kỉ niệm đầu tiên là ngồi viết bản tường trình.Nó nhận được “lệnh” liền đi ra ngoài.

-Ồ thầy cậu ta mới chính là người có lỗi.

-Em có thôi ngay đi không, các em vừa vào trường mà đã dám gây chuyện,còn chưa biết lỗi?

-thưa thầy chúng em chẳng có lỗi gì.

-Các Em còn dám xác xược tôi sẽ đình chỉ học các em.

-Thầy dám sao,nhà em quyền thế lắm.

-Vậy sao,thế để tôi xem nhà cậu có thể làm được gì.Nhà trường không chấp nhận những học sinh vô kỉ luật như thế này,chúng tôi cần gặp mặt và nói chuyện với gia đình các cậu,hãy xem xét lại thái độ của mình.

-Thầy...

Một trường học danh giá thì người đứng đầu trường cũng sẽ phải là một con người đáng trọng.Thầy hiệu trưởng đứng là cứng nha.

-Haizzzzz,chán thật đấy.

Nó nằm vật ra giường,lăn đi lăn lại mấy vòng miệng không ngừng than vãn.Hôm nay,nếu là học sinh mới đến chỉ để nhận trường còn nếu là học sinh năm hai trở lên đến trường cũng chỉ để chuẩn bị dọn đồ về kí túc xá mà thôi.Chán thật.Mới nhập học mà đã có nhiều chuyện xảy ra tẻ xảy ra rồi đấy.Đầu tiên là thông báo nó ở chung với một bạn khác,sau là bị đi lạc,gặp cậu bạn Vũ Diễm,tẻ hơn lại gây gổ với một đám nam sinh còn phải kéo nhau lên phòng hiệu trưởng.Ồi trời!

Thật mệt mỏi,nó cần phải ngủ tí đã.....

-Mới đó mà đã gần tối rồi ha.Sáu giờ rồi mà trời cũng không tối lắm nhỉ?

Nó nằm trên giường,đôi mắt hé mở.Mệt mỏi liếc đôi mắt đến chiếc đồng hồ treo trên tường,mới đây mà cũng sắp hết ngày rồi đấy.Hoàng hôn,hoàng hôn tắt chưa ta?

“Cạch”

Tiếng mở cửa vang lên tốt bụng kéo nó ra khỏi mớ suy nghĩ mông lung,ngay sau đó là một thân hình cao ráo bước vào.Sau 1 giây suy nghĩ,người nó như bị điện giật lập tức bật tung khỏi giường.Thật nóng lòng muốn biết bạn cùng phòng là ai.

Cảm giác lo lắng xen lẫn chút thích thú quan tâm,nó hồi hộp giương đôi mắt nâu nhìn về phía dáng người kia.A,cậu ta có thân hình thật quyến rũ a.Còn khuôn mặt?A,đẹp quá trời.Đẹp...Ừ,đẹp thật....

....CÁI GÌ?V...Vu..VŨ..Vũ Diễm!?Củ lạc giòn tan.Đậu!Đậu hũ,đậu phụ,đậu Hà Lan,đậu đỏ,đậu đen,đậu xanh,đậu trắng,đậu mốc.....Ôi đậu má cái cuộc đời!!!!!!

Nó đứng đực ra,ánh mắt trân trân nhìn con người đang đi vào.cậu ta mặc trên mình chiếc áo phông đen,quần thể dục,chiếc khăn trắng còn quàng ra sau cổ thấm mồ hôi.Mọi góc cạnh đều đẹp đến chết người.Nó thậm trọng nhìn về phía chàng trai đó,về mặt đau khổ không thể đau khổ hơn.

-Xin chào,tôi tên Triệu Thiên,vừa mới vào trường.mong được giúp đỡ.

-.....

-Cậu có phải bạn cùng phòng với tôi không?

-Ai biết.

12. Chương 12: Bị Năm Thóp

-Ai Biết

WTF?Ai biết?Trả lời kiểu gì vậy?Khóe môi nó giật giật tay nắm thành quyền nhưng vẫn cố giữ cho mình bình tĩnh.

-Cậu ở phòng này?

-Ờ,chắc là vậy.

Lại nữa.Giọng nói nhàn nhạt vang lên,cặp đồng tử đen liếc qua người bên cạnh.Dừng lại một chút trên khuôn mặt thanh tú kia,đôi mày cậu khẽ nhíu vào sau lại giãn ra.Quan sát từng cử động nhỏ của cơ mặt cậu ta mà mồ hôi nó cứ thế vã ra như tắm.

Anh chàng không nói gì bỏ lại chiếc khăn xuống ghế,đi thẳng vào phòng tắm.May quá,cậu ta hình như không có nhận ra nó.Ôi thần linh ơi!Đúng là hiệp đảm tinh thần người ta mà.

Một lúc sau

~Vũ Diễm bước ra từ phòng tắm,trên người chỉ có mỗi chiếc khăn che đi phần thân dưới để lộ thân hình đẹp vô đối của mình.Mắt nó như định cư trên dáng người cao ráo kia,máu trào lên mặt nhưng cũng may không trào ra mũi.Anh chàng nào đấy lại có vẻ không để ý lắm bước tới ngồi vào chiếc ghế gần bàn học.

-Cậu có chị em gì không?

HẢ? Nó trợn tròn mắt, cả thân hình nó tự nhiên giật nảy một cái. Khó khăn quay qua nhìn cậu bạn cùng phòng, cậu ta cũng đang quay qua nhìn nó vẻ mặt hết sức bình thản.

-A...À...à có một em gái bằng tuổi. Sinh đôi ấy mà.

-Ừm.

anh chàng gật gù. Một chốc lại nhìn về phía người bạn giọng nam đáng nữ kia, có chút khó hiểu. “Dù có là sinh đôi nhưng một nam một nữ mà. Khuôn mặt này có phải quá giống không, hay em gái cậu ta nhắc đến không phải cô gái mình gặp hôm qua”, Vũ Diễm cứ mông lung suy nghĩ một hồi lại để ý thấy người đối diện đang ngồi trên giường mình.

-Cậu lên giường trên.

vẫn là giọng nói nhàn nhạt, cậu ta nói mà như ra lệnh. Chảnh cún gớm. Cơ mà...Đệt, chẳng hiểu sao nó vẫn làm theo. Mà, cũng tốt, như vậy cậu ta làm sao biết được nó đang làm gì.

Nghĩ vậy nó leo đèo treo lên phía trên của chiếc giường tầng. Đèn thay, mới đi nửa đường cậu bạn nguy hiểm kia lại làm nó tí nữa giật mình là té giữa.

-Em cậu tên gì?

-À..Ừ, tên Nhiên, Triệu Nhiên.

Nhiên, lại một cô gái tên Nhiên, là Triệu Nhiên, còn cô gái hôm qua có họ là gì? Mà Tên Nhiên có vẻ phổ biến quá nhỉ...nghe cũng rất quen.

“Này cậu bạn tốt bụng tớ tên...”, bỗng một giọng nói vang lên trong đầu cậu, tên gì? Con bé đấy nói nó tên gì? Nhiên, có phải cái tên này không. Có phải cô gái hôm qua là con bé ngỗ nghịch cậu gặp trước đây không?

“ba tớ đi công tác nên tớ ở nhà một mình”, cô bé ấy không có anh chị.

-Sao vậy?

Nhận thấy thái độ khác thường của cậu bạn nó có chút bất an, không phải là cậu ta phát hiện ra cái gì chứ. Anh chàng cũng ngược lên nhìn nó, đáng vẻ trở lại như thường.

-Cậu có ảnh của em cậu không?

-A..không, không có.

-Thế có trông giống cậu không?

-Ừ có có, y đúc...À này cậu tên Vũ Diễm hả...à ừm..m..là em tôi nói đó. Ha...ha..ha..

Nó cười gượng gạo vẻ rất kịch, xem ra sau này không có tố chất làm diễn viên rồi. Nó cố gắng nói tự nhiên nhất như để chứng minh cô gái anh chàng gặp hôm qua chính là em gái của nó, như vậy anh ta sẽ không nghi ngờ gì nữa. Nhưng cô gái ngốc này đâu có biết đó đâu phải điều anh để tâm.

-Tôi cứ mong đó không phải là em cậu.

câu nói phát ra khá nhỏ nhưng nó cũng nghe được loáng thoáng vài từ, cứ tưởng cậu bạn này nói “tôi còn nghĩ là cậu”. Mặt nó căng thẳng thấy rõ, cơ mặt vận động rất khó khăn.

-A...ha..làm sao được chứ, nó đích thị là em tôi. Tuy khác trứng nhưng lại giống nhau y chang, lạ quá ha.

vậy là hết hy vọng, Vũ Diễm cậu còn tưởng đó là bé gái cậu gặp lúc nhỏ nhưng giờ cô gái tên Nhiên ấy lại là em gái của người ta mà....không phải là con một. Có chút hụt hẫng nhưng lại được che dấu cẩn thận, cậu khẽ nhếch mép tạo thành một đường cong tuyệt mỹ.

-Ừm, tôi lại tưởng là người giống người cơ đấy, hóa ra là anh em.

Á.Á.Á, đúng rồi. Tại sao? Tại sao nó không nghĩ ra nhỉ, có thể chỉ là người giống người thôi mà. Lần này nó lại làm quá mọi chuyện lên mất rồi. Thiệt tình. Mặt nó ngẩn tũn, tiu ngiu treo lên giường trên. Mới đặt được cái mông xuống nệm êm chăn ấm.

-A,tôi có thấy cậu sau trường.

-Sau..sau trường á?

-đánh nhau.

“Xẹt..xẹt...Rầm..rầm..”,tai nó ù ù như sét đánh ngang bên cạnh,hóa đá tại chỗ.Lại thêm một lần nữa cậu nam sinh này làm nó hải hùng.Mỗi câu nói của anh chàng phát ra đều nhẹ như gió đầu thu có sao lại có sức công phá màng nhĩ và tinh thần của nó lớn đến vậy?

-Vậy cậu tính làm gì?

-Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì.

Cậu ta nhàn nhật cất tiếng,khuôn miệng khê cong lên,đôi đồng tử đen như hố sâu vũ trụ còn đưa về phía nó.Đôi mắt này quả thật nguy hiểm,chúng có những ánh nhìn làm người ta muốn né tránh.Nó đưa đôi mắt nâu dáo dác nhìn quanh như vô tình hay như cố ý đều không hề lướt qua đôi mắt kia một lần.

Nhưng dù thế nào cũng phải đối mặt thôi.Cậu ta mà lên báo hiệu trường thì phải làm sao đây,một nhân chứng quan trọng đấy.rồi hiệu trưởng sẽ nghĩ nó thế nào?Một nam sinh nói dối hại các bạn học.Học sinh chuyển trường với thành tích tốt nề nếp tốt lại như vậy?mà thầy hiệu trưởng trường này lại là bạn tri kỉ với hiệu trưởng trường cũ của nó.Nó sẽ làm thầy phải mất mặt khi đã mở lời giúp một học sinh như thế này mất.Không được,tuyệt đối không được.

Nghĩ đến đây nó vươn người xuống phía dưới,hai tay trụ ở thành giường,dùng đôi mắt cún con hướng về phía anh bạn cùng phòng lại còn chớp chớp về rất tội nghiệp.

-Này cậu bạn tốt bụng,đừng báo với hiệu trưởng nha,tôi chỉ mới nhập học thôi mà.

Đáp lại nó là một sự im lặng im lặng và im lặng.anh chàng vẫn trưng ra vẻ mặt điềm nhiên,khóe môi càng cong thêm ý cười hiện rõ trên mặt,nhướn mày đầy dụng ý.Nó thì đã hạ mình tỏ ra tội nghiệp rồi mà ngắt lỗi ai kia chẳng chút động lòng.

Thật.Muối.Mặt.Đó.Nha...Tên...Khốn.

13. Chương 13: Điều Kiện

-Vậy thì chúng ta thỏa thuận một chút,được chứ?

Tư thế “khỉ leo cây” của nó vẫn không đổi,phần thân vươn xuống phía dưới tay vịn thành giường,đôi mắt nâu cafe trần trần nhìn người con trai trước mặt.

-Nói thử xem.

Đúng như những gì cậu mong đợi,khóe môi cậu vẫn giữ nụ cười,chân mày khê nhướn lên vẻ chờ đợi.Khuôn mặt quyến rũ vô cùng nhưng sao nó thấy thật cao ngạo và đáng ghét.

-Thế này nhé,ngày ngày tôi sẽ dọn dẹp phòng,mang đồ đi giặt,gấp chăn gối,..Cậu không cần phải đụng tay vào cái gì hết.Ok?

Nó nghĩ ngợi một hồi lại thấy đây là điều kiện hợp lí nhất liền nói.Vừa lên tiếng ánh mắt nó vừa dò xét thái độ của Vũ Điềm.

Cậu ta nghe xong thì nhíu mày tỏ vẻ không vừa ý.Tay phải của cậu đặt lên cằm,để ngón trỏ chạm nhẹ vào bờ môi mỏng,trầm ngâm một hồi.

-Tôi sống vốn rất sạch sẽ,cậu có dọn hay không cũng như nhau cả thôi,tôi nghĩ chăn gối của ai người này giặt.Máy giặt cũng ở góc phòng,tôi có thể tự cho đồ vào giặt.Tất cả chẳng tốn bao nhiêu sức,cậu có nghĩ như vậy là tốt cho cậu quá rồi không?

Ờo,giờ mà so đo thế,nó cũng có đặc tội gì với vị huynh đài này đâu,cậu ta chỉ là vô tình thấy nó gây gổ sau khuôn viên trường thôi mà.Nó giúp cậu dọn dẹp phòng thôi là quá đủ rồi.cậu ta được như vậy chỉ có lợi chứ không có hại giờ lại còn đỡ trò được vui đùa tiên.Hài thật.

-tôi báo cáo sự việc cậu làm với hiệu trưởng tôi cũng được gì nhưng hãy nghĩ xem cậu sẽ mất những gì khi mọi chuyện được sáng tỏ.Không phải là tôi nên tận dụng cơ hội hay sao?

Đôi đồng tử đen lóe lên những tia ranh mãnh nhìn về phía nó,ánh mắt nguy hiểm như nhìn thấu cả tâm can người đối diện.Hải hùng,quả thực hải hùng.Cậu ta có thể đọc được suy nghĩ của nó sao!?Thật không ổn.

Nó bặm môi,hai mày nhíu chặt,suy tính mãi cũng không biết nên ra điều kiện gì.

-VẬY....Tôi sẽ mua đồ ăn cho cậu trong 2 tháng.

-Tôi không có thiếu tiền.

-Thế tôi sẽ là người đi lấy đồ ăn cho cậu,sẽ đỡ mất công cậu phải chạy ra căn-tin.

-Chỉ cần đi mấy bước chân là tới thôi tôi có thể tự đi.Coi như rèn luyện sức khỏe.

-VẬY thì làm chân sai vật luôn,được chưa?

-Không

Cái gì?Quá đáng nha nó đã nhượng bộ như thế rồi.“Đệt,đây cóc muốn thỏa thuận gì nữa,ngon thì cứ lên báo thầy”,một suy nghĩ bùng phát trong đầu,dũng khí đâu ra mà cứ tuôn trào mãnh liệt.

-Chắc chứ?

Hải!?WTF?Nguy hiểm, thật nguy hiểm.Mắt nó giắt nhìn về phía người con trai đang ung dung ngồi trên ghế,khuôn mặt cậu ta còn lộ rõ ra ý cười.Chẳng lẽ suy nghĩ của nó viết luôn lên trên trán hay sao?

-Nếu đã muốn như vậy thì tôi sẽ cho cậu toại nguyện.

Vừa dứt câu,cậu ta đi đến tủ quần áo lôi ra một bộ đồng phục,vào phòng tắm thay trong ba phút,trong khi đó nó vẫn ngẩn tò te ngồi trên giường.chốc cậu điềm nhiên đi thẳng về hướng cánh cửa,không thèm liếc nó lấy một cái.

-VẬY.....Cậu muốn gì.

Giọng nam hơi khàn khàn vang lên trong gian phòng im ắng,không khí ẩm đậm vô cùng.Bàn tay Vũ Điềm dừng lại trên cánh cửa,khoé môi nở nụ cười tà mị,khuôn mặt rất chi là gian nhưng đến khi quay qua nhìn nó thì nét mặt lại rất ư là thản nhiên.Không vội vàng cất tiếng,cậu từ từ đưa tay trái lên giờ ra ba ngón.

-Ba?

-Phải ba điều,cậu phải thực hiện 3 yêu cầu của tôi.

-CÁI GÌ?

Nó hét lên,to đến thủng cả óc nhà,Cũng may phòng cách âm không là gây thêm rắc rối rồi.Hai mắt mở to nhìn anh chàng kia,vội hít một hụm khí rồi lại vội thở ra,hô hấp khó khăn vô cùng.Có phải là quá đáng lắm rồi không.Có khi nào cậu ta bắt nó tự tử thì cũng phải thực hiện sao?Nhỡ cậu ta bán nó cho bọn buôn người lấy nội tạng thì sao?Nếu như cậu ta bắt nó làm trai bao thì sao?Thì.Sao?Hả?Mà nếu không chấp nhận thì cậu ta sẽ lên mách thầy hiệu trưởng việc nó chơi xấu bạn học hậu quả cũng sẽ rất tệ.Chọn bên nào đây,mặt nó tái mét,hai mắt bông đưng đưng.Khuôn mặt này,sắc thái này đều được thu hết vào cặp mắt của Vũ Điềm,nhất thời cảm thấy cậu bạn kia như đứa trẻ...khá dễ thương.NHƯNG.Hoàn toàn khác với kiểu động lòng trai gái nha.cậu ta mặt không đỏ tim không loạn,cái vẻ thản nhiên không thể lay chuyển.khẽ thở dài một tiếng.

-Trong đầu cậu đang nghĩ linh tinh cái gì vậy?

-Ba điều là quá nhiều,không thể được.

Nó nói giọng quả quyết, ánh mắt nhìn thẳng vào bạn cùng phòng. Anh chàng nghe vậy thì nhướn mày cao ngạo, miệng hé mở, giọng nhẹ tựa gió đầu thu.

-Quyết định vẫn là ở cậu. Bạn học sinh mới.

Ừ. Nó là học sinh mới chuyển trường ha. Nó vừa vào đã gây gổ với bạn bè ha. Nó nói dối thầy hiệu trưởng ha. Ừ.. Ừ.. ỪM.m.m.. Tức quá. Cuối cùng dù có chạy xa thế nào thì mèo con cũng đã bị bắt lại.

-Được, ba điều thì ba điều. nhưng...

-Tôi sẽ không làm gì quá đáng.

-Vậy thỏa thuận thành công.

-Như cậu nói.

Nó rướn người xuống dưới đưa một tay ra phía Vũ Diễm, khoe môi cậu cong lên, lại gần một bước đưa tay bắt lấy cánh tay kia.

-Vậy điều kiện đầu tiên là gì?

Nó thận trọng hỏi, cánh tay vẫn đang bắt lấy tay của người đối diện. Anh chàng kia cũng nghiêng đầu về suy tư, sau cậu nhàn nhạt đáp.

-tôi chưa nghĩ ra.

-Ừm, từ từ nghĩ.

Nó chep miệng, như vậy cũng tốt, không nghĩ ra được gì càng tốt hơn. Vẫn là tư thế “khỉ leo cây”, nó rút tay lại chuẩn bị rướn người ngồi dậy bỗng có một lực rất mạnh đập vào bả vai, quá mức đột ngột làm nó xém tí nữa đã ôm đất mẹ nếu không nhanh dùng cả hai tay bấu vào thành giường. Đến lúc định thần lại thì hai mang tai nó hồng lên thấy rõ.

Aaaa, làm cái gì vậy tên biến thái.....

14. Chương 14: Pet Cấp Cao

Vũ Diễm bắt tay với nó, hai cặp mắt nhìn nhau chằm chằm, cái đầu vô thức “phân tích” khuôn mặt người đối diện. Mặt nó hơi nhỏ, từng đường nét đều rất thanh mảnh. Nó Sở hữu cặp mắt nâu cafe to tròn trong sáng khá tình nghịch lại thêm đôi môi mọng nước hồng hồng khiến cậu nhìn sao cũng thấy giống nữ nhi. Mà cũng phải, cậu ta giống hệt cô em gái song sinh kia mà. Nhưng cũng không hẳn là do khuôn mặt, cậu là còn chưa kể quanh dáng người nhỏ nhắn ấy còn tỏa ra một mùi hương nhẹ nhẹ, chỉ thoáng thoảng như có như không dễ chịu vô cùng. Kết hợp với cái chiều cao khiêm tốn cũng phần nào giúp cậu bạn này trẻ hóa tuổi tác. Quả thực chỉ như một cậu nhóc chưa đến tuổi trưởng thành. Chắc thứ duy nhất để chứng minh cậu ta là con trai chỉ có cái giọng nam khàn khàn đặc trưng kia thôi. À không, còn yết hầu. Yết hầu.....

Vũ Diễm tò mò người hơi khom lại, đầu cúi xuống nhìn vào phần cổ của ai kia. Cậu vô cùng ngạc nhiên khi thấy..... Cổ áo của nó. Trước khi đến đây nó đã cẩn thận đóng cả khuy đầu tiên của chiếc áo đồng phục, cổ áo khá cao vừa hay che được đến nửa cổ.

Cậu nhú mày nhìn chằm chằm vào phần cổ áo đóng cả khuy đầu, cà-vạt chỉnh tề, vẻ khó hiểu. Đầu còn đang thắc mắc tại sao thì đáng người kia đột nhiên rướn lên làm cậu theo phản xạ tóm lấy hai bả vai cậu bạn ấn xuống.

Bị anh chàng dúm người xuống đột ngột, hai mắt nó trợn ngược lên, ánh nhìn còn có chút hãi hùng.

-Cậu...cậu tính làm gì vậy?

Cái tư thế “khỉ leo cây” kì quái này vẫn tiếp tục được giữ nguyên, mặt nó lần này rất gần với anh bạn kia, hai tai nó đỏ bừng rồi lan dần ra mặt chẳng mấy chốc chắc sẽ lan đến cả cổ.

-Cậu đóng cả khuy đầu tiên không thấy khó chịu.

-Cung..cũng bình thường.

-Ừm..m..m ra vậy.

Đôi mày cậu khẽ giãn ra nhưng tay thì vẫn cứ đặt trên vai nó, đôi mắt nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng kia. Giờ cậu mới để ý khuôn mặt này không chỉ là giống con gái mà nó còn như là...mèo con!? hay chó con nhỉ!? Có vẻ như là cậu đã nghĩ ra yêu cầu thứ nhất rồi.

Khẽ cười, chỉ là lướt qua nhưng lại rất nguy hiểm, hai cánh tay từ từ rời bỏ vai cậu nhóc kia. Được “giải thoát” nó vội rướn người dậy, lập tức lại có một hành động làm nó hóa đá..... Vũ Điềm, cậu ta dám.... xoa đầu nó.

-Nói xem cậu thích làm chó con hay mèo con?

Gì? Chó mèo gì ở đây, bộ nó là thú cưng hả, bảo nó làm động vật 4 chân á hả?

-Không làm chó cũng không làm mèo. Nói chung là không làm động vật bốn chân.

Nó quả quyết, ánh mắt kiên định nhìn về phía người con trai kia. Anh chàng thấy thái độ này thì cũng không muốn lấy điều kiện ra để ép người quá đáng, quyết định không xếp cậu nhóc này vào cùng hàng với động vật bốn chân nhưng.....

-Vậy cậu vẫn sẽ là pet của tôi nhưng là pet cấp cao.

-Pet cấp cao!?

Mặt nó méo sệch, khó hiểu nhìn cậu bạn cùng phòng đang cười rất tươi. Nụ cười ẩn ý thâm sâu, nguy hiểm khó lường nhưng lại có ma lực khiến người ta không thể rời mắt. Chỉ tiếc trong hoàn cảnh này nó lấy tâm trí đâu mà ngắm với cả nhĩa.

Nghĩ ngợi một hồi vẫn không đoán ra được ý cậu ta muốn nói gì? Pet cấp cao? Thú cưng mà cũng có cấp cao với cấp thấp sao? Nhưng mà làm cấp cao không phải tốt hơn sao, ít nhất thì chó mèo có những 4 chân còn nó là có 2 chân 2 tay mà. Nghĩ đến đây nó gật gù.

-Được, vậy từ giờ tôi là pet của cậu. Pet cấp cao đó nha. Đây là điều kiện thứ nhất cậu muốn?

-Phải.

-Hộc....hộc..hộc, nước chảy.

-Pet ngoan.

Cậu ta điềm nhiên cầm lấy chai nước cam từ tay nó còn mỉm cười rất đáng ghét. Pet, pet cái con khỉ, là chân sai vật thì có. Mặt nó đỏ lên đầy tức giận thiếu chút nữa hai tai đã phì ra khỏi, bàn tay nắm chặt còn răng thì nghiến ken két muốn mòn luôn cả hàm. Nếu bây giờ có thể quay ngược thời gian về hai tiếng trước nó nhất định đồng ý làm con thú cưng bốn chân chứ thề không làm pet CẤP CAO thế này.

.....2 tiếng trước.....

-Được rồi, vậy pet cấp cao bắt đầu nghĩa vụ luôn chứ nhỉ?

-Nghĩa vụ?

-Phải, việc mà một pet cấp cao phải làm.

giọng nói nhàn nhạt vang lên, ngay sau anh chàng ngồi xuống ghế ngắm nghía cái gì đó rồi viết vào tờ giấy.... một danh sách rất dài. Đưa tờ giấy nhỏ nhỏ xinh xinh nhưng toàn chữ là chữ cho nó.

-Cậu đi đến thư viện mượn cho tôi mấy quyển sách này.

-Cái gì? Sao tôi phải làm thế?

-Vì cậu là thú cưng của tôi.

-Thế tôi hỏi cậu thú cưng được chạy lông nhông trong trường à?Cũng biết đến thư viện trường mượn sách rồi lấy sách cho cậu à?Lại còn nhiều sách thể này nữa.Xin lỗi chứ,có huấn luyện rồi con thú cưng này cũng làm không được,cậu tự thân vận động đi.

Nó bấu môi,quay phắt ra hướng khác.Định sai vật nó?Nghĩ gì?Nó đây không được gọi là thông minh xuất chúng nhưng cũng được coi là thành phần có óc,ok?

Vũ Diễm nhìn vẻ mặt của cậu nhóc BĂNG tuổi mà cười khẩy,“nhóc có vẻ quá ngây thơ đấy,anh đây đã tính cả rồi”.

-Nhưng cậu là pet CẤP CAO,đừng quên.cậu hơn mấy con thú cưng kia ở chỗ cậu là học sinh trường này.Chúng nó không thể chạy lông nhông trong trường nhưng cậu thì lại có thể.Cậu có thể đến thư viện trường mượn sách rồi lấy sách về cho tôi,bấy nhiêu đây là con trai mà không bê được hay sao?Cậu đã 16 tuổi rồi đấy,ra dáng đàn ông chút đi.Việc này không huấn luyện thì một Pet_Cấp_Cao như cậu cũng vẫn sẽ làm được.Đúng chứ?

Nó cứng họng,không còn lời nào để nói.Thì ra nó hơn mấy con pet kia là có tay có chân và có “não”.Phải,con “thú cưng” là nó đây biết suy nghĩ và hành động “như” một “con người”.

.....

Và thế là cậu ta đã ngồi sai vật nó suốt hai tiếng đồng hồ....

“Tôi-Tiêu Nhiên hay còn là Triệu Thiên xin gửi một lời nguyên rửa sâu sắc đến cuộc đời và đé_o thân.Chân thành cảm ơn nếu ”bạn” đời có thể nghe thấy những gì tôi nói”

15. Chương 15: Phải,đây Là Phong Cách Của Tôi

-Cậu trước đi.

-Ừm.

Nó cầm bộ quần áo chậm chậm bước vào trong nhà tắm.Vậy là những tia nắng cuối cùng của ngày đã tắt hẳn,hôm nay là một ngày dài thật dài,nó sẽ gột rửa hết mọi mệt mỏi rồi leo lên giường đánh một giấc tới sáng luôn.Nhất định ngày mai nhận lớp nó phải ở trong trạng thái tốt nhất,dù sao đây cũng như một buổi “ra mắt” những “tiền bối” kì cựu của trường này.Mà....thực ra chúng cũng chỉ mới có là năm hai thôi,không phải cái ngưỡng mới bỡ ngỡ vào trường nhưng cũng không phải thuộc hàng sắp cuốn gói ra đi với cái từ “Say Goodbye”.

Nhưng dù thế có nói nào thì...tiếng xả nước vẫn liên tục vang lên suốt gần tiếng đồng hồ trong căn phòng này.....

-Lâu vậy.

Vũ Diễm ngồi trên chiếc ghế xoay,tay cầm điện thoại chơi game giết thời gian.Đầu cậu hơi cúi,mái tóc đen bóng bênh che gần nửa khuôn mặt,mí mắt rũ xuống,hờ hững nhìn vào cái màn hình bị chẳng.Tầm lưng rộng tựa vào thành ghế,đôi chân dài vắt hẳn lên cả bàn học.Anh chàng bận trên mình bộ đồng phục trường,sơ mi đen quần xám thanh lịch kết hợp với đôi giày thể thao trắng năng động.Không ngờ cái tư thế ngồi trời đánh này cùng bộ đồng phục nghiêm túc và khuôn mặt điển trai kia lại khiến cậu ta toát ra một dáng vẻ phong lưu khó tưởng.

Nó đặt trên đầu một chiếc khăn,tay lau lau bộ tóc ướt của mình.Vừa mới bước ra khỏi phòng tắm,ngước nhìn cậu bạn cùng phòng,đôi mắt nâu cafe lại không thể rời khỏi khuôn mặt ai kia,chính xác hơn là

cánh môi quyến rũ của người đó.Nhìn bờ môi mỏng khê mấp máy mà cổ họng nó vô thức nuốt khan liên tục.A..A..A...Giờ nó thấy bản thân thật biến thái nha.Thật không thể tin nổi,nó chưa từng nghĩ là mình lại hám trai như thế.

-Làm gì mà nhìn ghê thế?

Tiếng nói như gió thoảng đầu thu lại một lần nữa vang lên,ánh mắt đen lờ lờ nhìn về phía nó ẩn hiện dưới hàng mi dài rũ xuống mệt mỏi.Nó như được kéo về thực tại,khuôn mặt phiếm hồng quay đi chỗ khác.

-Đến lượt cậu rồi đấy.

-Ừm.Nếu biết trước cậu tính “ngủ” luôn trong đây thì tôi đã tranh thủ chớp mắt một chút rồi.

-A..ha..ha

Nó cười gượng,tay còn làm bộ gỡ đầu vể khó xử.Đúng là có hơi.....Nhưng mà sau khi tắm nó thấy đầu óc rất sảng khoái,dễ chịu vô cùng.Cảm tưởng như giờ nó mà đặt người xuống nệm chẳng mấy chốc sẽ ngủ luôn ấy chứ.Như vậy cũng đáng mà,ha?

-À..mà này.

-Sao cơ?

-Phong cách của cậu...hả?

Vũ Diễm trưng ra vẻ mặt khó nói nhìn nó một lượt như người ngoài hành tinh.Chẳng là nó đang mặc trên người một chiếc áo sơ mi khá tối màu khuy áo được đóng lại rất chi là ngay ngắn và “đầy đủ”....Phải,vẫn là cúc đầu tiên được bấm lại chỉnh tề.Ngoài ra thì chiếc quần bò dài ngang đầu gối của nó cũng vẫn có thể coi là giống người.Nhưng cậu lại ngạc nhiên vô cùng,“cậu nhóc này không thể mặc thoải mái hơn sao?”

-Phải,đây là phong cách của tôi.

-Cậu định mặc áo sơ mi đi ngủ hả?

-Phải.

-Đóng cả khuy đầu tiên sao?

-Ừ.Tôi công bằng lắm không muốn phân biệt đối xử với mấy cái khuy đâu.

A ha,là không muốn phân biệt đối xử với mấy cái khuy đó mà.Những khuy áo khác đều bấm lại thì khuy đầu tiên cũng phải bấm lại chứ,vậy mới đúng.Đột nhiên nó thấy nó thông minh quá cơ.

Vũ Diễm không nói gì,gật đầu cho là cậu ta muốn thế,tuy rằng nó khá lập dị.Đặt lại chiếc điện thoại lên bàn,đi thẳng vào phòng tắm.

Nó đứng một góc dõi theo từng hành động của bạn cùng phòng thì như nhớ ra điều gì đó,nhanh như chớp nó chạy lại tủ đồ mò ra một bộ quần áo rồi dúi vào tay Vũ Diễm.Mặt bỗng chốc ửng hồng.

-Cậu lấy đồ vào tắm xong thay luôn đi.

Anh chàng nào đấy khó hiểu nhìn bộ đồ cầm trên tay,lại thắc mắc nhìn người đối diện.Tuy đây đúng là đồ của cậu nên tất nhiên có thể mặc được nhưng...tại sao phải làm vậy?Is sau ánh mắt ai đó trở nên gian tà vô cùng.Cậu bước lại gần nó,khuôn mặt cũng dần dần phóng đại hơn trước đôi mắt nâu kia,khóe miệng nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

-Cậu là sợ bị kích thích?

-Gi...Gi...ì.?Cậu..cậu nghĩ cái gì vậy?Tôi là trai thẳng đó nha.

Trước câu nói nửa đùa nửa thật của Vũ Diễm,nó lập tức phản bác lại,hai tay còn dùng sức đẩy cậu ta ra xa,chân cũng giơ lên như thủ thế chuẩn bị đập người đối diện.Nhận được phản ứng khá là dữ dội của nó,Vũ Diễm chỉ thấy rất buồn cười.Anh bạn này tuy bằng tuổi nhưng đối với cậu thì cũng chỉ như một cậu nhóc lạnh chanh,một đứa em trai của cậu thôi.Những hành động của nó cậu đều thấy rất trẻ con,rất dễ thương.Pet của cậu cũng không tệ nhưng sau này làm sao của gái đây?

Cánh tay chắc khỏe vươn ra xoa lấy đầu nó,bộ tóc ướt bồng chốc đã rồi bù,anh chàng thản nhiên nhìn khuôn mặt đầy tức giận kia rồi bước vào phòng tắm.

-Này pet.

-Thôi nha “ông chủ”,đã 10 giờ kém rồi đó,đừng có lạm quyền bóc lột sức lao động của người khác.

Nó nằm bẹp dí trên giường,hai mắt lim dim uể oải nói với Vũ Diễm.Mệt mỏi vô cùng.

16. Chương 16: Cùng Là Con Trai

*Chú Ý:Nếu ai đọc phải chương 15 mà không có tiêu đề thì vui lòng đọc lại nha.Mình lúc đấy chưa viết xong nhưng lỡ tay đăng mất.Cảm ơn.

=====

-Cậu mà cũng nhận thức được tôi là chủ của cậu cơ đấy.

Vũ Diễm ngay ngắn ngồi ghế đọc một cuốn sách dày,tay vừa lật trang giấy vừa cất tiếng,Chất giọng có chút bông đùa.Còn nó thì chẳng nghe lọt tai được câu nào nữa,giờ chỉ muốn ngủ thôi.

-Hôm sau là ngày học đầu nên giờ học sẽ vào muộn hơn một chút,chắc khoảng 8 rưỡi 9 giờ gì đó.

-Muộn vậy sao?

Đến bây giờ mắt nó mới mở to ra được một chút nhưng cái má vẫn áp vào gối không rời.

Nhìn thấy dáng vẻ này mà Vũ Diễm cậu không khỏi buồn cười.Nó đắp chiếc chăn mỏng nằm thu lu trên giường.Vì nằm nghiêng nên chiếc gối che đã nửa khuôn mặt nó lại thêm bộ tóc bù xù nâu nâu lấp hết vầng trán kia nên ngoài một phần môi nhỏ nhắn,bên má hơi hồng hồng và con mắt mệt mỏi lấp ló sau lọn tóc thì chẳng thể thấy gì nữa.Bây giờ đúng là nó không khác gì mèo con....ít nhất trong mắt cậu thì như vậy.Mà....nhóc này đang ngủ trên giường cậu!?Haizzz,cậu chưa biết có nên gọi con mèo này dậy không đây.

-Ừ,ngủ đi mai tôi sẽ đưa cậu lên lớp.

-Sao cậu biết lớp của tôi?

Nó thắc mắc,từ từ ngồi dậy,tay còn giơ lên dụi dụi hai mắt.Rất đáng yêu nha.Một hành động đơn giản nhưng thành công đánh trúng tim những người yêu mèo như Vũ Diễm.Vô thức đặt lại quyển sách lên bàn,cậu tiến tới xoa xoa đầu nó.

-Những bạn học cùng lớp sẽ được xếp chung phòng.

-HẢ..hả..hả?

Hai mắt nó mở to tưởng chừng vừa bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt hiển nhiên cũng tỉnh cả ngủ.Không phải chứ,nó còn tưởng đi học rồi sẽ thoát được tên nguy hiểm này một chút.Ít nhất là trong giờ giải lao không bị cậu ta sai vặt.Vậy mà....Ừm.ừm..Nhọ vậy rồi chắc nó không phải ngồi cạnh tên này chứ nhỉ.

-Cùng phòng sẽ cùng bàn để tiện giúp đỡ nhau học hành.

WTF?Thôi xong,vậy có khi cả ghi bài,làm bài tập trên lớp này rồi làm bài tập về nhà này....vân vân và mây mây chắc cậu ta đều đẩy cho nó thực hiện hết.Khốn thật mà.

-Thú cưng được ngồi cùng chủ nhân rồi không phải tốt lắm sao?

Tốt,tốt cái con khỉ khô nhà cậu ta hả?Nó là nó chỉ thấy tai họa sắp ập đến thôi.

Giương đôi mắt đầy phần nộ lên nhìn cậu bạn nó lập tức bắt gặp ánh mắt đen đang nhìn mình chăm chăm. Đôi mắt này....nói thế nào nhỉ?Cặp đồng tử như nhìn thấu cả tâm can con người, chúng mang chút ranh mãnh, khi cảm giác lại có chút thần nhiên, đôi lúc lại thấy khá tinh nghịch, lúc lại ẩn hiện nét dịu dàng và đặc biệt là nguy hiểm nhưng cuốn hút. Người ta nói “đôi mắt là cửa sổ tâm hồn” quả không sai, Vũ Diễm có cặp mắt đẹp hút hồn nhưng lại vô cùng phức tạp như nội tâm khó đoán của cậu ta vậy.

-Lên trên ngủ.

-Hả?

-Tôi nói cậu lên giường trên ngủ.

Hơ..hơ..ơ...Nếu nói là mình không muối mặt thì nó đúng là đang nói dối rồi.

Sáng

~Nó thức giấc, cảm thấy cơ thể thoải mái vô cùng. Vươn vai chào ngày mới, tâm nó đột nhiên lại cảm thấy rất phấn khích. Sau khi chỉnh tề trong bộ quần áo đồng phục nó cùng Vũ Diễm đến lớp. Cả quãng đường đi nó hồi hộp vô cùng hỏi cậu ta rất nhiều, thắc mắc từ việc bạn học có thân thiện không đến việc trong lớp đã xuất hiện đôi tình nhân nào chưa.....Nhưng cuối cùng thì chỉ nhận lại được một câu: “Cứ đến rồi biết”

Đứng trước cửa lớp 11-1, đôi chân nó ngập ngừng còn chưa muốn bước vào. Sáng hôm qua nó đã tranh thủ tìm hiểu về cách giới thiệu làm quen mọi người, có cách đơn giản có cách phức tạp cũng có cách bá đạo, tìm hiểu chưa đủ nó lại còn tập tành các kiểu nhưng giờ nó vẫn thấy hoang mang quá. Hai tay nó nắm chặt gấu áo khẽ run run.

-Còn đứng đó? Vào thôi.

Vũ Diễm đứng ngay bên nhận thấy nhóc lùn cứ đứng chôn chân trước cửa lớp nên tốt bụng sách cổ lòi con thú cưng vào trong.

Bị kéo vào đột ngột nó có hơi bất ngờ, đôi mày nhíu nét mặt không thể khó coi hơn. đang mãi cần nhẫn, gào thét trong nội tâm thì một vật màu đen rất to từ đâu bay tới nhắm thẳng trán nó mà đập. Theo phản xạ nó nhắm tịt mắt lại thì.....

“Bộp”

Một tiếng động vang lên gần nó, không có cảm giác đau rát trên đầu, mắt nó từ từ mở ra. A ha, Vũ Diễm đã nhanh tay chụp lấy cái thứ đen đen đó...là một quyển sách dày cộp như một cuốn tiểu thuyết ngôn tình nhưng đây lại là nói về ừm..ừm..m..m...là truyện kinh dị.

-Ủây, ngẫu thật nha, bắt như đúng rồi.

-Thì đúng rồi mà.

Vũ Diễm cười với một cậu bạn là chủ nhân của cuốn sách. Người con trai lạ cầm lại đồ sau đó nói chuyện với Vũ Diễm một hồi, phải nói là cái miệng kia cứ thao thao bất tuyệt đau hết cả đầu. Và, quan trọng là anh chàng không hề để ý đến sự có mặt của nó.

Đang ngẩn tò te ra đó thì Vũ Diễm kéo nó ngồi vào trong chiếc bàn cuối góc lớp còn bản thân lại bình thản ngồi ra bên ngoài. Giờ nó mới để ý, cái lớp này đang loạn như cái chợ vỡ, sách vở ném nhau tùm lum, có thằng thì lăn ra ngủ, thằng thì chơi game tuyệt nhiên không ai để ý tới sự xuất hiện của “ma” mới hết. Về căn bản dù có nó thì trời vẫn trong mây vẫn sáng mà thiếu nó thì cỏ vẫn xanh hoa vẫn mọc thôi. Chẳng có gì đặc biệt. Lần này nó lại lo lắng quá rồi

cái chính là đực rựa cũng chỉ là đực rựa mà thôi. Cùng là con trai mà. Dù đến dù đi cũng không ai màng. phải chỉ có cô ngọc nữ nào ghé thăm trường thì có mà chúng nó râm rộ lên hết.

Hụt hẫng, tự nhiên cảm giác tủi thân dâng lên trong lòng nó,.....

17. Chương 17: Tốt Hay Không?

-Sao im thế.

-Có gì nói sao?Mà nói cậu cũng đâu có nghe.Nói làm gì.

Hai người rảo bước trên hành lang,tiếng người lướt qua,vọng từ trong cửa sổ, dưới sân trường,ồn ào nhưng sao Vũ Diễm cậu lại thấy im ắng quá và còn có chút ngột ngạt khó chịu.cậu để ý hôm nay Thiên khá lạ,con mèo này cứ im im không nói gì từ đầu buổi đúng hơn là từ khi vào lớp đến giờ.Khẽ thở dài,cánh tay đưa lên xoa xoa đầu nó.

-Đây mèo co...À,pet ngoan đi ăn không?

-Gì cơ.

Nó nhăn mặt quay qua nhìn cậu bạn,tay giơ lên gỡ lấy bàn tay to lớn kia ra.Nó thực chất cũng có chút ngạc nhiên,nếu muốn ăn thì cậu ta cứ bắt nó đi mua là được,lại còn bày đặt cùng nó đi.Chẳng lẽ có chuyện gì vui sao,tự nhiên tốt tính thế nhỉ?Nhú mày ngược lên nhìn người bên cạnh với vẻ đầy hoài nghi nó liền bắt gặp gương mặt cậu ta đang cười với nó,đôi đồng tử đen còn ẩn hiện chút ảm áp.Vì không phòng bị trước nên mặt nó nhanh chóng đỏ lên,tim lỡ mất một nhịp.

-Còn nhìn gì nữa?Có đi không?

-Sao hôm nay cậu tốt thế?

Nó ngây ngô hỏi lại,lập tức nhận được ánh mắt đầy nguy hiểm của “chủ nhân”.Hít một hơi sâu,mắt nó làm bộ lơ đi chỗ khác,đôi chân khó khăn bước nhanh thêm.Mới đi lên trước được một bước nó đã bị tên hắc ám kia kéo lại tận hai bước,đôi tay chắc khỏe vòng lấy cổ.

-Ý cậu là trước tôi không tốt?

-Làm gì có,cậu là người tốt nhất mà tôi từng thấy đấy....Thả tôi ra đi.....Khó thở.

Nó khó thở cố gắng thốt ra mấy lời nịnh nọt,bàn tay nhỏ vỗ vỗ vào cánh tay đang kìm lấy cổ mình ý nói “bỏ ra”.Vũ Diễm tạm tha cho cậu nhóc,hai tay dứt lại túi quần,hả hê nhìn ai đó đang ho sặc sụa.

-Pet,ta đi ra căn-tin.

-Tôi còn tưởng cậu không thích ăn nơi đông người cơ đấy.

-Thì đúng là cũng không thích lắm.

-Vậy thì tại sao?

Nó nhú mày,trên trán còn hiện rõ ba dấu hỏi chấm to đùng.Nó để ý thấy ánh mắt cậu ta có liếc qua nhìn nó,đôi mắt này lại trở về nét thản nhiên vốn có, bờ môi có mấp máy nhưng cuối cùng lại không nói gì.Định nói gì vậy?Tại sao lại thôi?Vũ Diễm im lặng chân vẫn chậm rãi bước đi,nhìn cái dáng vẻ đủ để nó hiểu ý cậu ta.Cảm thấy nó phiền phức sao?Chội ôi,nó cũng không có thềm nghe trả lời.

Bầu môi,nó quay đi hướng khác vẻ khó chịu.Một lần nữa cảm giác ảm áp lại bao phủ trên đỉnh đầu,kèm theo đó là một câu nói nhàn nhạt cất lên.

-Tôi sợ thú cưng của mình bị mắc bệnh trầm cảm.

A..A..A..con trai với nhau đừng nói là cậu ta cũng thả thính được nha.Bậm lại bờ môi nhỏ,hai mắt mở to,hít một hơi dài nó cố giữ cho bản thân không bị giao động,từ từ quay lại nhìn cậu ta.

Ừm...ừm..m,WTF?Khuôn mặt hoàn hảo kia như được phóng đại trước tầm mắt nó.Anh chàng là đang cúi sát xuống gần với mặt nó,hai cặp mắt nhìn nhau chằm chằm.Nó đột nhiên thấy rất căng thẳng đến hô hấp cũng gặp khó khăn.Nhưng trái ngược hoàn toàn với nó,ánh mắt đen như hố sâu vũ trụ cũng đang chia về

phía nó kia lại một chút cũng không giao động,khuôn mặt không để lộ điều gì.Vẫn là nó không thể nhìn thấu tâm tư của con người này.

-Tại vì tôi mới đến nên tạm thời vẫn chưa quen thôi.

-Vậy thì tốt.

-Ừm.

Thì ra anh bạn cùng phòng với nó cũng rất tốt bụng nha.....

-Nè nước đây.

-Tốt,mang luôn chỗ sách này trả thư viện cho tôi.

-Cái gì..i..i!?

-Kêu gì chứ làm nhanh đi.

A..ha..Cậu ta đúng là chẳng phải loại tốt đẹp gì,nó đang cảm thấy hối hận vô cùng khi lỡ nghĩ anh chàng này là người tốt.Thật là hối hận mà.

-Mới đây đã đến mùa đông rồi.

Chớp mắt một cái mà thời tiết đã chuyển lạnh từ khi nào không hay.Nó cũng đã dần quen với cuộc sống trong kí túc xá nhưng việc học hành ở đây có vẻ không ổn lắm.Mặc dù biết đây là một ngôi trường vô cùng danh giá top đầu cả nước nhưng nó không ngờ là kiến thức lại nặng như thế này.Trước đây nó được gọi là thiên tài ở trường cũng khá nổi tiếng nhưng hóa ra chỉ là ở trong vùng nó mà thôi,trường cũ của nó không được biết đến nhiều thì phải.Nó giờ đang là một học sinh bình thường không thể bình thường hơn ít nhất thì là so với lớp của nó.Trường này không có lớp chọn nên nó cũng không biết những nam sinh lớp khác có học lực thế nào.Nếu như trường này thuộc thể loại “Trăm lớp như một” thì đúng là kì tích thật mà,đào tạo ra toàn những siêu nhân.Chắc là như vậy,vì nó là đứa đứng chót lớp rồi đó,toàn những người giỏi quá trời giỏi.Nó đã rất cố gắng học hành chăm chỉ mà vẫn đứng cuối lớp.Chỉ đứng cuối lớp thôi chứ không phải là họ sinh dốt đầu nha.Nhưng kể cả điểm số nó đạt được không tồi đi nữa thì cũng chẳng thể nào thoát kiếp hạng bét được.Khốn thật mà.

Đúng là phải nhìn ra bên ngoài mới thấy được trời cao biển rộng.

Giờ nó cũng hiểu được phần nào..À không...hiểu rất rõ tại sao học sinh học bổng vào trường cũng chẳng có gì đặc biệt.Ngoài việc được đặc cách ăn ở ra thì những học sinh như nó không vượt trội hơn về mặt nào cả.Và giờ nó cũng hiểu tại sao lại chẳng một thằng nào trong lớp kì thị học sinh học bổng có điểm số thấp nhất đám như nó.Nghe đâu những học sinh học bổng ngay từ những ngày nhập học đã được xếp ở với mấy bạn thiên tài của trường để họ kèm thêm.....Á Đừ.

18. Chương 18: Bị Phạt

Trường Kì Tích được biết đến là một nơi xuất hiện đầy những kì tích,trong các đại hội tổ chức thường niên giữa các trường lại luôn là tâm điểm của sự chú ý.Ai cũng biết học sinh trường Kỳ Tích toàn nam sinh và ai cũng biết học sinh trường kì Tích giỏi thể thao,thể lực cũng rất tốt.Nhưng.....Có ai biết để được như vậy học sinh nơi đây đã phải khổ luyện như thế nào?

-Đùng..đùng...là... cực hình... mà.

Nó vừa chạy vừa thở hồng hộc,nói không ra hơi.Giữa thời tiết mùa đông giá rét mà nó cứ vã mồ hôi như tắm,chảy dòng dòng từ trán đến tận cằm.Nhìn sang mấy thằng bên cạnh chúng nó cũng khá là thê thảm

nhưng cũng đỡ hơn nó vài phần, đúng là chạy quen rồi có khác. Hôm nay thầy bắt lớp nó chạy những hai mươi vòng quanh sân trường. Vâng là chạy hai mươi vòng quanh cái sân trường to tổ chẳng này. Thật là một cực hình mà.

Nó vào trường này kể ra cũng được mấy tháng rồi, cũng đủ biết giờ thể dục ở đây kinh khủng ra sao nhưng nó chưa từng thấy thầy giáo cho chạy nhiều như thế này. Không hiểu ông thầy ăn phải cái gì mà lại trở nên cay độc như vậy.

-Pet, đỡ lấy.

Tiếng Vũ Diễm nhàn nhạt vang lên, ngay lập tức vút luôn chai nước lọc về phía nó. Nó loạng choạng bắt lấy, khó khăn mở nắp chai ra tu ừng ực cứ như cả thế kỉ chưa được uống nước. Hít thở sâu điều hòa lại nhịp thở, lau đi mấy giọt nước vương trên cằm, nó giờ mới ngược lên nhìn kĩ cậu bạn cùng phòng. Bất ngờ thay, cậu ta tựa như chưa từng phải chạy đến hai mươi vòng sân vậy. Mặt không đỏ, hơi thở cũng không biểu hiện chút gì gọi là gấp gáp. Hoàn toàn khác với tình trạng thể thảm của nó, mồ hôi mồ kê vã ra thấy ghê thì cậu ta chỉ lấm tấm vài giọt mồ hôi nhỏ. Nó lại còn thấy những giọt mồ hôi này làm cậu ta trở nên rất quyến rũ, lại thêm ánh chiều tà mập mờ trên khuôn mặt làm cậu ta trông càng tuyệt hơn nữa. 10s im bật, thơ thần nhìn “chủ nhân”, đôi môi nó mới mấp máy được một câu.

-Cảm ơn.

Ngồi xuống ngay cạnh nó, Vũ Diễm lấy ra một chiếc khăn vút lên đầu con “thú cưng” rồi thản nhiên lấy chai nước từ tay nó...uống. Mặt nó đột nhiên đỏ ửng, hai tay vô thức đưa lên ôm lấy má “Như vậy không phải là hôn gián tiếp sao?”. Song nó tự lại vỗ thật mạnh vào đầu mình để tỉnh mộng. Thực ra cả nó và cậu ta đều không chạm môi vào miệng chai.

-Này nghe gì chưa?

-Nghe gì.

đột nhiên tiếng bàn tán vang lên cách nó không xa. Như một lẽ đương nhiên, câu chuyện lọt trọn vẹn vào tai nó.

-Thầy thể dục vừa bị bồ đá xong, vừa mới sáng nay thôi.

-Ủây, hot vậy, thể nào ông đỡ chứng bắt bọn mình chạy rõ lắm.

-Mà ông thầy này nổi tiếng keo kiệt, bủn xỉn, bị đá là phải rồi.

“A ha, hóa ra ông thầy bị bồ đá”, nó như vỡ lẽ, tay vỗ cái “tét” vào trán. Bỗng dưng trong lòng nó thấy rất hả hê nha. Nhưng....

-Vậy sao?

Một giọng nói mang theo âm khí bao trùm lấy lớp 11-1. Ông thầy thể dục chẳng biết từ bao giờ đã đứng ngay đằng sau đám buôn chuyện cách nó không xa. Ha, lần này chúng nó chết chắc rồi. Nó quay đi chỗ khác, tay lấy khăn Vũ Diễm đưa cho lau cổ, vờ như không biết chuyện gì. Nó đâu có liên quan đến vụ này.

-Các em nói gì?

-Dạ đâu có, bọn em có nói gì đâu thầy.

-ừm..ừm..m..m, thế này nhé. Vì các em nói tôi bủn xỉn nên tôi sẽ đặc biệt nhường cho các em nguyên cái hồ bơi để cọ rửa. được rồi chứ?

-Ồ, thầy....

-Phải xong ngay trong hôm nay mới được đi ăn đấy.

Thầy vừa nói xong liền quay đi luôn, để lại cả đám mặt mày méo xệch như trẻ con bị cướp kẹo. Chỉ tại số bọn này đen quá thôi, khế nhếch môi cười, nó là nó rất chia buồn với đám bạn cùng lớp, “Làm việc chăm chỉ vào nha, đây sẽ ở phòng ăn cầu nguyện cho các chú”.

Nhưng.....

Người tính không bằng trời tính,vui mừng chưa được bao lâu thì ông thầy đứng lại phán một câu xanh rờn rồi mới đi tiếp.

-Cả lớp cùng làm để nâng cao tinh thần đoàn kết.

What?Cả lớp?Tinh thần đoàn kết,‘Ai đó hãy nói với tôi rằng đây không phải sự thật đi”,tâm can nó như gào thét trong tuyệt vọng.Và quả nhiên đã có người đáp trả.

-Đây không phải mơ đâu anh bạn,đi làm nhanh không là chết đói cả lũ.

Đệt.Vẫn là tên nguỵ hiểm Vũ Điềm,cậu ta là cái gì vậy?Vừa đi nó vừa ôm lấy trán mình. Từ bao giờ mà suy nghĩ của nó được viết lên trán rồi vậy!?

“Ga...me...Ga..me..e.e.....GA”

“Bòm,bom...Pòm..pòm”

“Tùm..ủm.....ực..ực”

Một loại âm thanh quái dị phát ra phát ra từ hồ bơi.Xin trân trọng thông báo:Tập Thể Nam Sinh 11-1 Chính Thức Hiện Nguyên Hình!!!Cả một đám trẻ con chạy lăng xăng chơi đùa như đúng rồi.Nó hoang mang không biết mình đã lạc vào cái chốn nào nữa.Đây là chuyên mục“một vé trở về tuổi thơ” sao?Đôi mắt nâu dáo dác nhìn quanh,Cuối cùng nhận ra người “ngoan ngoan”nhất chỉ có Vũ Điềm....đang ngồi trên ghế, thư thái đọc sách.Và chỉ có nó mới đúng chất là một Thanh_Niên_Nghiêm_Túc cật lực chà chà hai bên thành bể.

Phải đến khi giáo viên vào kiểm tra,quát cho những tên này một trận mấy thằng mới chịu làm việc cho nghiêm túc.Thực ra thì chỉ là nghiêm túc trong mắt thầy thôi,chứ cái bọn này mới rút cho bể thoát nước xong lại chẳng làm gì nữa cả.Thầy giáo vừa đi đã bày trò khác nghịch như đúng rồi.

Cuối cùng thì chỉ còn duy nhất cái thân “già” là nó chăm chỉ làm việc....

Cặm cùi cặm cùi mãi đến hơn 7 giờ tối mới xong việc,bụng nó réo lên rất dữ dội.Nó mệt mỏi lết cái xác đi đến phòng ăn cách đó không xa.Cả-tin ngay trước mắt mà như xa tận chân trời,đặt chân được vào đây mà tựa như nó đã phải đi cả nghìn dặm.Hơn hử đến quầy bán hàng thì.....Hết đồ ăn!?WHAT?

19. Chương 19: Đói

Đưa đôi mắt cặm hặn nhìn quanh căn-tin,nam sinh lớp 11-1 đang ngồi nốc đồ ăn như một lũ chết đói.Cạn lời.Rõ là nó cực nhất tại sao chỉ nó không được ăn chứ?Công bằng ở đâu?

Ngậm ngùi ôm cái bụng rỗng về phòng.Vừa mới mở cửa đập ngay vào mắt nó là cậu bạn cùng phòng Vũ Điềm đang ung dung ngồi ghế đọc sách.Thư thái quá ha.

Mà nhắc đến Vũ Điềm thì hồi nãy nó không thấy cậu ta trong phòng ăn,hay là cũng đến muộn giống nó nhỉ?Nhưng nhìn cái bộ mặt thần nhiên kia nó lại chẳng thấy chút gì là đang đói bụng cả.Chịu giỏi thật ha.Nghĩ một hồi nó quyết định hỏi han người cùng chung cảnh ngộ.

-Cậu có đói không?

-Không.

-Không đói á?

-Tôi ăn rồi.

Ăn rồi?Đùa nó sao?Làm gì có chuyện đầy được nhỉ.

-Mấy giờ?

-18 giờ 30.

WTF? Đây là thời gian ăn tối của trường mà. Vì mùa đông trời tối rất nhanh nên nhà trường quyết định để giờ ăn tối của các học sinh ở kí túc xá là sáu rưỡi tối. Cơ mà tầm đấy chúng nó vẫn còn đang cọ bẻ chịu phạt đấy chứ. Làm sao có thể? Hay là cậu ta không ăn ở căn-tin.

-Cậu lấy đồ ăn ở đâu vậy?

-Ở nơi có đồ ăn.

“Vâng, bạn thông minh”. Máu trào lên não

-Ừ, nhưng ở căn-tin hả.

-ừm.

-Ồ, thế làm sao cậu vào được đó?

-đi cửa chính.

“Vâng, bạn giỏi”, cơn điên bộc phát.

-Cái đấy ai chẳng biết, nhưng lúc đấy lớp đang bị phạt mà.

-tôi biết.

-Thế sao cậu lại tới phòng ăn được.

-tôi đi bộ tới

“Ừ, bạn hay”, câu thật rồi đó nha.

-Cậu. Không. Chịu. Phạt. Cùng. Lớp. Sao?

-Ồ.

“xẹt...xẹt...rầm...rầm..”, nó như bị sét đánh đến choáng váng cả đầu óc, phần nộ nhìn chằm chằm khuôn mặt người đối diện. Hóa ra trong lúc chịu phạt cậu ta đã lén đi đến căn-tin ăn mảnh, bỏ mặc bao anh em đồng chí ở lại chịu phạt. Chẳng hiểu đi mấy lượt gió thế nào mà thần không biết quỷ không hay, ăn xong thì về thẳng phòng thư thái ngồi đọc sách. Sướng quá ha. Cậu ta đúng là cái đồ ăn ích kỉ, cái đồ xấu xa, cái đồ chỉ biết mỗi mình..... Đáng nhẽ cậu ta phải gọi nó đi cùng với chứ.

Nó hận. Hận không thể cho anh chàng này một đạp.

-Tôi tắm xong rồi.

-1 tiếng.

-Thế là còn ít.

Giọng nói mang đầy vẻ khó chịu, nó giờ vẫn còn bực lắm nên cố tình tắm lâu cho cậu ta ngồi chờ. Len lén nhìn qua anh bạn cùng phòng, nó lại thấy cậu ta đến một cái cau mày cũng không có. Chẳng có chút gì gọi là bực tức hết. Nhưng ngoài mặt thì nó chẳng tin đâu, tâm cậu ta chắc đang như núi lửa phun trào ấy chứ. Tự an ủi bản thân, nó làm ra bộ mặt rất hả hê, còn có chút đắc thắng. Thản nhiên ngồi xuống giường cậu bạn, tay lau lau bộ tóc ướt.

Vũ Diễm thấy vậy cũng không nói gì cả. Con pet này đã ở đây cũng gần một kì rồi, cứ mỗi lần ngồi giường cậu là lại bị đuổi, thế mà nó chẳng sửa được gì cả. Riết rồi quen, nó chai mặt luôn chứ chẳng đùa. Cậu cũng không thèm đuổi nữa, mỗi miếng tốn nước bọt.

“ọc..ọc..ọc..”

Tiếng bụng nó sôi lên giữa không gian yên tĩnh, thành công gây được sự chú ý với Vũ Diễm. Cậu quay ra nhìn nó, đôi mày thanh tú nhíu lại.

-Cậu chưa ăn hả.

-Chưa.

Nó uể oải đáp lại, hai tay ôm lấy bụng vẽ mặt thống khổ như sắp gục đến nơi. Vũ Diễm cậu chỉ khẽ nhếch nhẹ khóe môi, thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế trước bàn học đôi mắt đen nhìn nó đầy ẩn ý.

-Muộn rồi còn không đi tắm đi.

-Mới hơn 8 giờ, chưa muộn, chưa muộn.

Nó thấy rất kì nha. Cậu ta cứ ngồi nói chuyện với nó, luyên thuyên chắc đến cả tiếng đồng hồ mất. cậu bạn này thường ngày không có nói chuyện nhiều như vậy. Chảnh lắm. Chẳng lẽ anh chàng lại thấy hối hận khi không rủ nó đi ăn cùng sao? Mà dù sao nói chuyện với tên này cũng khá là hợp cạ. Nếu không phải cậu ta hay “áp bức” rồi “bóc lột sức lao động” của nó thì chắc nó và cậu bạn cùng phòng này sẽ trở thành anh em tốt cũng nên.

-À, tôi phải đi tắm.

Vũ Diễm đứng dậy, khuôn mặt ẩn hiện ý cười. Sau khi vợ quần áo quay bước, gần vào phòng tắm cậu mới nhàn nhạt buông một câu, nét mặt không đổi.

-Nếu đói sao cậu không ra ngoài ăn.

Ừ ha, thế mà nó cũng không nghĩ ra, ngu quá, giờ đi luôn chắc còn kịp. Nghĩ tới đây, nó vội lấy chiếc áo đen khoác vào người bước nhanh ra khỏi phòng. Nhưng mới đặt được tay vào cánh cửa thì giọng nói vang lên.

-Này, này cái đám kia, vào phòng ngay.

Là giọng nói của giáo viên, thầy đi kiểm tra phòng kí túc của trường. Học sinh được thoải mái ra vào trường nhưng lại có giờ giới nghiêm. Bình thường thì 10 giờ các nam sinh phải có mặt đầy đủ trong phòng ngủ nhưng mùa đông nên 9 rưỡi đã không được đi đâu nữa rồi trừ thư viện. Trường rất khuyến khích những học sinh ham học hỏi nên thư viện luôn được cho phép ra vào 24/24.

Mà thầy giáo có mặt ở đây nghĩa là đã 9 rưỡi rồi sao? Đôi mắt nó ngơ ngác nhìn vào màn hình điện thoại ghi số 21:30. Có chút thất vọng, không, là nó cảm thấy thất vọng, à không là rất thất vọng mới đúng. Còn tưởng là thoát được cái kiếp bụng rỗng ai dè.... Nếu mà nó nghĩ đến việc ra ngoài ăn sớm hơn thì đã không thể này rồi. Ồ, Vũ Diễm... Cậu ta....

“A...A...A...là cậu ta cố tình đợi đến giờ giới nghiêm mới nhắc cho mình nhớ. Tên. Khốn. Nạn”, nó khóc không ra nước mắt. Chạy lại gần giường cậu ta, điên cuồng lấy tay đập vào gối ngủ, đập đến mức cái gối đáng thương xém nữa là phọt bông ra ngoài.

“Đúng là cậu ta chẳng phải loại tốt đẹp gì. Muốn nói chuyện gì chứ? Cảm thấy hối lỗi gì chứ? Cậu ta chỉ muốn chắc chắn rằng mình sẽ không nghĩ đến việc đi ăn ở ngoài thôi”. Lần này nó đã thật sự nhảm rồi, nhảm to.

Nhưng cứ để cái bụng đói này thì không ổn cho lắm, chịu sao nổi.

Ra ngoài ăn? Cũng không phải là không có cách.....

20. Chương 20: Cứu Pet

Nó thản nhiên đẩy cửa phòng bước ra ngoài, trên lưng còn đeo một chiếc ba lô ngụy trang. Đi chưa được lâu nó đã gặp thầy giáo, tạm gọi là thầy “giám ngục”.

-Nam sinh kia cậu đi đâu vậy.

-Da.,em đi thư viện.

-vậy cậu tên gì.

-Triệu Thiên ạ.

-Lớp,số phòng kí túc.

-11-1 và phòng 30 dãy nhà A.

Thầy giám ngục lấy giấy bút ra ghi ghi chép chép gì đó,xong mới gật đầu cho nó đi.

Ừ thì là cho đi,nhưng cái ông thầy này có nhất thiết phải bước theo sau như vậy không?Thế này làm sao trốn đi được.

Kế hoạch “vượt trường” của nó thì đã có,thiếu điều là không được chu toàn thôi.Trường này đã có không ít trường hợp viện có rồi chạy ra khỏi trường trong giờ giới nghiêm nên cho dù học sinh nói đi thư viện cũng không thể lơ là.Thầy giám ngục là một giáo viên kì cựu ở đây tất nhiên hiểu điều này.

-Cậu vào nhanh đi rồi về phòng.

-Vâng

Bước chân đến cửa thư viện cũng không biết phải làm sao đành miễn cưỡng đi vào giả bộ lựa lựa mấy cuốn sách.trông đầu thăm trách mình ngu,thà nó cứ đợi thêm chút nữa để ông thầy đi khỏi kí túc rồi hăng trốn ra ngoài trường còn hơn là cái kế hoạch “đường đường chính chính” này,“Giờ thì hay rồi,đành nhận đối về phòng thôi”.

-Em kia đứng lại.

đột nhiên một giọng nói từ đằng xa vọng tới làm nó giật thót.Nó còn chưa trốn khỏi trường mà?Chân run run,tay giật giật,nó quay người về phía tiếng nói xa xa.A,hóa ra cũng có học sinh định ra khỏi trường,nhưng bị thầy thể dục phát hiện.Cậu ta cũng mặc áo khoác đen đeo cả cặp sách.

-Có học sinh vi phạm luật giới nghiêm.

-Cậu ta chạy nhanh thể mình thầy thể dục sao bắt được.

-Ừ,cậu cứ lấy sách đi,tôi đi giúp thầy ấy.

Nói rồi thầy phóng vụt đi luôn.“Ủầy,đúng là thầy trò trường kì Tích nha.Ai chạy cũng nhanh”,nó mừng thầm trong bụng,tự thấy số mình thật may mắn,chạy thẳng về phía sau trường.Nhưng sao nó cứ thấy đáng người cậu học sinh kia rất quen.....

.....

-Sao cao vậy.

Nó uất hận nhìn bức tường ở khuôn viên sau trường.Nãy giờ nó bật hoài cũng không tài nào leo qua được.Đầu tiên nó định trèo qua cổng chính,như vậy sẽ dễ dàng hơn,nhưng nghĩ tới việc ở đó có ông bảo vệ lại thôi.Đang mông lung không biết làm sao thì mắt nó liếc qua một cái cây cao,khá gồ ghề được trồng sát bờ tường.“A ha trèo lên cây rồi nhảy sang là được”,nó vỗ mạnh hai tay vào nhau,cảm thấy bản thân thật thiên tài khi nghĩ ra sáng kiến này.

-Bên này,nam sinh kia đứng lại.

Nghe thấy tiếng thầy thể dục nó giật mình quay lại.Theo sau còn có ông thầy giám ngục và họ đúng là đang chạy về phía nó.Chết tiệt.Hoảng loạn trong giây lát,nó bắt đầu hiểu ra vấn đề vấp chân lên cỏ mà chạy.2 ông thầy này nghĩ nó là cậu nam sinh kia ư?Cậu ta cắt đuôi được hai ông này rồi ư?Giỏi ghê nhờ.Mà khoan,đây chẳng phải lúc để khen cậu ta đâu.

Nó cầm đầu cầm cổ chạy,chẳng hiểu thế nào lại chạy luôn vào kí túc dãy A.Không còn đường thoát,nó đành cầm đầu chạy lên tầng ba,nơi có phòng của nó.Hồ hển hồ hển,đặt được chân lên tầng ba thì hai ông thầy cũng chỉ cách nó có đúng 5 bậc thang.Rẽ sang phải,tay nó đặt vào cánh cửa phòng số 30,nó mết đến cửa không mở nổi,tay chân như muốn nhũn ra.Hết rồi,hết thật rồi.

“Cạch”

.....

-Đầu mất rồi.

-Cậu ta chỉ 2 phòng này thôi.

Thầy thể dục chỉ vào hai phòng gần cầu thang phía bên phải. Thầy đã thấy cậu ta chạy bên này mà theo như tính toán thì từng đấy thời gian chỉ có thể chạy vào được hai phòng gần nhất thôi. 2 người một người đứng ngoài một người vào trong xem xét phòng đầu tiên số 31. Chưa tới một phút sau, thầy giám ngục đi ra khỏi phòng lắc đầu.

-Cả hai đều đang mặc quần áo ngủ không thể nào là kẻ tình nghi, trong phòng lại không có người thứ ba.

khiếp, thầy làm gì mà như cảnh sát hình sự đi bắt tội phạm ấy. Nguy hiểm kinh. Nó thở gấp, dựa người vào cánh cửa. Lúc này may mà Vũ Diễm kịp thời kéo nó vào phòng nên mới thoát được cái kiếp nạn này.

-Còn không mau đi thay đồ đi, mồ hôi nhễ nhãi kìa. Hai ông thầy vào cứ làm như vừa đi thư viện về là được.

Tiếng hối thúc vang lên khe khẽ, nó giật mình định chạy vào phòng tắm thì bên ngoài lại vọng vào cuộc nói chuyện của hai thầy giáo.

-Phòng 30 có học sinh Triệu Thiên đi thư viện. Học sinh này ở đó còn chưa được tới 10 phút, chưa kể lựa sách, đi bình thường cũng không thể về phòng nhanh như vậy.

-Vậy phòng chỉ còn một học sinh.

-đúng vậy.

Nghe cuộc đối thoại mà nó đứng hình, ánh mắt bị thấm đẫm lên nhìn khuôn mặt đen xì kia. Trong căn phòng tối om om nó không nhận biết được cậu ta có biểu cảm gì nữa.

-Xem cả giờ sao. vậy thì.....

Vũ Diễm cất tiếng, thanh âm không có vẻ lo lắng nhưng lại có chút bồn chồn.

“Cạch”

Tiếng mở cửa vang lên, ánh sáng lập lòe bắt đầu soi vào phòng, không lâu sau cả căn phòng được sáng trưng trong đèn điện. Chuyện gì đến cũng sẽ đến. Nó nhắm mắt cầu nguyện cho cái số phận hẩm hiu đang..... Rúc trong người cậu bạn cùng phòng.

Hai thầy giáo đưa mắt nhìn thân ảnh đang phủ trên mình chiếc chăn lớn, rồi lại nhìn lên giường trên đúng là không có người. Thầy thể dục cũng xét qua một lượt từ phòng tắm đến tủ quần áo kết luận trong phòng không có ai ngoài Vũ Diễm.

-Ngoài em ra trong phòng này không có ai chứ?

-Vâng.

-Bạn cùng phòng với em là Triệu Thiên đúng không.

-Vâng.

Nhận thức được mình đang nằm đè lên người cậu bạn, hai tay bấu chặt lấy áo cậu ta, nó tự nhiên cảm thấy bản thân thật biến thái. Thân hình nhỏ không yên phận mà cứ quậy, lại thêm phần hồi hộp làm nó liên tục thở gấp. Nó nào có biết việc chiếc chăn bông đang phập phồng bất thường đã được thu hết vào tầm mắt của hai vị giáo viên có mặt ở đây. Thầy giám thị nhạy bén, nâng nâng gọng kính mở miệng.

-Em sao vậy?

Vũ Diễm cậu thật muốn trói quách con pet này lại cho rồi, Chỉ có phá rồi là giới. Một tay cậu đưa lên giữ chặt đầu nó lại, tay kia ngự trị ở phần eo áp sát người nó vào người cậu không cho nhúc nhích, xong cậu khẽ nghiêng người tỏ vẻ ra tự nhiên làm như bên trong không có gì.

-Em bị sốt một chút.

-Vậy em nghỉ ngơi đi.

-Vâng.

Nói rồi hai thầy giáo bước ra ngoài, không quên tắt điện phòng. Vũ Diễm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, giọng nói nhàn nhạt vang lên.

-ra được rồi đây.

Không thấy có động tĩnh gì, gỡ chăn ra, soi màn hình điện thoại vào cậu mới vỡ lẽ. Mới đó mà nó đã ngủ rồi, sao nhanh thế? Hôm nay với nó đúng là một ngày vất vả mà. Định bụng gồng lên hát người nó ra thì ánh mắt cậu chợt lướt qua phần cổ của con pet. Lại là một chiếc áo cổ cao qua yết hầu, khuy đầu được đóng lại kín đáo. Giờ soi kỹ cậu mới thấy phần dưới cằm nó bị cổ áo cọ đến đỏ tấy lên. Khuôn mặt nhỏ kia cũng bắt giắc nhăn lại y như mèo con. “tại sao cậu ta cứ mặc áo có cổ cao quá vậy”, hai ngón tay thon dài đưa vào bên trong cổ khê kéo kéo phần áo để con pet đỡ đau. Và.....

Con thú cưng của cậu..... Có bí mật lớn quá.

21. Chương 21: Cái Cần Biết Đã Biết Rồi

Ánh nắng ló rạng phía đằng đông, yếu ớt len lỏi qua khe cửa sổ, chạy nhảy trong phòng. Ngoài trời, gió đông nổi từng đợt lạnh buốt. Đêm qua có cơn bão về muộn nhiệt độ cũng vì thế mà hạ xuống rất nhanh. Tuyết rơi dày đặc, nhuộm cho cả sân trường, mái hiên một màu trắng xóa.

Bên ngoài giờ đang âm độ nên trong phòng cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, vậy mà nó thấy thật dễ chịu. Lại thêm hôm nay là chủ nhật nó được thể đóng đinh trên giường, bàn tay nhỏ ra sức vươn tới bầu vú lấy cái gối tỏa ra hơi nhiệt kia. Phải nói là cái gối này quả thực là hàng cao cấp nha. Vừa to vừa ấm, còn có mùi hương nhẹ nhẹ phảng phất. Nó thật muốn có một cái ôm cho đã tay.

Gương mặt thanh tú bắt giắc nở nụ cười, nét mặt vẻ như rất thỏa mãn.

Tuy chỉ là vô thức biểu lộ vẻ mặt mèo con này nhưng làm sao có thể qua mắt được Vũ Diễm. Cậu đương nhiên biết cái đầu kia đang nghĩ gì rồi.

-Muốn mua không.

Tiếng nói nhẹ tênh nhanh chóng tan biến trong không gian nhưng đủ để lọt vào tai nó không thiếu một chữ. Từ trạng thái mơ màng, nó lập tức bị kéo ra khỏi giấc mộng. Hai mắt nó mở trừng trừng nhìn cái gối mình đang ôm, hình dáng rất lạ nha. Cái đầu nó nhanh chóng được vận hành hết công suất, cuối cùng cũng tìm ra được vấn đề. Khó khăn ngược lên kiểm chứng, đập vào mắt nó là cái mặt thần nhiên mà như đang dậy sóng kia.

Khóe miệng giật giật, biết mình đã ôm phải thứ không nên ôm, toàn thân nó như bị điện giật bắn ra khỏi giường. Cơ mặt cứng nhắc, miệng cũng khó mà hoạt động.

-Ha...hàng chất lượng như vậy tôi làm sao đủ sức mua.

-Nhưng muốn lấy về làm của riêng cũng không phải không có cách.

A...A...A..Thỉnh ở khắp mọi nơi. “mình là trai thẳng, là trai thẳng, là trai thẳng”, nó cứ lẩm nhẩm trong miệng như đọc kinh, hai tay đưa ra tạo hình chữ X đặt trước mặt như cái khiên bảo vệ.

-Đây tôi là con trai nha, trai thẳng đó.

Trước câu khẳng định chắc nịch, nó chỉ nhận lại được một nụ cười ẩn ý của cậu bạn cùng phòng. Khuôn mặt đẹp hơn hoa bỗng chốc trở nên nguy hiểm khó lường, đôi đồng tử như có ma lực thu hút mọi ánh nhìn. Vũ Diễm nhanh chóng tiến lại gần nó, bàn tay to lớn cầm chặt chiếc cằm nhỏ. Khuôn cậu từ từ phóng đại trước

đôi mắt cafe kia. Hai mà nó ửng hồng, cổ thêm chút nữa là chẳng khác gì trái cà chua, bờ môi hồng phớt khế mấp máy.

- Cậu... cậu làm gì vậy?

- Tôi vừa phát hiện ra một bí mật lớn của cậu.

Hơi thở nhẹ vào tai nó, rất ấm, rất nhẹ mà lại làm toàn thân nó như bị đóng băng. Đầu óc trống rỗng, đôi mắt long lanh phút chốc đã nhòe lệ. Tâm trạng nó... nói sao nhỉ?... có chút buồn, có chút hoang mang, lại có chút sợ hãi nhưng có lẽ thất vọng là thứ cảm xúc trào dâng mãnh liệt nhất. Những suy nghĩ tiêu cực cùng với mở cảm xúc hỗn độn xen chút tuyệt vọng khiến hơi thở của nó trở nên gấp gáp, khó khăn. Ngồi bệt xuống đất, tay ôm lấy ngực, giờ nó muốn khóc, muốn gào thét to, chẳng nào cũng sẽ bị đuổi khỏi trường mà.

- Sao khóc ghê thế?

Cái giọng nó đúng là chỉ có cái loa phường mới sánh bằng. Ừ thì phòng cách âm đấy, ừ thì cửa phòng đóng kín nhưng mà có mặt Vũ Diễm, cậu có nghe có chứng kiến hết mà, tiết chế một chút không được sao?

Cậu vốn là định trêu con mèo nhỏ này một chút, ai ngờ nó phản ứng dữ dội như vậy. Đưa tay lên bịt lấy cái miệng kia, đôi đồng tử đen phát ra ánh nhìn dọa nạt hướng về phía nó. Ấy thế mà nó cả gan không nín mà còn khóc ghê hơn, còn gào to hơn.

Từng giọt nước mắt nóng hổi chạm vào bàn tay khiến cậu lúng túng trong giây lát.

- Nín nhanh.

Thanh âm mang theo gió mùa đông vang lên làm nó im bật, đôi mày thanh tú nhíu lại nhìn nó, nét mặt khó chịu đủ để nó nhận thức được hành động của mình. Điều hòa lại hơi thở, ho khan một tiếng, nó nghiêm túc nói chuyện với Vũ Diễm như hai thằng đàn ông.

- Vậy là cậu sẽ nói với hiệu trưởng về chuyện này.

- Quan trọng gì mà nói. Cậu muốn thầy cười vào mặt tôi sao?

Không quan trọng? Việc nó giả trai mà không quan trọng, cậu ta điên rồi sao? Hai mắt nó ở to kinh ngạc nhìn về phía anh bạn cùng phòng như phát hiện ra sinh vật lạ.

- Cậu bảo bí mật của tôi không quan trọng?

- Phải.

- Cậu... cậu... cậu....

Nó giật mình thon thót, cậu ta có mưu đồ gì vậy? Muốn ra điều kiện sao? Định làm lưu manh giả danh tri thức? Hay là ác ma đòi đeo cánh thiên thần. Ánh mắt dò xét nhìn về phía người đối diện, cẩn trọng hỏi.

- Cậu có điều kiện gì cứ nói, nếu được tôi sẽ đáp ứng?

- Ngủ.

Ngủ? Ngủ gì chứ, cậu ta dám nghĩ cái bậy bạ gì vậy. Tên biến thái này muốn cùng nó..... A..A..A. Không đời nào đâu. Nó trợn trừng hai mắt nhìn người đối diện. Vậy mà cậu ta đột nhiên lại bật cười, nét mặt ẩn hiện chút dịu dàng. Đơn giản mà thành công đánh trúng tâm nó, không lệch một li. Nụ cười nhẹ như mang theo cả gió xuân vào phòng.....

- Đây gì mà gây người ra thế. Thích tôi rồi hả?

- Làm gì có. Tôi là trai...

Nói đến đây chợt khựng lại. Cậu ta biết nó là nữ rồi mà, sao phải nói thêm gì nữa.

- Tôi biết cậu là trai thẳng rồi. Cậu không cần quảng cáo nhiều lần.

Hả? Tôi biết cậu là trai thẳng rồi? Trai thẳng? Trai thẳng? Cậu ta đang nói cái gì vậy. Hay là.....

- Đây, bí mật mà cậu nói là gì?

-Lúc ngủ cậu ngáy rất to.

-Vậy,cậu nói muốn ngủ là....

-Đêm qua cậu ngáy thế sao tôi ngủ?Hôm nay phải ngủ bù.

A ha.Hóa ra là thế,vậy mà nó cứ tưởng cậu ta biết được cái to tát hơn cơ.Lần này nó lại làm quá rồi,tên này thì biết được cái gì chứ.“An nhàn làm thú cưng cho cậu ta 2 năm học rồi chuồn êm thôi”,nó hí hửng chạy đi tắm rồi phóng đi ăn lẹ.tính ra thì nó đã bị bỏ đói 17 tiếng 32 phút rồi.Không đùa được đâu.

Con pet của cậu đầu óc luôn đơn giản như thế,nó nào ngờ những cái cần biết thì cậu cũng đã biết rồi.....

22. Chương 22: Đón Giáng Sinh Với Chủ Nhân

-Oa,đông thật đấy.

Nó thích thú nhìn dòng người qua lại tấp nập.Cả con phố ngập tràn trong màu sắc,chìm đắm trong không khí lễ giáng sinh.Nó cùng Vũ Diễm đang đứng ở trung tâm thành phố,nơi có cây thông khổng lồ được trang hoàng lộng lẫy.

-Chẳng có gì đặc biệt.

-Cậu chẳng biết hưởng thụ gì hết.

Hai dáng người một cao lớn một nhỏ con khiến ai đi qua cũng tưởng.....một cặp.Nam nhân thân ảnh cao to,mặc trên mình bộ áo khoác đen,phía sau có mũ bên trong là áo len trắng cổ cao,quần trắng giày thể thao năng động.Đứng cạnh anh là dáng người nhỏ nhắn mặc áo phao lụp xụp,chiếc mũ sau áo được đội lên ôm lấy khuôn mặt,nhìn chẳng phân biệt được là nữ hay nam.

-Cứ ở lì một chỗ chắc cậu bị trầm cảm cũng nên.Đi đằng này đi.

.....

-Ngon thật nha.

.....

-Bắn vào bên kia kìa

-.....

-Trúng rồi trúng rồi.

.....

-Sang trái,phải,nhảy lên,...A,thua mất rồi.

-....

.....

-Này sao cậu chẳng nói gì thế.

-Vì cậu nói hết phần của tôi rồi.

-Giì..ì..ì?

Nó mệt là người,cố sức kéo Vũ Diễm vào cái ghế đá gần đó.Ngồi tu ừng ực chai nước khoáng cho lại sức.Nó đã cất công rủ cậu ta từ hết quán này đến quán khác,chơi từ trò này đến trò khác vậy mà ai kia chẳng cảm kích lấy một chút.Nét mặt nhăn lại bất mãn,nó đưa mắt nhìn về phía đám đông cách đó không xa.Chợt nhận ra mình chỉ đi chơi trên vỉa hè mà không xuống lòng đường cùng dòng người kia.Cái cảm giác đi trên đường phố chật chội,ních qua từng người cũng rất thú vị nha.

-Đi qua đó đi.

-Chơi chưa đủ sao?

-Chưa,đi vào dòng người đẩy đi.

-Vậy cậu đứng ra sau.

Vũ Diễm cất tiếng,gọng nhàn nhạt,kéo nó ra sau rồi bước đi.Nó ngây người không hiểu,đôi chân cứ bước theo sau dáng người kia.Hòa vào dòng người cậu bạn đứng trước cứ kéo nó hết sang phải lại sang trái,có khi lại lôi nó đứng núp sau tấm lưng rộng lớn của cậu.Đến lúc hỏi tại sao,anh chàng chỉ cười mà không nói gì.

-Thế cuối cùng là cậu muốn đi đâu?

Tiếng nói vang lên khe khẽ bên tai.Hai người đang đứng giữa dòng người mà không có một dự định gì.Nó thực chất chỉ muốn chạy vào đây thôi chứ không muốn gì khác.Đang nghĩ ngợi mọi người đột ngột di chuyển rất nhanh về phía trước.Nghe nói ở đây có buổi hòa nhạc,ca sĩ có vẻ rất nổi tiếng.Nhưng cũng vì vậy mà nó bị lạc mất cậu,khó khăn lắm mới “lội” được ra ngoài.

Cũng đành vậy,nó bước chậm trên hè phố như vô tình như cố ý đứng trước một tiệm cosplay.Đặt chân vào quán là cả một thế giới động vật phong phú,nào thì tai chó nào thì đuôi mèo,nheo đến mỗi mắt mới ngó ra không chỉ có chó mèo mà còn có cả...Ủm..m...thần chết,có...à nhân vật trong Conan rồi trong Naruto,rồi Đảo Hải Tặc,thêm cả mấy nhân vật của nhiều anime khác.

Bàn tay nó thích thú lướt nhẹ trên mấy bộ quần áo,rồi đến tóc giả và dừng lại trên một bộ tóc dài mang màu của cafe đen.Bộ tóc này trông khá giống tóc nó để hồi trước.Hoài niệm ghê nha.Nghĩ ngợi hồi lâu,nó quyết định “giả gái” trong Giáng sinh này.

-Chị ơi,em thuê bộ tóc tóc này.

Nó dùng giọng nữ nói với chị chủ của tiệm.Chị gái nhìn nó từ trên xuống dưới một lượt lại cười cười.

-con gái lấy tóc giả làm gì?

-Dạ,tại em để tóc ngắn,giờ muốn nữ tính.

-Vậy em vẫn mặc bộ đồ này thôi sao.

Nghe vậy nó cũng nhìn lại mình một lượt.Ừ thì thể này cũng được mà,tuy có hơi lụng xụng.Không nói không rằng chị chủ tiệm nhiệt tình kéo nó đến một gian quần áo,lựa ra một bộ đồ đưa cho nó.

-Lấy bộ này đi.Đã khác là phải khác tới cùng.

“Khác?Ồ ha,nếu mà ra ngoài gặp phải Vũ Diễm trong bộ đồ đang mặc lại tóc dài thì phiền lắm”,nghĩ vậy nó gật đầu thuê thêm bộ đầm,bước vào phòng thay.Nhìn lại mình trong gương nó á khẩu,không nói lên lời.Bộ đồ này đúng là....Nó nói vọng ra ngoài.

-Chị ơi,bộ này không được.

-sao đâu,em cứ bước ra cho chị xem.

Khó khăn bước ra ngoài nơi có chị nhân viên đang chờ,Khóe mắt nó giật giật.

-em không mặc được bộ này đâu.

-sao vậy,xinh mà.

-không,em muốn thay bộ khác.

Nó kiên quyết,hai tay nắm chặt phần chân váy,môi bặm lại.Cùng lúc đó,ánh mắt không ít người cũng đang chĩa về phía này làm nó càng xấu hổ hơn.

Chỉ tại nó đang mặc một cái bộ hầu gái chết tiệt.

-Ồn đấy chứ.

Bỗng từ đâu phát ra một giọng nói, thanh âm rất quen thuộc. Quay đầu lại thì đúng là không ngoài dự đoán, chủ nhân của giọng nói chính là Vũ Diễm. Dáng người cao cao từ từ bước lại gần nó, khuôn mặt ẩn hiện ý cười. Nó toát cả mồ hôi hột, hơi thở trở nên gấp gáp.

-T...tôi...tôi...tôi....

-Cậu là em gái của Triệu Thiên hả?

Vũ Diễm nhanh chóng cắt ngang lời nó. Cậu như đưa ra một gợi ý để con pet thoát khỏi tình huống hiểm nghèo bây giờ.

“Phải ha, mình nói có một cô em song sinh cơ mà”

-Phải, phải tớ là Triệu Nhiên.

-Chúng ta gặp nhau rồi nhỉ?

-À,ừ.....À chị ơi em thuê bộ này nha.

Nó vội vàng vào buồng thay đồ, cất bộ quần áo của mình vào tủ, cất luôn cả chiếc vòng bạc quý giá nữa. Đồ đắt tiền như vậy hờ ra rất dễ bị mất, chưa kể chiếc vòng lại rất quan trọng với nó. Tất nhiên khi mang ra ngoài bộ đồ đã được lấy một tấm vải che lên rồi, làm sao có thể để Vũ Diễm nhìn thấy chứ.

-Không muốn đổi à?

-Dạ thôi.

Nói rồi nó nhanh chóng chuồn lẹ, đến khi bước chân ra khỏi cửa từng cơn gió mạnh mới vỗ vập phả vào da thịt. Lạnh buốt. Nhưng giờ ở đây có Vũ Diễm chuồn càng nhanh càng tốt, cần rằng chịu đựng, cô hầu gái nhỏ hòa vào dòng người rồi biến mất.

-Khiếp, lạnh thế.

Cảm thấy đã chạy đủ xa, nó nép vào một góc khuất, cơn lạnh lại bắt đầu kéo đến, co ro trong bộ đồ mỏng manh, định bụng vào một quán cafe lánh tạm thì nó bị một bàn tay giữ lại. Ngoảnh đầu nhìn....không phải Vũ Diễm.....

-Này cô em, lạnh thì về với bọn anh, sẽ có ngay dịch vụ sưởi ấm đặc biệt.

WTF? dám trêu bà đây hả? Nó hít một hơi thật sâu, nhưng chưa kịp hét câu nào thì đã bị mấy tên côn đồ bịt miệng lôi vào một ngõ cụt. Chúng vây quanh nó như cái lồng, không để nó có cơ hội chạy thoát. Hoàn toàn nhận thức được tình cảnh của mình, đôi chân nhỏ run rẩy vô thức lùi về góc tường. Đến khi không lùi thêm được nữa nó mới ngược lên nhìn mấy tên lưu manh. Về mặt chúng đều căng đến kinh tởm.

Một tên tay chống tường, tay kia cầm lên một lọn tóc giả của nó vuốt vuốt, sau định luồn tay ra sau lưng nó, khuôn mặt tiến sát lại gần cơ thể trắng nõn kia. Nó hai mắt tròn trũng, được thể đập mạnh vào hạ bộ của tên lưu manh. Quả này cho tên đó tuyệt đường con cháu luôn. Nhanh tay đẩy thẳng đứng bên ngoài cùng, nó thừa cơ chạy ra ngoài. Nhưng mới được hai bước chân đã kéo lại ngã dúi dụi xuống đất. Một tên nhanh chóng đè lên nó hai tay chống xuống đất.

Nó nghiêng chặt hàm răng, cố sức vùng vẫy trong tuyệt vọng. Thứ chất lỏng nóng hôi chảy ra từ khóe mắt lăn dài đến thái dương. Miệng vô thức gọi tên một người quen thuộc, rất nhỏ, rất yếu. Nhắm nghiền hai mắt, nó thấy mọi thứ trở nên lặng thinh, có tiếng gì đó như đang đánh lộn. Cảm giác không còn ai cười lên người mình nữa. Có chuyện gì vậy?

23. Chương 23: Tôi Sẽ Lấy Lại Sau

Một hơi ấm từ đâu phủ lấy người nó. Từ từ mở mắt, kinh ngạc thay người trước mặt nó chính là Vũ Diễm. Hơi ấm nó cảm nhận được không phải cái gì khác mà từ chiếc áo khoác cậu đắp lên người nó. Hai mắt nó nhìn cậu ta trân trân, bỗng chốc nó thấy anh bạn này thật giống vị hoàng tử bước ra từ cổ tích, anh dừng và ầm ập.

Vũ Diễm cúi người xuống bế thốc nó lên đưa ra khỏi con ngõ. Mới nãy chạy đi tìm nó, cậu có cảm giác rất lạ, dù là bằng tai hay bằng tim thì cậu chắc chắn mình đã nghe thấy nó gọi. Khóe môi bất giác cong lên. Thật thú vị.

-Ngồi đây đi.

Cậu thả nó xuống một chiếc ghế đá gần đài phun nước, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh thư thái ngả người ra sau. Đôi mắt đen khép hờ một môi, cánh môi anh đào khẽ mấp máy.

-Sao nãy cậu chạy nhanh thế.

-À, ừ cũng hơi nhanh.

-Hơi nhanh?

Cậu nhướn mày, đưa mắt nhìn về phía cô gái kia. Nó mím môi, ngửa cổ lên trời đếm sao đêm. Trời đêm rất đẹp nhưng ngắm chỉ là phụ tránh ánh mắt của ai đó mới là chính. Hai người cứ thế im lặng, không gian lại trở về với sự yên tĩnh vốn có.

Cho đến khi một tình huống dở khóc dở cười xảy ra. Nó thề là cảnh này cứ như là trong ngôn tình với mấy phim tình cảm Hàn Quốc ấy.....

-Anh ơi mua hoa tặng chị gái xinh đẹp đi ạ.

Bé gái dễ thương, khuôn mặt mồm mỉm cười trên tay một giỏ hoa giấy, bàn tay giặt nhẹ gấu của Vũ Diễm.

Ánh mắt tò mò đưa qua nhìn cậu bạn, nó muốn biết cậu ta sẽ phản ứng thế nào.

Anh chàng quay lại nhìn cô bé, tay đặt lên đầu nhóc cười nhẹ.

-Hoa này em bán thế nào?

Mua rồi, mua rồi. Cậu ta mua rồi.

-10 ngàn một bông.

-Vậy, cho anh mua cả giỏ.

Oa, tên này hào phóng nha hẳn là mua cả giỏ. Cô bé lém lỉnh nhận được tiền là chạy vèo đi mất để lại giỏ hoa cho cậu bạn. Tự nhiên nó thấy rất căng thẳng, len lén nhìn qua xem tí nữa nó té ngựa. Gật mình mình khi cậu ta cũng đang nhìn nó chằm chằm, vội quay mặt đi, hai má tự nhiên đỏ bừng lên.

-Nhìn gì vậy?

-Tôi đang tìm “chị gái xinh đẹp”

-Hả?

Nó tự thấy bản thân mình thật nực cười. Bản thân nó thấy mình cái gì cũng trì trệ mà sao cái bệnh ảo tưởng cứ được đà tăng vọt thế nhỉ.

“Soạt..”

Vũ Diễm bất ngờ để giỏ hoa lên đùi nó, sau đó đứng dậy. Nhận lấy cái giỏ nó bối rối không biết làm sao, gãi đầu gãi tai liên tục cũng không biết phải nói gì.

-A...Cảm.Ơ...

-Cậu cầm giúp tôi để tôi đi mua nước.

HẢ? WTF? Thằng này được lắm, nó muối mặt không biết để đâu cho hết. Vậy mà cậu ta chẳng biết ý tứ, nở nụ cười rất chi là đều giả.

-Chỉ cầm hộ thôi mà, Cậu cảm ơn gì chứ?

-À, ý là chuyện lúc nãy cơ... chuyện lúc nãy.

-Vậy thì.... Mua dùm đi, 20 ngàn một bông.

Anh chàng chỉ tay vào giỏ hoa nằm trong lòng nó. Nét mặt có chút bông đùa, chỉ là nó chẳng nhận ra nổi. “Đúng là cái tên này chẳng ra dáng đàn ông gì hết, 20 ngàn? Không phải gấp đôi giá đầu sao?”, làm vẻ mặt bất mãn nó định gân cổ cãi lí thì cậu bạn đã cướp lời trước.

-Ồ thôi được rồi, tôi hiểu rồi. Cậu muốn uống nước gì?

-À, tùy cậu.

Dù sao cũng là của chùa, nó cũng không nên đòi hỏi.

-Vậy là cậu lên đây thăm anh sao?

-Ừm. Có thể coi là như vậy.

-Chỉ để đón lễ giáng sinh thôi à?

-Ừ, nhưng mà cả ngày hôm nay không liên lạc được nên cũng đành chịu thôi.

Nó nhấp nhấp cốc cafe sữa ấm nóng, đáp lại câu hỏi của Vũ Diễm rất thản nhiên. Ở trường học này lâu ngày, kĩ năng nói dóc của nó cũng được gọi là lên thần rồi.

-Mai tớ sẽ về luôn.

-Ra vậy. Vậy cậu có muốn gặp cậu ta không.

Vũ Diễm nhàn nhạt nói, ánh mắt không rời cô gái. Hai người nói chuyện rất “nhịp nhàng” nha, có người tung thì cũng phải có kẻ hứng chứ. Nó có tung thế nào thì cậu cũng hứng được.

-À, thôi thôi, phiền cậu làm gì, nhắn tin đủ rồi. Ha...ha..

Nó cười gượng gạo, tay run rẩy nắm lấy cốc cafe, trán toát mồ hôi hột. cái đầu đang hoạt động liên tục tìm kế chuồn lẹ thì một cái bóng đèn bỗng chốc xuất hiện trong óc.

Hí hửng móc điện thoại ra, xem xem đầu hồ xong lại giả bộ hoảng hốt.

-Muộn vậy rồi sao, tớ có việc đi trước. Tạm biệt.

-Sao điện thoại cậu giống của Triệu Thiên vậy.

Hả? Nó khựng lại 1s, cơ mặt phút chốc trở nên cứng nhắc.

-À, sinh đôi mà... Cái gì cũng muốn giống nhau hết.

-Khoan đã, đợi tôi gọi cho cậu ta xem sao.

-Á, không cần phiền cậu, thôi tôi đi đây, trả cậu áo.

Nó hoảng loạn, tay chân trở nên vô cùng thừa thãi khuê khoắc loạn xạ. Nhớ ra mình đang khoác áo của cậu bạn liền vơ áo trả lại ngay. Cậu bạn thấy vậy thì bật cười, hai tay đút vào túi quần, dáng vẻ hút hồn lại càng trở nên phong trần, mê hoặc hơn.

-Tôi sẽ lấy lại sau.

Lấy lại sau? Còn có thể lấy lại sao? nó ngậy ra nhìn cậu bạn khó hiểu. Đôi mày nhíu lại, rất muốn hỏi cậu ta tại sao.

Vũ Diễm đứng trước nghi vấn của nhóc con,cậu chỉ thản nhiên móc cái điện thoại ra,khuôn miệng cất giọng nhẹ như gió đầu thu.

-Để xem nào,Triệu Thiên không biết cậu ta đâu rồi.

-À,cậu định gọi điện hả?

-Ừ,sao vậy.

-À không,cậu cứ tiếp tục đi.Cái áo này cảm ơn nha,muộn rồi nên tạm biệt.

Nó gấp gấp,nói xong thì chạy vụt đi,cầm theo cả chiếc áo của Vũ Diễm.Nó thật không biết khi về nên giấu cái áo này ở đâu nữa.....

00 giờ về đến kí túc xá vẫn còn là sớm.Hôm nay là giảng sinh nên trường đặc biệt cho học sinh đi chơi lễ.Đám nam sinh được thể tất nhiên là sẽ tận dụng cơ hội rồi.

Một mỗi bước vào phòng,nằm vật ra giường ngủ luôn lúc nào không hay.

Nó mê man không ý thức được anh bạn cùng phòng đã về,ngay sau khi nó đặt chân vào phòng kí túc không lâu.....

24. Chương 24: Nữ Sinh?đặc Cách?

Điều kiện học tập tốt luôn là ấn tượng đầu tiên của mọi người về ngôi trường mang tên Kì Tích.Nhắc đến những kì tích là nhắc đến trường,mà đã nhắc đến trường Kì Tích là nhắc đến cái tên Vũ Thần-một tập đoàn lớn mạnh,đã dốc không ít tiền của vào ngôi trường này.Đứng đầu chính là ông chủ của Vũ gia lừng lẫy trong giới kinh doanh-Một con người cứng nhắc và khô khan nhưng lại vô cùng chiều chuộng vợ yêu.

Không có gì Vũ phu nhân muốn mà không được.....

-Xin chào,tên mình là Chiêu Diên.

“Ồ..ồ..ồ..”

Cả lớp học như nổ tung trước sự xuất hiện của bạn học sinh mới.Đó là Một_Cô_Gái vô cùng xinh đẹp,khấp người toát ra vẻ kiêu sa khó với.Lại thêm ba vòng nở nang,chiều cao vừa phải càng làm các chàng xẹt cả máu mũi.Trong lịch sử trường Kì Tích chưa từng có chuyện nữ giới được vào trường học,nay lại lòi ra một mỹ nữ nhan sắc tuyệt trần như vậy,thử hỏi sao có thể cưỡng lại được?

Nhìn mặt mấy thằng trong lớp mà nó ngán ngẩm.Thằng thì hét như điên dại,thằng há miệng chảy cả ke,có thằng còn xúc động đến rơi cả nước mắt.Bọn này cứ như đám ăn mày mà bắt được vàng,quan nhân lâu ngày không được nhìn thấy gái ý nhỉ.

-Chiêu.....Diên?

Giọng nói xen chút ngớ ngàng vang lên ngay cạnh nó.Quay sang nhìn Vũ Diễm nó phát hiện ra nét mặt cậu ta có gì đó bồn chồn,suy nghĩ.Mà cậu ta nghĩ gì nó cũng sẽ chẳng hiểu được đâu.“Suy nghĩ của thiên tài luôn khác biệt với người thường”,nghĩ thế rồi nó lại gật đầu cái “rụp” như đồng ý với chính suy nghĩ mình đưa ra.Nhiều lúc cái bệnh tự kỉ của nó cũng tự nhiên đạt tới cực điểm.Không thể trách được.

-Hôm nay em ấy sẽ ở phòng này.

Sau giờ học thầy giáo dẫn cô gái đến phòng kí túc số 30, hành lí đã được xếp gọn vào trong tự bao giờ. Nó ngỡ ngàng nhìn cô gái có cái tên là lạ kia. Phòng này đã có hai người rồi mà, người ta lại là con gái.....

Ông thầy giáo nói xong thì không giải thích gì thêm, cứ thế quay đi luôn.

-Điềm Điềm, lâu lắm không gặp.

Ngọt như rót mật vào tai, nó khẽ rùng mình nhìn phản ứng của Vũ Điềm, bỗng nhiên lại có chút mong chờ. Mong chờ điều gì đó mà đến chính nó cũng không biết.

-Chào, lần đầu gặp.

Lần đầu gặp? Vậy mà trước cái sự việc bất ngờ đến ngỡ ngàng này cậu ta lại tỏ ra rất thản nhiên. Cô gái nghe vậy thì có vẻ hơi lúng túng, hai má dần ửng hồng.

-Ngày trước mình có gặp bạn một lần mà.

-vậy hả? Mà....cậu có đeo vòng không?

Hả? Cả nó và cô gái kia đều ngệt mặt ra trước câu hỏi rất dỗi kì lạ của Vũ Điềm. Vòng? Liên quan gì nhỉ?

-Mà này, nữ sinh sao lại được vào đây?

Một dấu hỏi bị chẳng dính trên trán nó, không chống nổi sức cám dỗ của sự tò mò. Nếu nữ sinh mà được vào học thì sao nó phải khổ sở giả trai làm chi.

Ngày chiều hôm đó, bảng tin trường náo loạn vì một cô gái được đặc cách vào học trường Kì Tích. Những thành phần “tai to, mắt tinh, mũi thính” đã đánh hơi được một tin nóng bỏng cả tay.

Hóa ra cô gái xinh đẹp đó được chính Vũ phu nhân đề nghị cho vào trường này học. Không những thế còn nhấn mạnh rằng nhất định phải ở chung phòng, học chung lớp với con trai bà, tức là Vũ Điềm. Thông tin nhanh chóng loan ra cả trường thuận lợi như điều gặp gió. Từ đó mà đẩy lên nghi vấn: Chiêu Diên là con dâu của Vũ gia?

Còn nó không biết là nên vui hay nên buồn nữa. Phòng kí túc luôn chỉ có hai người, giờ cô gái này vào phòng nó nghĩa là phòng số 30 đang có ba học sinh. Có vẻ là do hết phòng nên nó vẫn còn phải bám trụ trong cái phòng kí túc này. Không thì giờ có lẽ nó đã bị đá ra khỏi đây và dọn đến phòng kí túc mới rồi. Tự nhiên nó cảm giác mình thật giống cái bóng đèn.

-Này.

Giọng nói nhẹ nhàng mà mang vị chua chua phả vào tai nó. Đang ngủ gục trên bàn học thì bị gọi dậy nó mơ màng mở mắt, soi cái đồng hồ thì đã 9 giờ hơn rồi, Vũ Điềm đang đi tắm. Phải mất khoảng 2s sau nó mới tìm được chủ nhân của giọng nói, Là Chiêu Diên.

-Có chuyện gì vậy?

-Vũ Điềm ngủ giường trên hay giường dưới?

-Giường dưới.

-Ừ.

Thế thôi? Sao này cô bạn này không hỏi Vũ Điềm trực tiếp luôn nhỉ? Nheo mắt nhìn cô gái xinh đẹp đang mân mê tấm nệm giường dưới rồi lại để ý thấy nụ cười nhẹ ẩn hiện trên khuôn mặt kiêu sa, nó đột nhiên dựng tóc gáy. Không phải cô gái này định cho Vũ Điềm “ăn kem trước trả tiền sau” đấy chứ? Lộ liễu thế, nó ở ngay giường trên mà.

-Nghĩ gì thế? Vào tắm đi.

Vũ Điềm đã đứng cạnh nó từ bao giờ, tay vỗ nhẹ vai nó thúc giục. Giật mình ngược nhìn sau lại thơ thẩn bước vào phòng tắm.

.....
-Cậu lên trên đi.

Vũ Diễm giương đôi mắt đen nhìn cô thiếu nữ nằm trên giường mình,nhàn nhật mở miệng.Giọng không nóng không lạnh.Cô gái nghe tiếng gọi thì ngược mắt lên nhìn,vẻ mặt rất chi là ngây thơ.

-Giường cậu hả?

-Ờ.

Tắm tấp các kiểu,đang định mở cửa bước ra thì nó nghe thấy một cuộc đối thoại từ bên ngoài.Khựng lại mấy giây,nó quyết định đứng trong nhà tắm nghe ngóng.

-Nhưng bên trên là một bạn nam mà.

-Ý cậu tôi không phải nam?

-A,không phải không phải.

-Vậy cậu muốn một mình một giường?

-Cũng không phải nốt.

Giọng nói của Chiêu Diên ngày càng nhỏ dần,nó phải áp tai sát vào cửa mới nghe thấy được.

“Cộc...cộc..”

A,Vũ Diễm đang gõ cửa phòng tắm.Hay thật,biết nó đang nghe lén cơ.

-Ra ngoài.

chủ nhân đã có lệnh phạt thú cưng như nó sao dám kháng.Ngoan ngoãn ra ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn học.Vũ Diễm đứng tựa lưng vào tường,hời hợt mở miệng nói tiếp.

-Chiêu Diên,cậu không muốn ngủ một mình cũng không muốn ngủ cùng nam giới vậy cậu muốn sao?

-Mình..mình..tớ..cậu..chúng ta...

Đối với cô gái này,cậu có chút không ưa nha.Cô ta đang đòi hỏi quá nhiều ở cậu rồi đấy.Dù sao cũng chỉ là do mẹ cậu bày ra hết mà,về việc này cậu không có ham.

-Vậy cậu ngủ giường dưới.

-Thật hả,tốt quá rồi.Cảm ơn nha.

Chiêu Diên vui sướng nhảy dựng lên trước câu trả lời bất ngờ của cậu.Hai má phỉm hồng,miệng nở nụ cười tương roi rói,Nhìn cô gái này đúng là rất dễ thương a.....Nhưng mà lại không ưa nổi.Nét mặt này mang chút gian tà,có chút tự đắc và có cả chút kiêu kì của một tiểu thư quyền quý.

-Không có gì.

-Vậy tối rồi,tớ à..cậu...

-Triệu Thiên,chúng ta lên trên.

Hả?Cậu ta vừa nói cái gì vậy?THanh âm nhẹ như gió thoảng lướt qua tai nó nhưng sức công phá màng nhĩ lại chưa bao giờ là giảm.Nó nghệt mặt,trần trần nhìn cậu ta trèo lên giường trên,sau đó quay qua vẩy tay ý bảo nó lên đi.không những thế anh chàng còn bồi thêm một nụ cười tỏa nắng đáng yêu mà lại đáng ghét vô cùng.

“Được,đã vậy chúng ta sẽ ngủ với nhau như hai thằng đàn ông”,nó bặm môi,tâm can có chút bất an.Suy nghĩ một hồi,cuối cùng nó vẫn anh dũng trèo lên giường trên ngủ.

25. Chương 25: Chiêu Diên,là Cô Bé Ấy

Trong suốt một tuần nay,nó đều được ăn ngon nhưng ngủ thì không yên chút nào.Nó dù đã dặn lòng không chạm vào “cái gối cao cấp” nhưng cứ đến sáng là lại dẫu vào đấy,tay ôm cổ chân cắp chân.Còn Vũ Diễm tự nhiên lại ra dáng một ông chủ tốt mới ghê.Cậu ta chỉ bảo:“Pet ôm chủ đi ngủ có làm sao”,xong còn cười rất “thiện cảm”.Có khi nào cậu ta là.....Gay?

Nếu mà thế thật thì anh chàng chọn nhầm đối tượng rồi.....

Còn Cô gái Chiêu Diên không ngoài dự đoán đã nằm trong tầm ngắm của biết bao nhiêu chàng trai,từ chối không biết bao nhiêu lời tỏ tình.Vậy là cái mác “Con dẫu Vũ gia” càng chắc chắn hơn.Cả trường náo loạn nhưng có điều người trong cuộc như Vũ Diễm lại tỏ ra rất thản nhiên.

Điều này làm nó có chút thắc mắc....Tin đồn có phải là thật không?

-Pet,cậu tìm gì vậy?

-À,tôi vừa làm mất một thứ...khá là quan trọng.

-Ừm,vậy hả?.....Thế tìm tiếp đi.

Hài.Còn tưởng sẽ nhận được sự trợ giúp hóa ra cũng chỉ là nó tưởng bỏ.Cậu ta nào có tốt được như vậy.Bờ môi nó mím chặt,nét mặt xô lại nhìn Vũ Diễm vẻ rất “kinh bi”.Nó bị làm mất chiếc vòng bạc mà được một người bạn lúc nhỏ tặng cho.Cậu bé cũng tên Diễm nhưng là Phong Diễm,cái tính cũng giống giống với Vũ Diễm ngoại hình cũng đến 3 phần là tương đồng.Có lúc nó cũng định hỏi tên đầy đủ của anh bạn cùng phòng này,cơ mà nghĩ thế nào lại thôi.....Cậu ta chẳng hề tốt tính một chút nào.

9 Giờ tối

~~Này pet đi mua nước cho tôi.

-tôi bận lắm,cậu tự đi đi.

Vũ Diễm gấp lại cuốn sách,hướng đôi mắt đen về dáng người nhỏ nhắn đang loay hoay tìm kiếm cái gì đó.Con mèo này nó đã tìm suốt 2 tiếng rồi nhưng vẫn không thấy gì.thứ đó quan trọng vậy sao?

Thở dài đứng dậy,cậu cũng không muốn phiền đến nó,quyết định “thân chinh” đi mua nước.

Còn nó đang ngó ngang ngó dọc,đột nhiên lại nhớ đến phòng tắm-nơi nó chưa tìm tới.Vừa nãy nó đi tắm.....Chiếc vòng.....Ai da,nó để quên trong đó.Nhưng giờ này Chiêu Diên đang tắm.....

“Cạch”

Một tiếng động vang lên sau đó cánh cửa phòng tắm được mở ra,nó như bị kích thích lao thẳng về phía nhà tắm xém nữa là va vào Chiêu Diên.

-A,cậu định làm gì.

Nhìn thấy thái độ vô vấp của cậu nam sinh Triệu Thiên,mỹ nhân xinh đẹp hai tay ôm ngực tỏ vẻ sợ hãi lùi lại một bước.

Trước tình cảnh hiểu nhầm này,nó làm mặt hời hợt đôi mắt đưa lên dò xét thanh sắc người đối diện.Ánh mắt đột nhiên lướt qua cánh tay kia lại để ý đến một vật sáng trên cổ cô gái.Đó là một dây chuyền bạc.Mặt dây là một cái cân chạm khắc tinh xảo,trên đó còn được gắn một hạt ngọc nhỏ,phía sau là đôi cánh thiên thần.Đó chẳng phải là vòng của nó sao?!.....Thứ nó coi là bùa hộ mệnh...

-Chiếc vòng.....Trả cho tớ.

Giọng nói khàn khàn vang lên làm Chiêu Diên ngớ người một lúc,cô nàng nhìn chiếc vòng mình vừa nhặt được trong phòng tắm mà như ngỡ ra được điều gì đó.Chiếc dây chuyền này là của Triệu Thiên nhưng.....

Chiêu Diên là một cô tiểu thư được sinh ra trong gia đình quyền quý luôn luôn được bao bọc chiều chuộng. Chỉ cần là thứ cô thích thì nhất định phải có được, đừng nói là chiếc vòng đắt tiền này mà đến cả mẫu giấy cô đã muốn thì đừng hòng cô chịu nhường ai.

Bàn tay ngọc ngà đưa lên mân mê chiếc vòng, một chiếc vòng đẹp như vậy thiên kim như cô cũng chưa từng nhìn thấy. Đây chắc chắn là đồ được đặt làm riêng. Cô rất ưng chiếc vòng này.....

-Chiếc vòng này rất đắt tiền.....người như cậu...sao mà có được?

Bất ngờ trước giọng điệu sắc mùi khinh người của cô gái trước mắt. Nó nhất thời câm nín. Con người cô ta không hề dễ thương như vẻ bề ngoài. Nét mặt này, nụ cười nửa miệng này nó chưa từng nhìn thấy ở cô nàng. Con người lắm lúc cũng thật đáng sợ.

Thở hắt một hơi khó khăn, nó vẫn cố chấp cho rằng cô nàng này chỉ là đang đùa vui một chút.

-Cậu đừng có trêu tớ.....vật này quan trọng lắm, trả tớ đi.

-Cậu đang nghĩ gì vậy. Chiếc dây chuyền tôi nhặt được nên giờ nó là của tôi. Nếu như vì nó có giá trị mà cậu muốn mang đi bán thì tiền tôi cũng có thể cho cậu.....Cậu muốn bao nhiêu?

Khuôn miệng xinh xắn mà lại thốt ra những điều thật kinh tởm, bốc mùi đến không thể ngửi được. Nét mặt nó bỗng chốc trở nên sắc lạnh, hàn khí ẩn hiện trong giọng nói.

-Cậu nói gì?

-Không đúng sao?

Chiêu Diên hất hàm kiêu ngạo, giọng nói vô cùng thách thức. Mặt nó tối sầm lại, những vạch đen xuất hiện ngay sau ót, tay nắm thành quyền. Giờ nó nên hành xử thế nào mới là khôn khéo?

“Cạch”

“Á”

Vũ Diễm Bước vào phòng, cô tiểu thư liễu yếu đào tơ lập tức “không bẻ mà gãy”, ngã lăn ra sàn như đứng rồi. Lại còn nước mắt lưng tròng rất đáng thương.

-Cậu làm gì vậy...Mình...mình...làm gì sai sao?

-Cô nói gì, tôi làm gì cô?

-Vũ Diễm....Cậu ta..

“Cô gái nhỏ đáng thương” chạy lại đứng sau Vũ Diễm, tay bầu lấy ống tay áo của cậu như cừ non bị bắt nạt.

Vũ Diễm cậu vốn dĩ không để tâm đang xảy ra chuyện gì, gạt mạnh tay Chiêu Diên ra về mặt có chút khó chịu. Nhưng lúc quay lại nhìn cô nàng thì một vật làm cậu thoáng bất ngờ. Chiếc dây chuyền? Sao cô gái này có nó.....Cô ấy.....

“Diễm Diễm, lâu lắm không gặp”Đã từng gặp nhau.

“Đây cậu bạn tốt bụng tớ tên...”, Diên?....

“Đây cậu bạn tốt bụng tớ tên Diên họ Chiêu. Cứ gọi Diên thôi cũng được”.

Là vậy sao? Đó là lý do cậu nhạy cảm với những người tên Nhiên? Hóa ra là vì Nhiên và Diên đọc na ná giống nhau. Vậy Chiêu Diên, là cô bé ấy.

-Vũ Diễm, Cậu ta....Cậu ta...là người xấu.

Chiêu Diên nắc lên từng tiếng, diễn đạt đến không tưởng. Giọng nói nũng nịu kéo Vũ Diễm ra khỏi dòng suy nghĩ. Ánh mắt cậu trân trân nhìn cô nàng, lòng tìm kiếm sự quen thuộc, nhưng.....sao thật là xa lạ. Cậu không một ấn tượng nhỏ nào với con người này. Hay là do thời gian chẳng chịu nín giữ điều gì....xóa đi tất cả?

Vậy.....Cậu chọn hiện tại hay quá khứ.

-Cậu ấy rất quá đáng,còn nói nhiều thứ...xúc phạm....mình...

-Cậu_Đừng_Có_Ăn_Nói_Xằng_Bậy,Tôi.....

-Cậu Im Đi....không cần nói thêm gì nữa.

Một khoảng lặng thình bao phủ lấy căn phòng....hay ít nhất là bao quanh nó.Ngay nhiên có,hụt hẫng có,buồn có,thất vọng có,một loạt cảm xúc ủa về lẫn lộn như một mớ tơ vò.Người vừa nói chính là.....Vũ Diễm.

26. Chương 26: Ngày Thành Lập Trường

Từ lần xích mích “nhỏ” đó cho đến giờ nó vẫn chưa nói chuyện với Vũ Diễm câu nào và hình ảnh cô gái dịu dàng Chiêu Diên cũng thay đổi hoàn toàn trong nó.

Mấy tuần trước hằng còn Trong thời kì kiểm tra,phải ôn bài nhiều.Nó lại lấy đây làm cái cớ mà tránh mặt hai người kia.Sáng ra đã cấp sách đi lên lớp trước,tối về lại học bài đến nửa đêm,ngủ gục luôn ở bàn học.

Mà nó để ý sau cái hôm ấy,Vũ Diễm cậu ta trở nên ầm áp đến kì lạ.....Nhưng chỉ là với Chiêu Diên thôi.Còn với nó lại lạnh lùng chưa từng thấy,với mấy thằng trong lớp cậu ta vẫn cư xử như bình thường.Vẫn rất chảnh.

-Mệt thật đấy.

Nó ngồi thụp Xuống ghế,thở hồng học.Tình hình là chúng nó đang phải dọn lại lớp học.Để chuẩn bị cho sự kiện sắp tới ý mà.

Sau thời gian kiểm tra học kì một cũng vừa hay đến ngày thành lập trường.Để kỉ niệm ngày đặc biệt này trường sẽ tổ chức một lễ hội.Mỗi lớp phải đưa ra một kế hoạch riêng của mình và tranh giành giải với các lớp khác.

Thấy bảo lớp nó trước giờ thường làm rất qua loa nhưng lần này do có cả một bạn nữ vào lớp.Người ta nói con gái thì “lắm chiêu nhiều trò” mà.Với sức thuyết phục của một nữ nhi và cùng với sự ga-lăng của các nam nhân cuối cùng tập thể 11-1 đã đăng kí mở một quán trà.

Chuyện sẽ chẳng có gì để nói cho đến khi bạn học Chiêu Diên mạnh dạn lên hỏi ý kiến thầy hiệu trưởng rằng mỗi lớp phải có một “nữ”.Riêng lớp 11-1 thì đã có nữ chính hiệu rồi nên không phải bàn cãi.Cột là cô nàng muốn tăng điểm cho lớp....Nhưng mà cách này không được các anh em đồng thuận cho lắm.Liên xi của một thằng đàn ông không cho phép việc này được xảy ra.

Thế mà ông thầy hiệu trưởng chẳng biết nghĩ thế nào lại cho đây là một ý tưởng hay,vậy là phê duyệt luôn.

Còn đối với những thành phần “dáng dấp nhỏ con” và những lớp chỉ có những thằng cao to bặm chợn thì đây chẳng phải một tin tốt lành gì.Thế nên chúng nó phản bác kịch liệt,lại thêm ban điều hành hội học sinh thấy “chướng tai gai mắt” vì cô nàng Chiêu Diên “lỡ” lên xin thẳng ý kiến thầy hiệu trưởng mà không thông qua họ trước.Vậy là không chỉ có “thần dân” thi nhau biểu tình mà đến những “quan lại có chức,có quyền” cũng tiếp tay cho “quần chúng” lộng hành.còn đưa ra cả lí do không thể chấp nhận ý tưởng tồi này.Nghe có vẻ hợp lí.Lớp 11-1 có một nữ rồi, như vậy là không công bằng.

Thầy Hiệu trưởng trước tình hình náo loạn của trường,thì cũng gật gù cho là đúng và quyết định sẽ suy nghĩ lại.Và cuối cùng là.....vẫn chấp thuận ý kiến của Chiêu Diên.Nhưng lần này lớp 11-1 phải bầu ra một nam sinh giả gái để công bằng.

Và cái gì đến cũng đến,nó tất nhiên là người được chọn.....

-Này,cậu đội tóc bạch kim hợp hơn đấy.

-Không,cậu đừng nghe lời nó xúi dại.Màu vàng mới hợp.

-Màu đỏ chói lóa mới làm cậu tỏa sáng được.

-Mấy thằng thôi đi,giả gái chiếm nhiều điểm lắm đấy,không phải chuyện đùa đâu.Thế nên là.....Triệu Thiên thân mến tớ thấy xanh dương,màu của hi vọng là hợp nhất rồi.

-Cái thằng này,mày cũng bớt xàm đi,màu bạch kim là hợp nhất.

Tình hình là nó đang bị vây quanh bởi một đám nam sinh trong lớp.Nói đúng ra là nguyên một hội phù thủy đang lấy nó làm chuột bạch.Cãi cọ ầm ĩ.

-Màu nâu đi,màu nâu chắc được đấy.

Cái giọng khàn khàn vang lên phá tan bầu không khí ồn ào.Tay nó vớ lấy bộ tóc giả cách đó không xa đội lên đầu.Sau đó quay qua cho mấy thằng nhìn để chúng nó nhận xét.

“Ồ..Ồ..Ồ..”

-Uầy,gái đâu xinh dữ nha.

-Hoa khôi,hoa khôi,đây mới là hoa khôi của trường đó nha.

-Chúng mày đi ra hết,không được động vào “mỹ nhân” của lòng tao.

Đám bạn thấy nó trong hình hài nữ nhi thì được thể trêu trêu,chọc chọc,nháo nhào cả lên.Nó tuy có chút bất mãn nhưng ngồi nghe cũng thấy buồn cười.Bọn lớp nó ấy à,nhiều lúc cũng hài hước lắm.

-Triệu Thiên xinh gái quá.

Bỗng từ đâu một giọng nói lạnh lạnh dội vào tai nó.Cả đám quay ra nhìn,không ai khác chính là “học sinh nữ chính hiệu” của trường.Dáng vẻ yêu kiều bạn trên mình bộ đồ váy ôm sát dài tới đầu gối,bên ngoài chiếc áo khoác màu hồng phớt thông thả đi đến.

-Cảm ơn.

Nó miễn cưỡng nặn ra nụ cười mỉm, trả lời qua loa.

-Triệu Thiên,mặc cái này đi.

Từ đâu có một bộ đầm đập thẳng mặt nó.2s định thần nó mới ngó ra nhìn một cậu bạn vẻ mặt hớn hở đang cầm trên tay một bộ váy đen,khả đẹp nhưng.....

-Mày điên à,mỏng vậy,nó mặc có mà chết rét à?

-Lớp mình làm tiệm ăn cosplay,hay là.....Ừm...m...

Nghe đến cosplay nó không dưng mà giật mình.lại cosplay?

-Mặc trang phục Miko đi....Giống nhân vật Kikyo ý.

-Đừng,bộ phù thủy này này.Vừa đẹp dễ thương lại còn ầm.

Cả đám lại tiếp tục nháo nhào lên,vô tình ngó lơ mỹ nữ.Cô nàng bị ăn bơ cả rổ tức đến hộc máu mồm,ngoảnh mặt quay đi đầy hờn dỗi.Nó tuy có bị phân tâm bởi đám bạn nhưng vẫn để ý tới Chiêu Diên,nhoẻn miệng cười thích thú.Xem ra hội thi này cũng rất thú vị,giả gái đâu có tệ.

-Ồ này Chiêu Diên,cậu đi đâu đấy?

-Kệ cậu ấy đi,nam giả gái sẽ được nhiều điểm hơn.Cậu phải tự để tâm đến mình đi.

-Ồ.

-Thiên ơi mang trà đến bàn kia đi.

Nó nhận một khay trà từ tay một cậu bạn.Nó không ngờ là quán lại đông khách như thế.Không chỉ là học sinh lớp khác mà còn cả những người ngoài trường nữa.Lần này lớp nó về nhất là cái chắc.

Sau lần này nó cũng phát hiện ra lớp nó thật nhiều trai pha trà rất ngon.Riêng tập hợp những đứa pha tuyệt xuất chúng đã tới gần nửa lớp rồi.không những trà ngon mà làm bánh càng ngon hơn.Vậy là lớp nó bổ sung vào thực đơn cả bánh nữa.

Cơ mà lấy bánh từ phòng thực hành nấu ăn ngay sau nhà thể chất rồi lại mang lên lớp có vẻ vất nhĩ.....Cũng may nó không phải người làm việc này.

Khách ra vào lớp đông chẳng khác nào quán cafe nó làm khi trước.luôn chân luôn tay nhưng mọi việc đều thuận lợi cho đến khi.....

“Á...”

27. Chương 27: Sự Cố

Để làm quán thêm đa dạng,lớp nó quyết định để một giá sách ở gần góc lớp.Vì sách được “mót” từ những thành phần một sách cũng như thích khám phá của lớp nên nội dung rất đa dạng...Chỉ có điều gom lại thì hơi khó.Bọn lớp nó sống rất bừa bộn a,giờ bảo mấy thằng tìm lại sách thì công việc cũng không được thuận lợi cho lắm.Ngày đầu mở quán chỉ được đến gần nửa giá sách.

Nhưng cũng may sự kiện lần này tổ chức kéo dài những một tuần,chúng nó có thể tìm từ từ....cũng được.

Hôm nay quán đông khách nhưng có một số thanh niên trong lớp phải ở lại kí túc tìm sách và ra thư viện chọn mấy cuốn có nội dung cuốn hút một chút.Nói là “Phải” nhưng cũng không đến mức quan trọng đến vậy,chắc mấy thằng lại được thể la cà ở đâu cũng nên-nó nghĩ thế.Nhưng nghĩ thì cứ nghĩ thôi,chứ bận tới mắt tới mũi đâu còn thì giờ mà quan tâm.

Nhưng tưởng mấy chàng bỏ việc đi chơi thật rồi thì một cậu bạn bè từ ngoài vào chồng sách cao đến quá đầu.Vừa giữ cho sách không đổ vừa khó khăn nhìn đường nên bước đi có chút loạng choạng.Thế mà hai cái thằng trời đánh nào đẩy lại đùa nhau tí ta tí tởn rồi va vào vai anh chàng,thành công làm chồng sách đổ ụp.

Mà đổ chỗ nào không đổ lại đổ đúng chỗ Chiêu Diên đang đứng.

“Á...”

Cô nàng ré lên một tiếng và.....kéo nó ra đỡ thay.Hài,chẳng hiểu khuỷa tay múa chân thế nào lại vớ trúng nó,phản xạ nhanh vậy thì tự né đi chứ...Mặc dù như vậy không khả thi lắm.Tội nghiệp cái đầu không dừng lại biến thành bia đỡ hứng chọn chồng sách,đã vậy lực kéo còn rất mạnh làm nó mất đà mà nhận được thêm phát “ôm tường” kèm theo khuyến mãi một quả cà chua ở cổ tay.

Đầu óc ong ong đến khi định thần lại thì tách trà cầm trên tay đã biến đâu mất.Đôi mắt nâu chuyển động liên hồi cuối cùng dừng lại trên.....người Chiêu Diên,chính xác thì là cánh tay của cô nàng.

Cũng may nước trà ấm thôi chứ không đã đánh dấu chủ quyền trên da của mỹ nhân rồi.

Chiêu Diên nhìn có vẻ ổn nhưng nó vẫn miễn cưỡng hỏi han.....và cho dù nạn nhân thật sự lại là nó.

-Cậu không sao chứ?

-Có chuyện gì vậy?

-Vũ Diễm,trà của cậu ta.....nóng lắm.....

Từ đâu Vũ Diễm đi tới và cũng từ đâu bộ mặt Chiêu Diên lại trở nên đáng thương vô cùng.Cô nàng giơ cánh tay phải với ống áo dính đầy nước trà lên cho cậu ta xem,vai còn run run làm bộ đau đớn.

đúng là đã đẹp lại còn lắm chiêu,cánh tay phải mà Chiêu Diên giờ lên không phải đã bị che lấp hết bởi áo tay phù thủy dài rồi sao.

Cũng vì ống tay áo phù thủy rất dài nên không ai biết cổ tay nó cũng đang sưng vù một cục.....

-Lại là cậu.....

Giọng nói của Vũ Diễm vang lên,ẩn hiện nét thất vọng,cũng có nét khó tin,Sau đó đưa Chiêu Diên đi mất.Nó nghe sau thì đứng như trời trồng,sờ vào cánh tay đang sưng lên của mình mà cười nhạt.Sao nó có cảm giác mình đang bị coi như nữ nhân vật phản diện trong mấy truyện ngôn tình thế nhỉ....cái kiểu hay xen vào mối tình của người ta ấy.Nhưng nó đang là con trai mà?!Chiêu Diên làm vậy để làm gì?

-Này,có sao không?Sao tay ông sưng to thế.

-Cái thằng này,hỏi ngu.Như thế tất nhiên là có sao rồi.

-Triệu Thiên cậu lên phòng y tế đi.

Nó bị kéo ra khỏi mớ suy nghĩ,nhận ra mình bị vây quanh bởi đám bạn lại thấy khách cũng đang nhìn về phía này thì bối rối,tay đưa lên ý bảo không sao.Mới lại chắc hai người kia cũng đang lên phòng y tế,đụng mặt sẽ rất khó xử.

-Thưa thầy,bạn học này bị phỏng.

-Vây hử,lại đây thầy xem.

Thầy giáo vội vã đi đến ẩn Chiêu Diên ngồi xuống chiếc giường trắng.Sau đó, thầy định kéo bàn tay phải của Chiêu Diên ra xem xét nhưng lại bị chặn lại.Giáo viên khó hiểu nhìn cô gái thì thấy Chiêu Diên nét mặt có gì đó khó nói.

-Vũ Diễm cậu ra ngoài trước đi.

Tuy cảm thấy kì lạ nhưng Vũ Diễm vẫn bước ra ngoài,không quên đóng cửa phòng,ngồi lại ở hàng ghế ngoài hành lang chờ.

-Thầy ơi,em không bị bỏng đâu ạ,tại bạn ý hiểu nhầm thôi.

-vây hử?Thế em bị gì.

-À chỉ là thương nhẹ thôi ạ,thầy cứ để em tự làm.

Nói rồi cô ẩn mạnh thầy giáo trẻ ra,kéo rèm lại.Thầy giáo đứng ngoài nhứ mày bấn khoăn,con gái có nhiều suy nghĩ lạ nhỉ.

Chiêu Diên ngồi bên trong cầm băng gạc cuốn quanh cánh tay,miệng không ngừng chửi rủa.Nếu như để Vũ Diễm biết cô vì không tránh kịp mà kéo cả bạn học ra để đỡ còn làm người ta bị đập vào tường thì hình tượng của cô còn đâu chứ.Thật phiền phức mà.

Vũ Diễm ngồi bên ngoài phòng y tế,mệt mỏi nhắm mắt,lưng tựa thành ghế.

Cậu cứ nghĩ tiếp xúc nhiều thì cảm giác với Chiêu Diên sẽ quay lại như xưa nhưng sao càng ngày cậu lại càng thấy xa lạ.Ở bên cô gái này mà tâm cậu lại cứ nghĩ đến con pet.Không biết tên thật là Triệu Thiên hay con mèo này còn có tên nào khác....

-Alo...Con nghe.

điện thoại rung lên,là ba cậu gọi....

‘tình hình của ông nội ngày càng xấu.Mai con bay ngay đến Magic đi’

-Gấp vậy sao?

‘Ừ’

-Vâng con sẽ chuẩn bị ngay.

“Cạch”

-Ai gọi vậy Diễm.

Chiêu Diễm bước ra tay phải đã được băng bó lại.Vũ Diễm vừa hay cũng kết thúc cuộc gọi,quay qua nhìn cánh tay của cô nàng.Mắt vừa lướt qua cánh tay phải đôi mày của cậu đã nhíu lại.....cánh tay được băng bó rất cẩn thận.cậu hất hàm về phía cánh tay sau lại đưa đôi đồng tử lên nhìn Chiêu Diễm

-Thầy giáo giúp hả?

-À không là mình tự làm.

Nghe vậy cậu nhướn mày nở nụ cười đầy ẩn ý.

-Vậy hả?

28. Chương 28: Kết Hôn?

Vũ Diễm đứng dậy,tiến sát lại gần Chiêu Diễm.Cô nàng trong lòng như có ngàn hoa nở rộ nhưng lại có chút thắc mắc,ngượng ngùng ngước mắt lên nhìn người đối diện,hai tay đặt nhẹ vào bờ vai lớn kia.

-Có chuyện gì vậy?

-Cậu là con một?

-Tất nhiên rồi vì vậy mà tớ được ba mẹ cưng chiều từ nhỏ.

Chiêu Diễm nhẹ giọng nói,thanh âm phẳng phất ý vui mừng.Cậu muốn tìm hiểu nhiều hơn về cô ư?Khuôn miệng cô mím lại nhưng cũng không dấu nổi ý cười.Cúi đầu e thẹn,hai tay cô thả lỏng vừa hay lại chạm vào lòng ngực Vũ Diễm.Cô nàng có thể cảm nhận được tiếng tim đập rõ mồn một...rất nhanh.....

Trước câu trả lời của Chiêu Diễm,Vũ Diễm còn chưa hết bất ngờ.Cô gái này chưa từng là người cậu cần tìm.....Cả khi trước lần hiện tại.Vậy....Chiếc vòng từ đâu mà có?

-Chiếc vòng này.....Cậu nhặt được ở đâu?

-À,cái này tớ..tớ..à...tớ..chỉ là...

-Cậu nhặt được ở đâu?

-À,ờ..ờm.....

-Ở đâu?

Vũ Diễm đột nhiên rất lạ,hỏi một câu cũng rất khó hiểu,lại còn về chiếc vòng khiến Chiêu Diễm nhất thời không thể trả lời.Nhận thấy anh chàng đang mất dần kiên nhẫn,cô nàng bắt đầu cuống lên.

Chẳng lẽ lại cô lại nói là nhặt được trong nhà tắm?Nhờ cậu biết rằng cô lấy của Triệu Thiên...Thì sao?

Hay bảo rằng nhặt được trên đường?Không được.Một thiên kim như cô sao có thể lấy đồ ngoài đường để đeo?Mất mặt lắm.....

Vậy.....

-Cái này tớ mua ở một cửa hàng.....Nghe nói là được bán lại từ một...à....Ồ này cậu đi đâu thế?

Vũ Diễm chưa nghe hết câu đã rời đi.Cậu đang cảm thấy vô cùng thất vọng cũng vô cùng rối bời.

Cô bé đó không phải Chiêu Diễm.....

”-Giữ cho kĩ vào....

.....-Ừ,tất nhiên rồi”.....VẬY mà chiếc vòng đã được bán đi không biết từ bao giờ.....

Sống phải nhìn về tương lai,sống cho hiện tại,....

....Nhưng quá khứ mới là thứ quyết định.....Chỉ cần buông bỏ là có thể nắm lấy.....

những thứ quan trọng hơn.Ở hiện tại.

Thong dong đi quanh trường một vòng,tâm tình tưởng như được giải tỏa chút ít nhưng Vũ Diễm lại bắt gặp một cảnh tượng vô cùng chướng mắt.....có lẽ chỉ đối với cậu thôi.

Triệu Thiên đang nói chuyện với một người con trai.Thái độ của hai người rất vui vẻ,thoạt nhìn cũng có thể đoán là rất thân.Và họ đang nói chuyện về.....

-Kết hôn?....Goa,lời tỏ tình nhạt nhẽo em từng nghe thấy đấy,không thể lọt được vào tai.

-Anh nói anh có thể chờ,dù có mất bao nhiêu thời gian.Giờ thì lọt vào được chưa

-Nếu phải đợi đến 5 năm nữa anh cũng đợi luôn hả?

-Sẽ không có chuyện đó đâu,đợi đến khi ra trường là tổ chức luôn.vậy câu trả lời của em....Thế nào?

-Tất nhiên là không thành vấn đề rồi,em đóng vai trò quan trọng trong hôn lễ thế cơ mà.Nhưng mà anh quyết định thế rồi còn mạnh miệng kêu sẽ chờ

-Cái cô này,em thôi đi.

Người con trai lạ mặt này cũng biết Triệu Thiên là con gái sao?Hay do nó đang cosplay?

Vũ Diễm đứng ngay sau nó chừng ba bước chân.Theo một cách nào đấy,nó không hề biết đến sự xuất hiện của cậu.....

Mặc dù đây là sau khuôn viên trường,im ắng tĩnh mịch.có vẻ như cậu gặp phải một cặp tình nhân đang đắm chìm vào thế giới của riêng họ rồi chẳng?Nhập tâm đến vậy sao?

-Mà sao em lại học ở.....

-A,Vũ Diễm.Cậu..cậu làm gì ở đây....

-Tôi đi dạo chút thôi.

Cậu nhàn nhạt cất tiếng,điềm nhiên quay bước.Nó đứng sau bất động,Cả người chỉ như pho tượng trân trân nhìn tấm lưng đang dần khuất.Cậu ta đã nghe được những gì rồi?

“Cạch”

Cậu vừa mới đặt chân vào phòng không lâu cửa phòng lại một lần nữa bật mở.Là triệu Thiên.

Nó mở hơi khẽ nhại,miệng thở hồng hộc,vừa nhìn thấy cậu chân tay đã bắt giác run rẩy.

-À,ờm....Cậu...Lúc này,cậu nghe được những gì?

Nhìn thái độ cẩn trọng của con thú cưng,lòng cậu lại dâng lên cảm giác thích thú.Ngồi lại xuống giường,tựa lưng vào thành,cậu bắt đầu đưa đôi đồng tử mang theo ý bông đùa hướng về phía nó.

-cũng...không có gì nhiều.Không có gì đặc biệt.

-À..à...

Nghe câu này nó cũng yên tâm được phần nào,vuốt ngực tự trấn an bản thân.Nhưng chỉ mới yên ổn được 2s giọng nói nhẹ như gió đầu thu lại một lần nữa phả vào tai.sức công phá cũng mạnh đến nỗi khiến nó tưởng vừa đi qua cơn bão tuyết.

-cậu là nữ nhỉ.

-Gi..gi.gi...cơ...

vậy mà cậu ta nói không có gì quan trọng.Hay lắm.

-Yên tâm,tôi sẽ không nói gì đâu.

-Thật...á?

Nó ngạc nhiên hỏi,hai mắt mở to như muốn nhảy ra ngoài.Nó thận trọng tiến lại gần Vũ Điềm nhìn nhận kĩ thái độ của cậu ta.Sắp có bão rồi ư?Hay cậu ta bị sốt.Tôt bụng đưa bàn tay bé nhỏ lên trán cậu,hai mày nó nhíu lại tỏ vẻ suy ngẫm.

-Không sốt.

-Cậu tính làm gì.

Trước hành động bất ngờ này quả thật khó mà chịu được.Đôi mắt đen như định cư trên khuôn mặt trắng nõn kia.Từng đường nét nhỏ trên khuôn mặt đều rất đẹp,thuần khiết như ánh trăng.

Cậu bắt đầu cảm thấy khan khan nơi yết hầu.

Trong Phòng.....điều kiện rất thuận lợi đấy.

-Sao vậy?

Nó đặt sát mặt mình vào mặt cậu,cánh tay trái đặt trên trán anh chàng vẫn không dời.khoảng cách rất gần đến hơi thở nhẹ của đối phương cũng có thể cảm nhận được.Đã cố kìm nén rồi,mà thú cưng của cậu sao cứ như thỏ con chạy quanh miệng cạp....Quả thực không cảm nhận được chút nguy hiểm nào sao.

-Cẩn thận hành động của cậu đấy.

HẢ?Nó có chút khó hiểu thu hồi lại cánh tay,sau đó đứng thẳng dậy.Nhìn khuôn mặt Vũ Điềm rất thần nhiên nhưng không còn nét sắc lạnh.Biểu cảm ẩn hiện không rõ.Vẫn là nó không thể nhìn thấu tâm tư con người này.

Dù sao cũng thật vui vì anh bạn cùng phòng khi trước đã quay trở lại.mỉm cười nhìn Vũ Điềm,nó toan quay bước đi thì bị một bàn tay giữ lại.Giữ chặt cổ tay...phải.

“A..a..a..”

-Xin lỗi cậu.

-Gì chứ?Hôm nay tự nhiên cậu tốt thế.

Không bình thường.đúng thật không bình thường,hôm nay cậu ta đúng là rất tử tế nha.Nó lơ ngơ nhìn thân hình phía trước đang cặm cụi băng bó.đầu cậu ta hơi cúi xuống,nó chỉ nhìn thấy được bộ tóc đen bồng bềnh và hàng mi dài ẩn hiện.

Trầm mặc chính là không khí trong phòng lúc này.Cậu ta im lặng,nó cũng im lặng,chỉ còn chút dư âm ồn ào sau cánh cửa vọng lại.Vũ Điềm đã băng bó xong nhưng cậu vẫn cầm lấy tay nó,mân mê phần băng gạc.

Dù đã buông bỏ để nắm lấy thứ quan trọng.....

.....Nhưng thứ quan trọng chẳng còn có thể nắm lấy nữa.

Nên cứ thế bỏ đi

...Hay....

Dừng cảm tỏ tình

29. Chương 29: Vậy Là Hết?

-Cậu định nghĩa thế nào về tình yêu.

-Tình yêu?

-Ừ,tình cảm đôi lứa.

Vũ Diễm nhàn nhạt hỏi.Thanh âm như rất dễ tâm nhưng lại như không chút quan trọng.

trước câu hỏi này,nó trả lời có phần khó khăn,rất khó để định nghĩa.Bờ môi nhỏ bặm lại,hai mày nhíu chặt,bàn tay trái đặt nhẹ lên cằm,nó suy tư một hồi.

-Nếu là tình yêu đôi lứa thì.....Nghe có vẻ chỉ đơn thuần chỉ là tình cảm hai người dành cho nhau?Ừm....không phải,bạn thân cũng có thể yêu quý nhau mà.Thứ tình cảm mà ai rồi cũng sẽ nghe qua,biết đến nhưng lại không thể khẳng định nó là gì.Một khái niệm rất trừu tượng.

-Cứ nói theo cách nghĩ của cậu.

-theo tôi,tình cảm không có một công thức hình dạng nào hết,rất muôn màu,không có tuyệt đối chỉ có tương đối.Vì vậy mà trong tình yêu không có đúng sai....Chắc thế.Chỉ cần đối phương hạnh phúc là bản thân cũng cảm thấy mãn nguyện.Nói là “đôi lứa” nhưng cũng có cái gọi là “đơn phương”,có thể sẽ cố gắng theo đuổi nhưng cũng có thể phải buông bỏ để không làm đối phương phải khó xử.

-Con gái luôn sến sẩm vậy à?

-Gi..ì...?Là cậu bảo tôi nói đầy nhá.Cơ mà...Sến thật.

-Vậy nếu như,tôi không biết buông bỏ để người ta được hạnh phúc là tôi đang sai?

Vũ Diễm giờ mới ngược lên nhìn nó.Đôi đồng tử ẩn hiện nỗi u sầu.Cậu dưới đất,nó ngồi trên giường.Cậu ta còn đang cầm tay nó,lại thêm không gian ngột ngạt càng làm nó khó thở hơn.

Nhưng mà cái cảnh này không phải rất giống trên phim sao.....Giống như là chủ với pet ý.Theo nó thì nó đang đóng vai chủ còn cậu ta là...chó ngoan?

Mỉm cười đưa tay lên xoa đầu anh chàng,giờ nó mới hiểu cảm giác hơn được cậu ta.Rất oai nha.

-Chẳng phải tôi đã nói là trong tình yêu không thể nói đến đúng sai sao?Nên cậu không cần lo.

-Ồ,vậy chuyên mục gì đây?Thú cưng làm loạn?

Nghe đến đây nó khó khăn rứt tay lại,đúng là không thể đùa được rồi.Nhưng tay nó mới rứt được nửa chừng đã bị một bàn tay to lớn nắm lấy.

-Nếu vậy tôi nên tỏ tình với em trước khi quá muộn chứ?

Ngay sau khi tiếng nói vang lên,đầu nó đột nhiên bị ấn xuống,cả người đổ về phía trước,bờ môi nhỏ lại được bao phủ bởi thứ rất mềm,rất ấm.Vũ Diễm cậu ta đang.....hôn nó?Nụ hôn đầu mà nó gìn giữ bấy lâu nay vừa bị cướp trắng trợn.

Mắt nó mở to kinh ngạc,đầu óc như tắc nghẽn không thể lưu thông.Điều quan trọng là nó không hề có một phản ứng gì.Theo một hướng nào đó,có thể hiểu là nó đang rất sốc và vẫn chưa nhận thức được điều đang xảy ra.Nhưng cũng có thể bản thân không biết làm gì cả.....Hay nó là đang muốn an phận cho việc này tiếp diễn.

Là cố gắng chống trả nhưng lại không thể kháng cự.

Hai người giữ nguyên tư thế một hồi,Vũ Diễm mới chịu buông nó ra.hàng mi dài khẽ nâng lên,lộ ra đôi mắt đen đẹp hút hồn.Về mặt Vũ Diễm trông rất thản nhiên nhưng trong lòng lại căng thẳng,hồi hộp đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Im Lặng.....cả hai nhìn nhau không một cái nhúc nhích.Bất chợt,Vũ Diễm lại đưa tay xoa đầu nó.

-Vậy theo cậu là nên hay không nên?.....tỏ tình ấy.

-Tôi...A...tôi có việc...đi trước nha.....

Nhịp thở của nó trở nên gấp gáp,suy nghĩ cũng rối bời.Giờ chỉ còn cách lảng tránh là tốt nhất.Nó đẩy Vũ Diễm ra rồi nhanh chóng tiến về phía cửa.Anh chàng tính giữ nó lại thì nó phản ứng rất nhanh.Một tay nó đưa lên,người cũng lùi ra xa một bước,đôi mắt nâu hướng xuống đất.hiện giờ nó không có can đảm nhìn cậu.

-Đừng chạm vào tôi.Tôi....muốn chill tĩnh lại.

Sau đó nó lập tức chạy ra ngoài.

Vậy đây là lời từ chối của nó?Cậu đã tỏ tình thất bại rồi nhỉ?

Đã dùng cảm tỏ tình

Và giờ.....

Sẽ im lặng bỏ đi.

Nó chạy một mạch ra sau khuôn viên trường,ngồi thụp xuống cái ghế đá,thở dốc.Bất ngờ,quá bất ngờ.Vũ Diễm thích nó?

Còn nó có tình cảm với cậu ta hay không?

“Cậu ta nói như vậy cũng được coi là tỏ tình rồi chứ nhỉ?Vậy bỏ đi có xem như đã từ chối không?A,chắc không....Mà đã từ chối thì có sao?...Ừ đúng đúng”,trong lòng thì cố chấp nghĩ vậy nhưng cảm giác lại không phải như thế.....Rất kì lạ.

.....

20 giờ 45 phút

~Trời đã phủ lên mình màu đen huyền bí

“Rất giống màu mắt của Vũ Diễm”,A nó muốn tát cho mình một cái.Chẳng lẽ lại bị cậu ta bỏ bùa rồi?Chết tiệt.

Nó khó khăn lết cái thân về lớp,Vẫn là không khí nhộn nhịp hồi sáng có điều giờ còn đông đúc hơn.

Đôi mắt nó đảo dác nhìn quanh,vừa muốn tìm lại vừa muốn tránh hình bóng một người.

Không Thầy!Cậu ta không có ở đây.Tự nhiên nó cảm giác rất thất vọng,tiếp tục xuống phần trại của lớp,uể oải ngồi xuống ghế đôi mắt nó khép hờ.

-Nãy giờ mất dạng ở đâu thế.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên,kèm theo là một quyển sách bay thẳng vào đầu.Nhấn mày nhấn mắt, nó quay qua nhìn hung thủ.

-Này,ném sách cũng có thể giết người đấy.Tôi sẽ tố cáo ông tội cố ý giết người không thành.Biết chưa?

-Ghe vậy.tôi chỉ hận không đâm chết thằng lười là cậu.Chón việc cả nửa ngày.

-Cái gì?Tôi có việc của tôi.

-Ờ ờ,việc của cậu là biến mất từ trưa.Thằng bạn cùng phòng đi rồi còn không ra tiễn.

-Thằng bạn cùng phòng đi rồi?...Vũ Diễm á?

-Ồ.đột ngột thật đấy.Bọn này cũng chỉ mới biết vừa nãy thôi.

Nó sững sốt,cả người không sức mà đã tràn trề năng lượng.

-Đi rồi à?

-Ờ,vừa nãy.Nó hỏi mày đấy.

-thật...thật..á?

Nó lấp bắp, chuyện lúc sáng vẫn làm nó ngại lắm. Nhưng cậu ta sao đi đột ngột vậy, không nói với nó lời nào?

Tỏ tình?..Rồi...Biến mất?

Cậu ta định chơi trò gì vậy?

Nó đột nhiên cảm thấy rất trống trải tựa khoảng không vô định, tựa như một thứ quan trọng vừa bị đánh mất, cảm xúc rối bời nhưng đầu óc lại thông suốt đến lạ.

Tình yêu đôi lứa đúng thật là phức tạp.

Cảm thấy buồn khi người ta quan tâm cô gái khác.

cảm thấy cô đơn khi bị người ta đối xử lạnh nhạt.

Cảm thấy nhớ những hành động người ta thường làm với mình.

Và.....

“Lỡ nghiệm mất mùi của cậu rồi”

-Cậu ta đi lâu chưa.

-Chắc cũng sắp lên máy bay ông ạ.

-Bao giờ thì cất cánh vậy.

-Ồ, hình như là 21 giờ.

-cảm ơn.

Nó nói rồi chạy vụt đi, Gấp gáp đến quần áo cũng chưa thay, lớp trang điểm chưa tẩy, tóc giả chưa gỡ. tức tốc bắt xe chạy đến sân bay, nó muốn gặp được Vũ Diễm, muốn nói cậu ta biết được suy nghĩ của nó

.....Cảm giác không thể sống thiếu người ta.

30. Chương 30: Kỳ Lạ

-Sao cậu đi đột ngột vậy?

-Không phiền cậu đi theo.

Vũ Diễm nhìn Chiêu Diễm, hơi hốt cái tiếng. Tuy hiểu lắm là tự cậu suy diễn nhưng tiếp xúc với cô gái này cậu cũng biết không thể ư nổi bản tính của cô. Nay cô cố chấp muốn đến tiền, cậu cũng chẳng bận tâm.

-không đâu, là tự tớ muốn mà. À...gửi lời hỏi thăm đến mẹ Vũ giúp tớ.

Vũ Diễm nghe vậy lập tức nhú mày sau cơ mặt lại dần ra, ẩn hiện ý cười. Mẹ Vũ? Vũ phu nhân và Chiêu Diễm tiểu thư cũng thật thân thiết. Mẹ cậu trước giờ rất cẩn thận, nhìn người không sai. Xem ra lần này đã gặp phải cao thủ rồi.

-Chuyện chúng ta, tôi sẽ nói chuyện với mẹ.

-Chuyện chúng ta.....ý cậu là gì? Tớ chưa hiểu lắm.

Cô nàng e thẹn cúi mặt, cơ miệng mềm mại tạo thành đường cong tuyệt mỹ. Xem ra lần này cô có thể trở thành con dâu Vũ gia thật rồi.

-Chiếc vòng cậu đeo, tôi muốn mua lại.

Sau tiếng nói nhàn nhạt, Chiêu Diễm ngó người. Tay sờ nhẹ vào chiếc vòng trên cổ. Nó có gì quan trọng sao? Cái này là cô nhạt.....

-Được.....Nhưng đợi đến khi tờ bay đến Magic đã.

Cô nàng mỉm cười tinh nghịch,tay cầm chắc mặt vòng.Vũ Diễm cũng không có ý kiến,cô nàng này thích đi cứ đi thích ở cứ ở cậu không quản.Quan trọng là chiếc vòng,cậu muốn lấy lại.

Cảm nhận được chiếc điện thoại rung lên,có tin nhắn.Từ tốn mở ra xem,Cậu nhất thời ngạc nhiên,là của Triệu Thiên.Nội Dung nhắn cũng không có gì nhiều,chỉ là.....

“Tôi muốn nói chuyện với cậu.Đợi tôi.”

Cầm chiếc điện thoại mà tay nó cứ run run,miệng không ngừng hồi thúc bác tài đi nhanh hơn.Nó muốn nói chuyện trực tiếp với cậu.

Có lẽ sẽ đến kịp,từ đây đến sân bay cũng không xa nữa.

Nhưng người tính không bằng trời tính,đang đi thì đột nhiên xe dừng lại....Tắc đường.

-Tắc đường rồi ạ.

-Ừ,cũng phải đợi khá lâu nữa mới đi được.

Chân tay thừa thãi lại thêm ruột gan đang nóng như lửa đốt,nó nhanh chóng thanh toán tiền xe cho bác tài xế và quyết định sẽ....chạy bộ.

Cảnh vật từ từ lướt qua,từng ánh đèn điện,hàng quán hai bên đường.Rực rỡ lại lung linh huyền ảo.Một bức tranh đẹp mà chỉ có thể thưởng thức Một là khi ngồi trên phương tiện đang di chuyển nhanh và.....Hai là đang bán sống bán chết mà chạy.Có điều chạy mệt đến thổ huyết thì sức đâu mà cảm nhận được cái đẹp?Và nó đang ở trong tình trạng như vậy.

Chạy cùng với trăng sao,đua cùng với thời gian.

.....

Mệt bỏ hơi tai.Nó cuối cùng cũng có thể chạy được đến nơi rồi.Mồ hôi nhễ nhại,hô hấp khó khăn,nó ráo dác đi tìm hình bóng Vũ Diễm.run rẩy mở chiếc điện thoại ra,nó trễ mất ba phút.cậu ta đi rồi sao?

Cảm giác thất vọng,mệt mỏi lại thêm chốn ồn ào đông đúc khiến đầu nó cứ quay mòng mòng.Cả người không còn giữ được thăng bằng,loạng choạng rồi ngã xuống.Ngất lịm.

Nó lơ lơ mở mắt,gian phòng rất quen thuộc..... màu xanh dương nhàn nhạt và tủ đựng đồ ăn vặt “quá tải”.Đây không phải ở trường mà là.....nhà nó?Nó đang ở trong phòng mình sao?Vậy đây là Zodiac?Chuyện quái gì đang xảy ra vậy nhỉ?

Nếu nó nhớ không nhầm thì trường đang có sự kiện kỷ niệm ngày thành lập trường nhưng Vũ Diễm có việc quan trọng cần rời đi.Còn nó đã tức tốc chạy đi tìm cậu ta nhưng khi đến sân bay lại không gặp được và.....Nó không còn nhớ gì nữa.

-Ăn đi,nhân bánh tôi tự làm đấy.Đảm bảo hợp vệ sinh.

-Hả?...Vũ Diễm?

Nó ngẩn người,ngước đôi mắt lên nhìn anh chàng vừa xuất hiện.Trên tay là một chiếc bánh mì kẹp nhân quen thuộc.Có thịt,có trứng,có dưa chuột lại có thêm cả tương ớt.Đây chẳng phải là món đầu tiên nó làm cho cậu bạn Phong Diễm ăn hay sao?Mỉm cười cầm lấy cái bánh mì,gặm ngon lành.Hương vị đúng là rất giống với cái nó làm nha.

Nó thắc mắc nhìn anh chàng mặc trên mình chiếc áo thu-đông màu đen.Cảm giác như nó đã nhìn thấy ở đâu rồi,chỉ là không thể nhớ nổi chính xác đã nhìn thấy ở đâu,của ai.

-Bây giờ là mùa đông,zodiac lạnh lắm.Sao cậu ra ngoài mà mặc phong phanh thế.

-Bây giờ là mùa thu.Mèo ngoan.

Anh chàng mỉm cười, đưa tay xoa đầu nó. Nó làm bạn cùng phòng với Vũ Điềm kể ra thì hai người cũng gọi là thân, đương nhiên cũng biết cậu ta thích mèo rồi. Nhưng mà con thú cưng này phải chịu sai vặt nhiều như vậy làm sao cam tâm làm động vật 4 chân.

- Là pet cấp cao mới đúng.

- Là mèo con.

- Pet_Cấp_Cao.

- Mèo con.

Cậu ta thật muốn làm nó phát điên. Sao vậy chứ? Chính cậu ta bảo nó là pet cấp cao mà. Cái tên khủng này.

- Ở mà sao chúng ta lại ở đây?

Như nhớ ra điều gì, nó thôi tranh cãi với anh chàng mà chuyển qua thắc mắc. Đúng là kì lạ. Cậu ta làm sao biết được nhà của nó?

Anh chàng tư thế không đổi tay vẫn đặt trên đầu nó. Đôi mắt đen nheo lại. Đến lượt cậu nhú mày khó hiểu.

- Cậu chỉ đường để chúng ta đến đây.

- HẢ? Tôi.

Nó dùng ngón trỏ chỉ vào mình, hai mắt mở to nhìn người đối diện, Cái đầu nhất thời không thể lưu thông. Tại sao mà nó dẫn cậu ta đến đây được?

- Sao tôi dẫn cậu đến đây được?

- Chẳng phải là đầu gối cậu bị trầy, không thể đi được sao?

- HẢ?

- Là vô tình gặp nên tôi công cậu về.

Nó như hồn lìa khỏi xác, việc này một chút cũng không hề nhớ. Vội vàng bỏ chạy ra nhìn, quả thực là chân đã được băng bó. Nó cũng cảm nhận được cảm giác đau âm ỉ truyền lên từ đầu gối. Trong đầu nó đột nhiên có dòng điện xẹt qua, mang theo hình bóng một người. Nhưng không phải Vũ Điềm mà là cậu bé..... Phong Điềm. chuyện này là sao?

- Vũ Điềm này, tôi có chuyện muốn hỏi.

“cạch”

Nó ngẩng đầu, cất tiếng, nhưng vừa mới nhìn lên đã không thấy Vũ Điềm đâu. Cánh cửa cũng bật mở, một người nữa lại bước vào. Anh chàng cầm trên tay một con mèo nhỏ, điềm nhiên bước lại gần nó.

Lại chuyện gì nữa đây

31. Chương 31: Choàng Tỉnh

Anh chàng mặc bộ đồng phục trường Kì Tích, bên ngoài là chiếc áo khoác đen phía sau có mũ được trùm lên đầu. Mái tóc bông bênh phủ lên vầng trán cao và che đi hàng lông mày rậm rạp. Ẩn hiện dưới hàng mi là đôi đồng tử như chứa cả trời đêm, rất hút hồn.

Nhưng....

Anh chàng ngũ quan thanh tú, khuôn hàm góc cạnh, dáng người cao cao này không phải là..... Vũ Điềm sao? Cơ mà bộ quần áo này.....

-Có chuyện gì vậy?Sao cậu lại thay đồ?

Nó ngược đôi mắt lên nhìn anh bạn,hai mày nhíu chặt,đôi môi nhỏ bặm lại vẻ thắc mắc.Nhưng đáp trả câu hỏi lại chỉ là khoảng không im lặng.Cậu bạn một lần nữa đưa tay lên xoa đầu nó,ý cười ẩn hiện trên khuôn mặt.

-Tóc cậu đã dài thế này rồi.

Nó giật mình sờ vào tóc mình.Đúng là rất dài.Nó hoang mang giật nhẹ bộ tóc,quả thực không phải tóc giả.Lại để ý đến phần tóc đằng sau đã được tết lại gọn gàng,có vẻ như giống với kiểu chị hầu bàn khi ấy làm giúp nó.

Kỳ lạ quá.....tóc nó đã dài như vậy rồi sao?Rõ ràng mới này tóc còn rất ngắn mà.Lần này nó phải hỏi cho ra lẽ.

-Vũ Diễm này.

-Gọi tôi là Phong Diễm đi.

-Phong Diễm?Cậu là Phong Diễm.

-Đây.

Anh chàng chỉ tay vào chiếc bảng tên trước ngực phải,còn rướn người về phía trước cho nó xem.Đôi mắt nó nheo lại nhìn theo hướng chỉ tay,hai chữ Phong Diễm nó nhìn rất rõ nhưng họ của cậu ta là gì thì nó không tài nào nhìn ra.

-Cậu cũng học trường Kì Tích hả?

-Còn cùng lớp với cậu đấy,Không nhận ra?

Cậu bạn nhàn nhạt cất tiếng,tay đặt con mèo nhỏ vào lòng nó.Tiếp sau anh chàng cầm lấy cổ chân phải của nó xem xét một lượt.Trong khi ấy có con bé nào cứ ngáo ngơ không hiểu sự tình,hai mắt vẫn mở to nhìn người đối diện.Và.....

“Á...”

Một cơn đau buốt đột nhiên xuất hiện truyền lên từ cổ chân thiếu chút nữa là nó đã vung cẳng tặng cho cậu bạn một đập,chỉ là cậu ta đã nhanh tay giữ lấy được.

Mặt nó méo xệch,nhăn mày nhăn mặt khó chịu.Có chuyện gì đang xảy ra vậy.

-Cậu vừa làm gì thế?

-Chân cậu bị trật khớp,tôi chỉ nắn lại thôi.

Cậu vừa nói vừa kéo chiếc ghế gỗ lại gần giường ngủ rồi thản nhiên ngồi xuống.Đôi chân dài bắt chéo,hai bàn tay đan xen vào nhau để ngay ngắn trên đùi,khóe miệng khẽ nhếch lên,anh chàng nghiêng đầu chăm chú nhìn nó.Trước đáng vẻ rất điềm nhiên mà lại khí phách hơn người,nó nhất thời không thể kháng cự lại vẻ đẹp yêu nghiệt kia,hai mắt cố chấp định cư trên khuôn mặt hoàn mỹ.

-Chó ngoan,lâu nay cậu có làm trái lời tôi dặn không đấy.

-Gì Chứ?

Nó bất mãn nhìn cậu bạn.Mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng ngày hôm nay nó phải gặp hai tên không những tướng tá giống nhau mà tính cách cũng chẳng khác nhau chút nào.

-Cậu có để ai động vào đầu không đấy.

-Nhiều,rất nhiều.

Nó bĩu môi,giận dữ thốt ra mấy lời.bàn tay rảnh rỗi đưa lên vuốt vuốt bộ lông mềm mại của con mèo nhỏ.Đôi mắt chuyển hướng ôn nhu nhìn mèo con đang dụi vào lòng,nó đột nhiên cảm thấy con mèo rất quen.Khóe miệng không dưng lại giật giật.

-Con mèo này của Vũ Diễm mà,sao cậu....?

Anh chàng lưng tựa thành ghế,trước thái độ sững sốt của nó vẻ mặt cậu ta lại vẫn rất thản nhiên.Ý cười nơi khóe miệng ngày càng sâu,cánh môi anh đào khẽ mấp máy.

-Cậu thử nghĩ xem.

-Tôi không biết mới hỏi.....cậu.

Nó bức xúc nhả từng câu qua kẽ răng,rồi một hành động lại làm nó khựng lại trong giây lát.

Phong Diễm cậu ta chẳng là vừa mới nhੌm người dậy,thành công chạm bờ môi mỏng lên trán nó.không gian bỗng chੌc như ngưng đọng thời gian như ngừng trôi,một cảm giác giống như Vũ Diễm mang lại khiến nó đứng hình,mắt nhìn về phía trước không có chủ đích.

“-Nếu vậy tôi nên tỏ tình với em trước khi quá muộn chứ”.....

“-VẬY theo cậu là nên hay không nên?.....tỏ tình ấy”

-Nên,tất nhiên là nên tỏ tình rồi.

-Hả?

-Ý tôi là cậu đáng ra nên nói như vậy,đồng ý để người ta bày tỏ rồi hãy gạt đầu chấp nhận.

-Chuyện này....Sao cậu biết?

Ngạc nhiên cực độ,nó nín thở nhìn cậu bạn.Nó đã lạc vào cái chốn nào rồi thế này.Hết bất ngờ này lại đến ngạc nhiên khác,tất cả đều kì lạ khó hiểu.Nó đến bị đau tim mất thôi.Mọi chuyện đều trở lên lẫn lộn,Vũ Diễm lại giống Phong Diễm,Phong Diễm lại như Vũ Diễm.Chuyện này là sao?

-Tạm biệt.

-Ồ,từ từ....Cậu....

Nó khựng lại nhìn bóng dáng quen thuộc đứng trước mặt nó đang dần tan biến như bụi phấn,gió thu thổi nhẹ vào phòng,luồn qua mái tóc nó,chạm vào thân ảnh cao ráo như muốn đem cậu đi mất.Một mớ cảm xúc hỗn độn trào dâng trong nó,đầu óc trống rỗng nhưng nó lại biết bản thân muốn gì.Cánh tay nó rướn về phía trước cố với tới anh chàng nhưng cuối cùng vẫn chỉ bất lực nhìn những bụi màu xੌt lại tan vào không trung.....Biến mất.....

-Đừng Đi.

Nó choàng tỉnh,mồ hôi nhੌ nhại thấm ướt lưng áo,hơi thở gấp gáp.Thứ chất lỏng nóng hổi bỗng trực trào nơi khóe mắt.Vừa rồi chỉ là mơ.....Nhưng lại thật đến không ngờ.....Mọi cảm xúc nó đều như cảm nhận được.....rõ mồn một.

Phải mất một lúc sau nó mới có thể bình tĩnh lại,hồ hấp ổn định.dáo dác nhìn quanh căn phòng.....Tối om.Khổ sở mò mẫm chiếc điện thoại,mở ra xem giờ đã là 11 giờ rồi.Tò mò không biết mình đang ở đâu,nó khó khăn lột cái thân tiếp tục mò công tắc điện.

“Tách”

Cả căn phòng tràn ngập trong ánh điện,đây là.....Phòng y tế trường Kì Tích.

Mang theo thắc mắc đến tận sáng hôm sau đi hỏi mọi người mới biết thì ra nó được một bạn học sinh của trường cũng có mặt tại sân bay tốt bụng đưa về đây.Lúc đầu khi nó bị ngất còn định sẽ đưa đến bệnh viện nhưng có vẻ như một cô bác sĩ ở sân bay đang trong chuyến du lịch đã chẩn đoán không có gì nghiêm trọng chỉ cần nghỉ ngơi là đủ vì vậy mà được đưa về đây.Dù sao thì đến bệnh viện sẽ phải làm những thủ tục phức tạp.....Nghĩ sao cũng không nên đến.

32. Chương 32: Cậu,cô Hay Em?

5 Năm Sau

--Em đi theo chị.

Cô gái xinh đẹp mỉm cười với Nhiên đưa nó đến tầng cao nhất của công ty.Chính xác là vị trí phòng của tổng giám đốc.Nó được nhận vào làm thư kí của tổng giám đốc công ty Vũ Thần lừng lẫy.Lúc đầu nghe có vẻ quen quen nhưng dấu sao thì nó cũng đã trót ứng tuyển,lại may mắn là cô gái trong hàng nghìn cô gái khác,tội gì lại không vào đây làm việc.

Nó giờ đã là một cô gái chính hiệu tên Tiêu Nhiên,tốt nghiệp trường đại học danh giá với cái bằng giỏi đồ chót.

Nói đến đây thì hai vị hiệu trưởng của hai trường cấp 3 nó học cũng phải lên sàn.Sau khi những buổi học cuối của lớp 12 kết thúc,hai thầy đã có buổi gặp mặt nói chuyện với nhau không quên dẫn theo cậu học sinh tên Triệu Thiên.Biết được anh học sinh này là nữ nhi vị hiệu trưởng trường Kỳ Tích đã rất sốc,nhưng có trách thầy cũng chỉ trách người bạn tri kỉ của thầy đã dung túng cho nó dấu thầy một chuyện quan trọng như vậy.Cả buổi chiều hôm ấy hai người đàn ông trung niên đứng đầu hai trường ngồi nói chuyện với nhau mà làm cậu học sinh bé nhỏ ngồi cạnh toát hết cả mồ hôi hột.

Đến cuối cùng thầy hiệu trưởng trường Kỳ Tích vẫn miễn cưỡng giúp nó đổi giới tính ở học bạ và những giấy tờ liên quan,đặc biệt là trường học.Vì vậy mà cô học sinh Tiêu Nhiên đã hoàn thành xuất sắc 3 năm học của mình trong ngôi trường nữ sinh danh giá khác bởi tầm ảnh hưởng của thầy hiệu trưởng.

Còn về cô gái Chiêu Diên,Vũ Diễm biến mất cô nàng cũng rời đi.Nó cũng mất liên lạc với Vũ Diễm kể từ lúc đó.

"Tinh.."

-Đến rồi,đi hướng này.

Tiếng thang máy dừng lại cùng với giọng nói êm tai kéo nó ra khỏi mơ suy nghĩ.Lật đặt bước theo chị nhân viên đến thẳng một căn phòng cuối hành lang.Đứng trước chiếc cửa gỗ lớn,chị nhân viên dừng lại một lúc.

-Đây là phòng của tổng giám đốc,bình tĩnh nha.

-Vâng.

Nó nhanh chóng chỉnh lại tư thế,ngay ngắn đứng sau chị nhân viên.Đôi mắt khẽ lướt qua chiếc bàn to ở ngoài phòng,không dấu nổi tò mò mà hỏi:

-Đây là nơi làm việc của em ạ?

-Ừm,nếu Tổng giám đốc có gì sai bảo thì ngài sẽ gọi vào máy này,chú ý đấy.

Chị nhân viên khẽ trả lời,tay chỉ vào một chiếc điện thoại bàn nằm ngay ngắn ở trên mặt bàn làm việc của thư kí.Sau đó khoan thai gờ tay gõ cửa.

"Cốc,cốc..."

-Mời vào.

Tiếng người đàn ông lên trong vọng lại.Nghe thì có thể đoán là còn rất trẻ nhưng nó nghĩ một người có quyền cao chức trọng vậy chắc chắn không đầu tóc bạc phơ thì cũng ở tuổi tứ tuần.Chị nhân viên ần cửa đi vào,nó cũng chậm chậm theo sau.

-Đây là thư kí mới.

-Xin chào tôi là Tiêu.....

Nó mới nói nửa chừng mà đã khựng lại,nín thở nhìn vị tổng giám đốc.Không phải một ông già đầu tóc bạc phơ,cũng không phải đàn ông trung niên dày dạn kinh nghiệm gì mà vị tổng giám đốc này lại rất trẻ còn

rất quen. Vẫn là mái tóc đen đen lấp đi vàng trán rộng, vẫn là đôi đồng tử chứa cả trời đêm. Có điều vẻ đẹp này có phần chững chạc hơn đàn ông hơn và cuốn hút hơn..... Vũ Diễm?!

Chàng trai cũng thoáng bất ngờ, không lâu sau quay sang nhìn chị nhân viên ý bảo giờ chị đã không còn việc ở đây. Cô gái xinh đẹp nhanh chóng hiểu ý, cúi đầu xin phép đi ra.

Trong gian phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người, cô gái vẫn còn chưa hết ngạc nhiên hai tay nắm chặt gấu áo, trân trân nhìn người phía trước. Chàng trai cũng giương ánh mắt về phía cô, khuôn mặt ẩn hiện ý cười, tấm lưng rộng khẽ tựa vào thành ghế.

-Vậy đây là cô em Triệu Nhiên hay cô chị Triệu Thiên.

-Là cả hai.

Nó khó khăn đáp lại. Vũ Diễm cũng không biểu hiện gì, về việc này cậu cũng đoán được đôi điều. Tay cầm lên tập tài liệu, giọng nói phảng phất ý bông đùa.

-Vậy tôi nên gọi thế nào đây.

-Hả?

Thoáng chút ngây ngô, nó vẫn chưa hiểu ý của cậu ta cho lắm.

-Giờ quan hệ của ta là cấp trên và cấp dưới.

-À,ừ....đúng rồi. Tổng giám đốc và thư kí.

-Tôi nên có nên vẫn xưng “tôi” gọi “cậu” không? Hay là tôi-cô? Hay tôi và...em?

-Cậu....Thích gọi sao cũng được?

Nó khó xử, miễn cưỡng nhả ra mấy câu. Thầm chửi mình ngu, nó rõ ràng biết Vũ Thần là tên công ty của nhà cậu ta thế mà đến lúc quan trọng lại quên bồng mất.

“Sau hôm nay nhất định sẽ nộp đơn xin nghỉ việc”

-Điều kiện thứ 2.

-Hả?

-Cậu không nhớ sao? Pet ngoan?

Vũ Diễm mỉm cười ranh mãnh, nhìn về phía nó. Cậu không nghĩ nó sẽ nuốt lời. Quả đúng như dự đoán, cô nàng sau một hồi suy nghĩ, cắn đến bật máu môi vẫn là nhả ra được một câu thỏa mãn lòng người.

-Điều kiện thứ hai là gì?

-Không được nghỉ việc ở đây.

-Đ...Được.

Cậu ta đứng nguy hiểm, từ trước đến nay vẫn không thay đổi là bao.

Còn Vũ Diễm, trong 5 năm cậu cũng đã phải cố gắng quên đi cô gái này, đã làm đủ mọi cách cuối cùng vẫn không thể. Dẫu cô đã có hôn ước, cũng có thể đã lấy chồng cậu vẫn muốn ở bên cô nàng dù chỉ một chút.

-Vậy tôi ra ngoài.

-Đây là trà của ngài.

Nhiên đặt ly trà xuống bàn làm việc của Vũ Diễm, từ từ quay người đi.

-Đứng lại đó.

-Dạ?

Nó ngoan ngoãn dừng chân, ngoảnh lại nhìn Vị tổng giám đốc. Ngày trước Vũ Diễm chỉ là bạn học, sai vật nó thì nó cũng có thể đứng lên chống trả, bất quá là cãi tay đôi với cậu ta luôn. Còn bây giờ thời thế thay đổi nhưng nó không những vẫn phải chịu phận lép vế mà còn bị áp bức nhiều hơn. Cậu ta nói một phải là một, nói sang Đông nó nhất định không được đi sang Tây.

Cậu ta bây giờ đang nắm giữ nguồn thu nhập của nó. Muốn có cơm ăn hàng ngày tốt nhất là không nên làm phản.

- Quay lại đây ngồi.

Vũ Diễm nhàn nhạt cất giọng, hất mặt về chiếc ghế ngồi đối diện. Nó cũng nghe lời làm theo, kết quả ngồi đóng đinh ở đó suốt hai tiếng đồng hồ không nhúc nhích. Không gian lại tĩnh lặng như tờ, chỉ còn có tiếng lạch cạch phát ra từ bàn phím. Dáng vẻ nghiêm túc làm việc của vị tổng giám đốc trẻ này đúng là rất mê người. Chỉ là nó không thể chịu đựng nổi việc thần kinh bị ức hiếp lâu như vậy, bờ môi nhỏ rớt cục vẩn mấp máy biểu tình.

- Tổng giám đốc có việc gì cần sai bảo ạ?

- Không phải quá rõ rồi sao? Tôi cần cậu ngồi yên ở đây.

- Ồ.....vâng.

Chưa kịp phản bác lại nó đã lãnh đủ ánh nhìn cảnh cáo của Vũ Diễm, khuôn miệng cứ vì thế mà tự giác im bật. Thời gian cứ tiếp diễn cho đến giờ tan làm, trước khi nó ra khỏi phòng Vũ Diễm còn hỏi nó một câu.

- Cậu đã kết hôn?

Nó nhất thời ngớ ra một lúc, sau mới tỉnh nghịch giọng lên bàn tay phải lên, tay kia chỉ vào ngón áp út.

- Vì quá nghèo nên vẫn chưa có anh nào thèm rước. Đến người thương còn chưa có.

Vũ Diễm đang bận việc với chiếc máy tính đột nhiên ngừng lại. Hàng mi nâng lên đưa ánh mắt hướng về cô gái phía trước. Khuôn miệng không dấu nổi ý cười, cất giọng bông đùa.

- Có chăng là do cô nương phẩm hạnh không tốt hay là đã tương tư ai rồi nên không còn hứng thú với nam nhân qua đường?

Đôi mắt cafe bất chợt mở to, cứ hết nhìn qua anh chàng lại liếc xuống đất. Không phải vì nó trót thương trót nhớ cậu ta sao? Chẹp miệng tỏ vẻ lão luyện, nó quyết định chơi trò kẻ tung người hứng với vị tổng giám đốc.

- Bỏ cô nương không phải phẩm hạnh không tốt mà ta đặt tiêu chuẩn quá cao. Tương tư chính ra cũng là cái bệnh, nói có là có nói không thì sẽ là không. Vị huynh đài đây đâu cần phải quá bận tâm đến chuyện này. Vậy thôi.....Ta xin cáo từ.

33. Chương 33: Tên Nhiên Họ Tiêu

Và Từ Đó

~Chốc chốc lại.....

- Thư kí, mang trà vào cho tôi

- Vâng

- Ngồi đây đi.

-.....

.....

Trưa nào cũng.....

-Thư kí,xuống phòng ăn lấy bữa trưa giúp tôi.

-Vâng

-Ngồi lại.

-.....

.....

Ngày nào cũng nghe....

-Thư kí,Vào đây.

-Vâng.

-Ngồi xuống.

-.....

.....

Cả công ty từ khi nào đã đồn ầm lên chuyện của hai người,truyện tình cô thư kí nhỏ và tổng giám đốc ác ma.Mỗi lần đến công ty nó đều bị những ánh mắt soi mói,hiếu kì chĩa vào,khó chịu đến ngột thở.

Và hôm nay cũng như bao ngày khác,nó dửng dưng đi xuống phòng ăn lấy cơm cho vị tổng giám đốc.Vì anh chàng luôn bắt nó ngồi lại trong phòng nên nó cũng có thói quen lấy 2 xuất,đương nhiên là một cho cậu ta một cho nó.

-Tổng giám đốc,của ngài đây.

Vũ Diễm liếc mắt đến chiếc bàn phía trước,buông cây bút xuống diễm nhiên đi đến.Ngồi lại chiếc bàn gỗ,cậu ra hiệu cho nó ngồi theo.

Người ta có câu “tập trung vào chuyên môn” nhưng nó ăn lại chẳng thể nào tập trung được,có một câu hỏi mà nó đã thắc mắc từ lâu rồi.

-Sao ngài cứ gọi tôi vào đây ngồi suốt thế?

Nín thở nhìn vị tổng giám đốc,nó vừa mới dùng tất thấy dửng dưng khí cả đời của mình mới có thể bật ra được câu hỏi này.Đôi mắt cafe chăm chú nhìn khuôn mặt người phía trước,anh chàng lãnh đạm đến bất ngờ.Miệng mấp máy nhả một câu.

-Tôi thích.

Cạn Lời.

“Rìng...rìng...rìng...”

Tiếng điện thoại của nó bỗng rung lên,nhận ra có người gọi nó vội vàng cầm máy lên nghe.

-Alo

‘.....’

-A,vậy đây là tỏ tình lại?.....Chờ mãi những 5 năm,em đã nói rồi,chờ 5 năm mà lại.

‘.....’

-Tất nhiên em sẽ là cô gái mặc đầm trắng đầu cài hoa rồi.

‘.....’

-Để người khác?...Anh dám?

Nó vừa cười vừa nói chuyện với người con trai qua điện thoại,hai má thoáng ửng hồng.Không lâu sau cô nàng cúp máy trong tâm trạng hân hoan,vui vẻ ăn tiếp bữa trưa mà không để ý đến người ngồi đối diện mặt đang đen khịt như đít nồi.

Vậy mà còn nói là vẫn còn đang độc thân? Vậy đêm trắng đầu cái hoa ý là cái gì chứ? Tỏ tình lại? Đùa cậu sao? Tức giận đập đôi đũa xuống bàn, Vũ Diễm trở lại chỗ làm việc, đôi mắt khép hờ.

-Cậu ra ngoài đi.

-Ồ, nhưng còn đồ ăn.

-Ra ngoài.

Ngõ ngang trước thái độ lạ lùng của Vũ Diễm nó chỉ ngậm ngùi đi ra, lòng đặt ngàn dấu hỏi không được giải đáp.

-Trà của ngài.

-Được rồi, ra ngoài đi.

-Dạ?

-Ra Ngoài

Cảm giác hụt hẫng khó tả, nó cũng không biết tại sao cậu ta lại như vậy. Nó đã làm gì sai sao?

Khó chịu cùng sự bức bối giữ trong lòng chẳng biết giải tỏa đi đâu bèn tìm đến cafe để “giải sầu”. Tiến đến chiếc máy pha cafe trong phòng ăn, nó bắt gặp một đám nhân viên đang tụ tập nói chuyện. Liếc mắt nhìn, nhận ra đó là trưởng phòng nhân sự và mấy cô nhân viên trong tổ, để mà nói thì họ cũng được gọi là thân với nó trong công ty, ai cũng rất vui tính. Anh trưởng phòng thấy nó thì cất giọng chào hỏi:

-A, Nhiên, em muốn uống cafe hả?

-Dạ vâng, mà anh chị đang nói gì mà vui thế.

-À, Ông anh đây hào phóng mời tụi này đi ăn mừng một bữa.

Chị nhân viên xinh đẹp cầm trên tay ly nước nhấp một ngụm rồi mở miệng. Vừa nói xong cả đám hưởng ứng cười rộ lên. Chẳng là anh trưởng phòng được tiếng rất keo kiệt, giờ lại chịu chi thế này quả là hiếm thấy. Nó nhất thời không kiềm chế được cảm xúc bất ngờ, hai mắt giương to nhìn anh trưởng phòng, giọng lắp bắp:

-Anh....anh...bao á?

-Cái con bé này, để xác thực thì cô cũng nhập hội luôn đi, anh chỉ tắt cho cô xem.

-Ừa, anh vừa trúng số hả?

-Trung trúng cái đầu cô, vợ anh vừa mang thai.

-À.

Nó gật đầu, tay cầm lên cốc cafe ấm, từ từ uống vào một ngụm.

-Chuyện vui như vậy tôi tham gia được chứ?

“Phụt”

Bỗng từ đâu một giọng nói nhàn nhạt vang lên, thành công thu hút sự chú ý của mọi người. Riêng nó bất ngờ đến phụt hết cả cafe trong miệng ra ngoài, đứng quay lưng lại với dáng người kia. Thanh âm quen thuộc này nó không nhìn cũng đoán chắc được là ai.

-Tổng giám đốc cũng cảm thấy hứng thú sao? A....À....nếu cậu không cảm thấy phiền thì chúng tôi rất hoan nghênh. Thứ sáu, tan sở chúng ta sẽ đi.

Vũ Diễm gật đầu quay đi, khéo môi nhếch nhẹ một đường. Ý cười ẩn hiện trên gương mặt hoàn mỹ càng làm anh chàng có thêm sức hút, các cô nàng đang có mặt trong nhà ăn vừa nhìn đã không thể rời mắt, ngất lên ngất xuống trên sàn.

Đẹp đôi khi cũng có thể là một thứ vũ khí rất nguy hiểm. Người ta gọi đó là “giết không không dao”.

Tại Nhà Riêng Của Vũ Điềm

~Vũ Điềm đang ngồi phòng làm việc mà tâm trí lại cứ để đâu đâu không tài nào tập trung được. Đôi mắt mệt mỏi khép hờ, cậu tựa lưng vào thành ghế nghỉ ngơi, thư giãn đầu óc. Cả ngày hôm nay trong đầu cậu chỉ quanh quẩn một câu hỏi “Triệu Thiên sắp kết hôn?”. Không phải chứ?

-Triệu thiên rõ ràng đã nói cậu ta.....Triệu.....Thiên.....?

-Triệu Thiên.....Thiên.....Thiên.....tên thật là gì?

Vũ Điềm cầm lấy tập hồ sơ cá nhân của cô thư kí trẻ lên xem, thứ này vốn dĩ cậu chưa đụng đến.....là chưa có thời gian để đụng đến. Từ từ mở tập hồ sơ ra, đôi mắt khẽ lướt qua tên người con gái.....

Tiêu Nhiên...

Không gian như lắng đọng, Vũ Điềm dường như nghe thấy cả tiếng đập của trái tim, nhịp đập dần trở lên loạn xạ. Cậu bất động.

Cơn gió đêm từ đâu đến thổi từng cơn mát lạnh, luồn qua ô cửa sổ phả vào khuôn mặt anh tuấn. Từng cơn gió vội đến rồi lại vội đi như muốn gửi trả lại cậu mẫu kí ức nhỏ nhất.

“Này cậu bạn tốt bụng tớ tên Nhiên họ Tiêu.....”

34. Chương 34: Vũ Điềm Ốm?!

Vũ Điềm mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay thon dài liên tục gõ nhẹ xuống bàn. Ngay bây giờ tâm trạng của cậu rất phức tạp.

Cậu nên vui hay nên buồn đây?

“Rìng...rìng...”

-Alo.

Tiếng chuông điện thoại vang lên giúp cậu thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Đôi mắt đen hờ hững liếc qua màn hình.... Là Tiêu Nhiên. Trong lòng gọi lên thứ cảm xúc khó tả, cậu cầm điện thoại không nhanh không chậm mà bất máy.

Một hồi bất máy mà đầu dây bên kia không nói gì, nhíu nhẹ đôi mày, cậu nhấn lại nghe máy nhưng tuyệt nhiên cũng không mở một lời.

-Alo, À....Ừm.... Vũ Điềm.... Tổng giám đốc, tôi có chuyện muốn nói, ngài có còn nghe không?

Nó ở đầu dây bên kia cất tiếng, thanh âm trong trẻo thoảng chút ngập ngừng. Vũ Điềm khẽ trút một hơi thở dài, việc nó gọi cậu là “ngài” rồi “tổng giám đốc” nghe cũng thật xa cách. Còn việc nó muốn nói chắc chắn là chuyện gấp cũng rất quan trọng, nếu không làm sao có chuyện nó gọi cho cậu vào khuya như thế này. Cánh môi cậu khẽ mấp máy.

-Còn.

-À chuyện là tôi muốn nghỉ 3 ngày, từ ngày mai..... Tôi cũng định nói từ lúc ở công ty rồi nhưng mà lại quên mất. Xin lỗi vì làm phiền ngài vào giờ này, nhưng chuyện của tôi cũng rất quan trọng. Tôi....

-được rồi, không cần giải thích nữa.

Vũ Điềm nói xong liền dập máy, hờ hững vứt điện thoại xuống bàn, mệt mỏi khép mi.

Nó thở dài sau cuộc gọi đã ngắt kết nối. Cũng không còn chuyện gì để nói nữa. Ngón tay nhỏ nhắn lướt trên màn hình điện thoại rồi dừng lại ở tấm ảnh có một người con trai khuôn mặt rạng rỡ, nở nụ cười ấm áp đứng cạnh một cô gái với bộ váy trắng tinh khôi là nó.

Khuôn miệng nhỏ khẽ nở nụ cười, ánh mắt cafe đậm chiều nhìn bức hình, mang theo cả những hoài niệm.

-Còn tưởng là không thành, vậy mà đã sắp cưới rồi.

Ngày hôm sau đúng là nó không tới công ty, nghe nói nó đã bay về Zodiac để làm gì đó. Nói là làm gì đó nhưng có mấy chị nhân viên trong công ty đã đồn ầm lên rằng nó tổ chức đám cưới. Nó cũng đã một lần kể rằng từng chơi rất thân với một người con trai, còn có cả hôn ước từ lâu với các chị “tám” ở đây. Theo như nguồn tin có “uy tín” cho biết trong điện thoại nó có lưu một số máy với cái tên “Đồ đáng ghét”, với kinh nghiệm dày dặn và tầm hiểu biết sâu rộng thì các chị em trên dưới công ty đều cho rằng cái tên này chắc chắn là đặt cho người yêu.

Vậy là tin nó xin nghỉ phép như một tựa đề bàn tán, một gợi ý để những tiểu thuyết gia ngôn tình không chuyên suy diễn.

Về chuyện này, Vũ Diễm ngoài mặt tỏ ra rất thản nhiên còn trong lòng lại nóng như lửa đốt. Bức bối và khó chịu.

Cậu nữa muốn đi gặp nó nữa lại muốn chuyện mặc theo tự nhiên.

Không phải cậu hèn nhát mà là cậu không muốn như vậy. Cũng không phải là cậu yêu không đủ sâu, chỉ là cậu tôn trọng quyết định của nó.

Ba ngày trôi nhanh như gió thoảng nhưng với cậu lại dài như cả ngàn năm.

Ba ngày, cậu chỉ suy nghĩ và chờ đợi.....

-Xin Chào, em về rồi đây. Em có quà cho mọi người này.

Vừa bước chân vào công ty nó đã chạy đi tìm ngay anh trưởng phòng nhân sự và mấy chị nhân viên trong tổ. Mặt mày hớn hởi, hai tay giơ lên túi đồ to đùng.

-Về rồi hả?

Anh Trưởng phòng cùng mấy chị nhân viên chạy đến, nhanh chóng ấn nó ngồi xuống ghế, dùng ánh mắt soi xét tia từ trên xuống dưới thân hình nhỏ nhắn.

-Sao lại chỉ nghỉ có ba ngày.....Thế không em không có sắp xếp lịch liếc đi chơi à?

-Chị cứ đùa, ba ngày lại còn “chỉ có”.....A, đây là quà của trưởng phòng với cả quà xin lỗi em không tham gia bữa liên hoan được. Còn của các chị đây.

Nó cười cười, lục hai túi đồ đưa quà cho từng người. Sau lại tiếp tục hỏi chuyện.

-Buổi liên hoan thế nào ạ? Mọi người đi những đâu?

-Cũng vui, cơ mà tổng giám đốc không đi. Bọn chị chỉ đi ăn, hát hò xong là về.

-Ồ, Tổng giám đốc không đi á chị? Có chuyện gì thế?

Nghe đến đây, nó đột nhiên đứng phắt dậy, hai mắt mở to nhìn chị nhân viên xinh đẹp. Không lâu sau lập tức lại bị ấn người ngồi xuống ghế. Anh trưởng phòng kéo ghế lại ngồi gần nó, tay đặt lên cằm tỏ vẻ suy ngẫm.

-Hình như là ốm đấy.

-Rất nặng thì phải.

-Đúng đúng, mấy ngày nay cũng không thấy đi làm.

Các anh chị thi nhau mỗi người một ý làm nó sốt hết cả ruột. Nghĩ thế nào lại cấp sách bỏ đi mất.

Loanh quanh trong thành phố mấy vòng cuối cùng nó đã tìm được nhà của Vũ Diễm qua lời chỉ dẫn của mấy chị nhân viên. Thông tin đảm bảo chính xác, nó còn nghe nói tổng giám đốc hiện đang chỉ sống một mình, nội thất bài trí thể nào mà họ cũng mò ra được hết. Cũng không biết đã có ai từng vào chưa.

Đứng trước ngôi nhà to tướng màu ghi đơn điệu, bàn tay nó lưỡng lự đặt lên chiếc chuông cửa. Cuối cùng vẫn là muốn bấm.

“King...Kong.....King....Koong...”

Nhấn nguyên một hồi mà vẫn chưa có ai ra mở cửa làm nó thấy bức bối. Chân tay thừa thãi chẳng biết làm gì, tỳ nĩa vị cô nương này đã đập cửa xông vào. Cũng may khi suy nghĩ vẫn đang còn là suy nghĩ thì chiếc cổng đột nhiên tự động mở ra làm nó giật mình xém té ngã.

“Nhà xịn có khác”, nó phi thẳng vào trong, đến thềm nhà lại gặp thêm cái cửa gỗ hiên ngang đóng kín. Chính lại tư thế, hít một hơi thật sâu, nó bắt đầu gõ cửa.

“CốcC...Cốc...”

“Cốc....cốc...cốc..”

“Bụp...Bụp....bụp...”

Như một trò chơi thách thức sự kiên nhẫn và thành công làm cho ai đó nổi cáu. Nhận thấy cánh cửa vững chắc, kiên cố, nó biết dùng vũ lực không có tác dụng bèn cất tiếng gọi người bên trong.

-Tổng giám đốc, tôi là thư kí của ngài.

-Tổng giám đốc, tôi có chuyện muốn nói ngài ra mở cửa đi.

-Vũ. Diễm. Tôi. Biết. Cậu. Có. Ở. Trong. Đó.

-Mở cửa nhanh lên đi, ngoài này nóng quá trời.

-Tên. Khốn...

“Cạch”

Tiếng mở cửa vang lên, ngay sau đó là dáng người cao ráo đứng ngay trước mặt nó. Khí thế hùng hục, hổ báo cáo chồn, máu chửi nhau tự nhiên kéo nhau đi hết chỉ còn để lại con mèo nhỏ trước cửa nhà.

-Xin...xin...Chào.

-Cậu tới đây có chuyện gì?

-Tôi.....

=====

Tác giả bây giờ không thể đăng chương mới thường xuyên được, mong các độc giả thông cảm và tiếp tục theo dõi truyện. Cảm Ơn.

35. Chương 35: Tên Cậu Là Vũ Phong Diễm

-Tôi.....Nghe nói...

Nó ngập ngừng, ngỡ ngàng nhìn Vũ Diễm khỏe mạnh đứng trước mặt. Thấy mình đã lo lắng thái quá nên có chút nhột nhột, bàn tay đang xách túi đồ lập tức bị che ra sau. Khuôn mặt nó cúi xuống dẫu đi gò má ửng hồng, đôi mắt hết đưa sang trái lại sang phải, hết ngó lên lại nhìn xuống.

-Mấy hôm nay sao không đến công ty vậy?

-Không muốn đến.

- Vậy cũng được sao?

Trước trả lời thần nhiên của Vũ Diễm nó không khỏi kinh ngạc lại xen chút khó hiểu.Khuôn mặt nhỏ bắt giắc ngược lên nhìn người phía trước,hai mày xô lại,bờ môi hồng hé mở thiếu điều chưa thể nhét vừa quả trứng.Bộ dạng nó bây giờ quả thực rất đáng yêu.

Anh chàng Vũ Diễm thành công thu gọn gương mặt xinh xắn kia vào tầm mắt.Người cậu tựa vào cánh cửa,hai tay khoanh trước ngực,khuôn mặt cũng nghiêng sang một phía,khóe môi nhếch một đường tà mị:

-Nếu muốn,cũng không phải là không có cách.

Nó gật gù tỏ ý hiểu.Cái đầu hoạt động lại ngộ ra cậu ta là tổng giám đốc,công ty của nhà họ Vũ, đương nhiên cậu muốn làm gì chẳng được.Vỡ lẽ,tay nó không biết đã đập bôm bốp vào trán bao nhiêu lần....Trong tưởng tượng.

-Vậy cậu đến đây có việc gì?

-A....à...không...không có gì.Nghe nói cậu bị ốm....tôi....hơi lo....Tôi là thư kí của cậu mà....ha...ha....

Trước tình huống khó xử,nó nhất thời luống cuống,ngĩ không ra câu trả lời nào cho thích hợp,đành nói đại.

Nó ngẩng đầu cười ngượng,bàn tay đưa ra sau gáy,dáng vẻ rất dễ thương nhưng sao Vũ Diễm cậu lại có cảm giắc chán ghét.Cậu thật muốn biết nó là quá vô tư hay là giả vờ ngốc nghếch mà bỏ qua thân phận của nó.Cũng chỉ vừa mới kết hôn.....

Cậu nghiêm mặt,giọng nói đanh lại.

-Cậu có ý đồ gì?

-Ồ,tôi.....không có....Vậy thôi,tạm biệt.

Nó như có cảm giắc ghen ghen ở cổ,đặng đặng.Vũ Diễm sao lại thất thường quá vậy,có những thứ nó chẳng thể hiểu nổi.Năm hai trường kỳ Tích từ thân thiết trở nên hờ hững,xa lạ.Nay còn tưởng quan hệ hai người đã tốt hơn,cậu lại bỗng chốc lạnh nhạt,khó gần.Vì Sao Vậy?

Nhiên cắn chặt răng,cổ không cho thứ chất lỏng yếu đuối chảy ra.Nhưng cảm xúc đâu phải thứ muốn là có,thích thì có thể gạt đi,nó vội quay người bỏ đi trước khi Vũ Diễm nhìn thấy.

“Uych...”

Tiếng động phát ra sau lưng,giật mình quay đầu lại,nó bàng hoàng thấy thân ảnh cao lớn đang làm vật dưới đất,bất động.

Vũ Diễm lơ lơ mở mắt,nhìn quanh một lượt căn phòng.Là phòng cậu,căn phòng rộng rãi đến trống trải.Khó khăn ngồi dậy,một tay chống xuống giường,tay kia lấy đi chiếc khăn vắt trên trán.

Mệt.Một từ đủ để miêu tả hết cho mấy ngày vừa qua.

“Cạch”

-Tỉnh rồi hả?

-Sao còn chưa về?

-Cậu không nghĩ tới việc người giúp cậu vào lại phòng là tôi à?

-Có.

-Đó,tôi giúp cậu,cậu còn chưa cảm ơn,đuổi gì nhanh thế.

Vũ Diễm thoáng ngỡ ngàng,một câu nói khiến cậu nhớ lại nhiều thứ.Cậu hơi cúi đầu lấy khăn lau đi giọt mồ hôi trên trán,đôi mắt mệt mỏi sụp xuống.

-Cậu biết rồi?

-Ừm,hóa ra tên cậu là Vũ Phong Điềm.Mà ngoài ngoại hình ra thì cậu chẳng thay đổi mấy nhỉ,nhất là tính cách.

-Ừm.

Khóe miệng khẽ in lên một nụ cười nhạt,vẫn còn nhớ ra cậu hay sao?Chiếc vòng còn bán đi rồi.....

Cậu đưa mắt nhìn nó,nhướn mày cao giọng.

-Chiếc vòng tôi tặng cậu đâu?

-A,ờ....ừm....Tôi bị mất rồi.Xin lỗi cậu.

Trước bộ mặt hối lỗi của nó,cậu lại chẳng thể nào ưa nổi.

-Cháo của cậu.

Nó tiến lại gần giường cậu,đặt tô cháo trên tay lên chiếc bàn bên cạnh,sau đó ngồi lại mép giường.Bàn tay nhỏ đưa lên sờ vào trán cậu lại sờ vào trán nó.Một hồi,nó dũ tay một tay yên vị trên trán cậu một tay đặt lên trán mình,nhíu mày dăm chiêu.

-Chưa hạ sốt.

-Cậu về đi.

-Tôi về ai ở lại chăm cậu.

Nó vẫn tiếp tục đưa tay đo thử nhiệt độ,hoàn toàn không chú ý đến thanh âm lạnh lẽo trong câu nói của cậu.

-Cậu không sợ tôi làm gì cậu?

-Ít ra trước cũng là bạn cùng phòng,sợ gì chứ.Cậu còn cứu tôi mà,đêm giáng sinh,nhớ chứ?

Vũ Điềm không nói gì.ngồi yên nhìn nó.Trán cậu vẫn được bao phủ bởi hơi ấm của bàn tay nó.cậu hiện giờ đang rất khó hiểu và cũng rất khó chịu.Khó hiểu về hành động quan tâm quá mức này của nó và khó chịu khi nó làm như vậy.

-Cậu chắc không?

-Hả?

Trong khi cô gái nhỏ chưa kịp hiểu gì,anh chàng đã bắt chặt lấy cổ tay nó gỡ ra.

-Cậu sao vậy?Sao tự nhiên lạ thế.A..A...đau...đau...tay tôi.

Cậu nhìn nó chăm chăm,tay siết càng chặt hơn.Sau đó nhanh chóng kéo nó về phía cậu,đề nó xuống giường.

Hai cặp mắt nhìn nhau không rời,căng thẳng muốn nín thở.Trong tư thế mờ ám này nó cảm nhận được điều không lành,nhanh chóng gồng người vùng dậy.Có điều mới chỉ “gồng”được người chứ chưa thể “vùng dậy”.

-Cậu..cậu...bị sao thế.Điên à?

-Cậu muốn tiếp cận tôi mà.Khoog phải sao?

-Cậu....nói gì vậy?

-Điều gì khiến cậu mạnh bạo như vậy?

-Gì...gì...ơ?

-Cậu đã trở thành loại phụ nữ đáng khinh rẻ tiền đến cỡ nào rồi?

-Gì?

-Cậu vừa mới kết hôn mà đã có ý định ngoại tình?

-Đủ rồi đây.

Dòng nước âm âm đã bắt đầu trào ra nơi khoe mắt,giọng nói dứt khoát mà vô cùng lạnh nhạt.Nó dùng hết sức đẩy mạnh cậu ra,cắm đầu chạy thẳng ra khỏi ngôi nhà lớn.

.....

Nó rời khỏi,không gian trở về vẻ ảm đạm vốn có.Vũ Diễm lật chăn bước xuống giường.Cảm thấy cổ họng khô khốc,cậu mệt nhọc lết xuống tầng lấy nước.Rót được nước trong phòng ăn,đồng thời đôi mắt cậu cũng bị thu hút bởi một vật được để trên chiếc bàn gỗ....Là điện thoại...

-Quên đồ?

Cậu cầm chiếc điện thoại lên,cùng lúc chiếc điện thoại bật sáng,có tin nhắn.Cậu ban đầu không hề không bận tâm sau lại bị thu hút bởi cái gì đó,dần chuyển sang bất ngờ,cuối cùng là rạng rỡ nét mặt hiện rõ ý vui mừng.

Thật cái cậu chú ý không phải là dòng chữ trong tin nhắn mà là màn hình chiếc điện thoại,một bức ảnh được chụp đồng người và nó cũng có mặt bên trong đó.Khuôn mặt nhỏ tươi cười được trang điểm nhẹ và ba bông hoa màu sữa được nổi bật trên mái tóc đen mượt,nó bận một bộ đầm trắng tinh khôi duyên dáng.Cô nàng xinh đẹp như một thiên thần,tay cầm bó hoa cưới khiêm tốn đứng phía.....góc màn hình điện thoại.Trung tâm của tấm ảnh là một người con trai âu phục thanh lịch đang ôm eo người phụ nữ của mình mặc bộ đầm trắng cầu kỳ,diễm lệ.

Tiêu Nhiên có lẽ chỉ là....phù dâu mà thôi....

36. Chương 36: Kết Thúc

Một tuần liền,nó không thấy ló mặt ở công ty và với yêu cầu thứ 2 của Vũ Diễm thì cũng không có một đơn xin thôi việc nào.Vũ Diễm tạm thời vẫn không có một động tĩnh gì,cũng chưa biết phải làm sao mới tốt.Cậu tiếp tục chờ đợi.....

....Tuần thứ hai,bàn làm việc của thư kí vẫn trống trơn.....

Người nào đó rốt cục không thể ngồi yên được nữa,quyết định gặp mặt giải quyết.Nhưng mọi chuyện có vẻ không đơn thuần như vậy,Vũ Diễm hay được tin Tiêu Nhiên đã chuyển đi nơi khác,là Zodiac.

Ngày hôm sau,tổng giám đốc công ty Vũ Thần lập tức có một chuyến bay đến Zodiac.Sau khi làm xong thủ tục ở khách sạn,nơi đầu tiên anh chàng tìm kiếm chính là....Ngôi nhà màu vàng chanh với dàn hoa giấy nhẹ nhàng.

9 giờ Tối

~Trời đã chuyển màu xám xịt,Vũ Diễm thong dong trên con đường lạ lẫm mà quen thuộc.Cả ngày hôm nay,cậu chỉ chăm chăm đi tìm ngôi nhà vàng chanh ấy và được chỉ đến đây.Cảnh vật cũng thay đổi khá nhiều nhưng cái tĩnh lặng và không gian vắng vẻ hình như chẳng bao giờ là biến mất ở đây.

Cơn gió nổi lên từng đợt,không quá to nhưng đủ khiến người ta rùng mình.Đôi chân cậu vẫn bước,đôi mắt nhìn quanh quang cảnh một lượt.Đột nhiên cậu thấy bản thân như được quay lại quá khứ.Cơn gió này.....Không gian này....Có từng quen cậu?

Là do đôi chân vô thức bước đi hay là gió dẫn lối mà giờ cậu lại đang đứng trước một cô gái nhỏ.Cô nàng có vẻ đang gặp rắc rối,thân hình mảnh mai ngồi bệt bên đường.

Dưới ánh đèn mờ nhạt của điện đường,Vũ Diễm tiến dần về phía cô gái đang gục mặt xuống kia,tốt bụng hỏi han,nét mặt vài phần rạng rỡ:

-Đồ hậu đậu,lại té ngã chứ gì?

Tiêu Nhiên vừa mới bị ngã một vỏ đau,đang định đứng dậy thì nghe tiếng nói phát ra,đôi mắt cafe ngược lên nhìn về phía anh chàng.Chỉ cần nghe qua giọng nói,thấy được dáng người mập mờ nó cũng đủ nhận biết được cậu ta là ai.Gặp được cậu,Bản thân nó cũng không biết mình có vui không nhưng sau sự việc ngày hôm đấy thì nó biết nó không muốn nói chuyện với cậu.

Lặng lặng đứng dậy,phủi bụi trên quần áo,nó tiếp tục bước đi trên đôi chân đau nhức.Đối với Vũ Diễm,hoàn toàn coi cậu là không khí.

Cậu cũng không nói thêm gì nữa nhưng vẫn cứ bước theo phía sau bóng dáng kia.

Tiếng gió vi vu,mang theo sự lạnh lẽo,đôi chân nó mệt nhoài cảm giác như không thể bước nổi thêm nữa.Nhưng cái tôi không cho phép cô nàng được dừng lại.Cần răng chịu đựng,nó lết từng bước tiếp theo.

Mệt đến thở cũng khó khăn,hai mắt lơ lơ sắp gục đến nơi thì một chiếc áo khoác thu-đông lại từ đâu phủ lên bả vai nó,Cả thân hình nhỏ bồng chốc được bế thốc lên làm nó giật mình thiếu chút nữa đã la lên kinh động cả làng xóm.

-Cậu làm gì vậy?

-Không thấy hay sao mà còn hỏi?

Nó cau mày quay mặt đi.Cả hai lại không ai nói lời nào.Không khí lại ảm đạm và ngột ngạt.

-Xin Lỗi.

-Hả,hơ.....chuyện gì cơ?

-Tôi Xin lỗi.

-Ừ.....rồi sao?

-Tôi tưởng cậu kết hôn....Vậy mà cậu lại đến nhà tôi như thế.

-Ừm.....ra vậy.

-Vậy là ta hòa.

-Hòa?

Nghe Vũ Diễm nói đến đây coi như mọi chuyện đã được gỡ rối.....nhưng hòa?Cái này thì thực sự nó không hiểu.Vũ Diễm dừng lại trước cổng nhà nó,đưa mắt nhìn xuống khuôn mặt kia,nhướn mày:

-Cậu bán chiếc vòng tôi đưa cho cậu.

-Tôi không có.

-Cậu.....vậy nó đâu.

-Đã bảo mất rồi.

-Mất?

-Chiêu Diên lấy mất rồi,đôi không trả.Cậu còn là đồng lõa lại còn làm bộ.

Thanh âm trong trẻo mang đầy vẻ khó chịu,từng câu từng chữ đều lọt vào tai cậu.Cậu khựng lại một lúc.....Chiêu Diên?.....đồng lõa?.....từ đấy mà hiểu lầm lại chồng chất hiểu lầm.Chúng khiến cậu phải đau khổ rất nhiều trong thời gian qua.Nỗi nhớ,sự thất vọng,.....luôn đeo bám cậu.Một mối.

Hai mắt nó mở to kinh ngạc,da thịt cảm nhận được thứ chất lỏng ấm nóng chạm vào,nhưng.....không phải của nó mà là của cậu.

Vừa mới được Vũ Diễm đặt xuống giường,nó đã cuộn tròn trong chiếc chăn lớn,đôi mắt mệt mỏi nhắm lại.

-Cậu về đi.

Mọi chuyện,những hiểu lầm.....coi như đã được giải quyết êm đẹp trong ngày hôm nay.Việc cậu nói những lời khó nghe xúc phạm nó cũng không còn để tâm nữa....Dù sao nó cũng biết lý do mà cậu làm vậy.Nhưng hiện tại.....Cậu ta và nó cũng không thể tiến xa hơn.

Không gian trở nên yên tĩnh,cứ ngỡ rằng anh chàng sẽ quay bước bỏ đi.....Chỉ tiếc cậu ta là Vũ Phong Điềm...

-Cậu làm cái gì đấy.

-Ngủ.

Nó trợn mắt nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt,cả người lẫn chân đều bị ôm chặt trong tay người đối diện.Ai đó thản nhiên vươn tay tắt điện,bỏ ngoài tai những tiếng chửi rủa của thú cưng.

Mặt trời ló rạng,những tia nắng đầu ngày bắt đầu len vào căn phòng nhỏ.Vũ Điềm lờ mờ mở mắt,nhận thấy cả người được phủ lớp chăn ấm lại nhìn người nằm bên cạnh.nó đang quay lưng về phía cậu.

Anh chàng thu dần khoảng cách với nó,tuy rất nhẹ nhàng nhưng có lẽ đã làm nó thức giấc.Con mèo nhỏ cựa mình,quay người về phía cậu,đôi mắt cafe bắt đầu hé mở....Và như đã dự tính trước.....

-Tên.Biến.Thái.....Tránh.Ra.

Nó vừa kêu vừa nhích người ra xa cho đến khi lại gần bức tường,bàn tay không quên kéo theo chiếc chăn.

Ấy vậy,chàng trai kia không những không bước chân khỏi giường mà còn tiến lại gần nó hơn,một tay chặn lên tường.Ánh mắt đen nhìn chằm chằm người trước mặt.

Trái lại với thái độ của cậu,nó chỉ biết cúi thấp đầu,tay nắm chặt lấy chiếc chăn,cơ miệng khó khăn cử động.

-Cậu cứ như thế này không thấy có lỗi với Chiêu Diên sao?

-Cậu một mình đến nhà tôi cũng không thấy có lỗi với Chiêu Diên sao?

-Đấy là tôi.....

-Tôi với Chiêu Diên không có quan hệ gì cả.

Vũ Điềm thở dài,lấy từ trong túi áo ra một chiếc vòng đeo vào cổ nó,Cậu còn vu vơ nhắc nhở nó một điều:

-Nếu bị bỏng,cậu nên để hờ vết thương,đừng có cố chấp mà băng chặt nó vào.

-Ồ,cảm ơn cậu vì nói điều mà tôi đã biết từ lâu rồi.....Ồ,chiếc vòng...

-Ừm,Có lẽ.....Mà thôi,đừng nói chuyện này nữa.

Vũ Điềm khẽ cười lại ôm chặt lấy nó.Nếu như hồi ấy,Chiêu Diên không nói dối là bị bỏng thì chắc lâu lắm cậu mới nhận ra bản thân nhận nhầm người.....Nhưng nếu cậu biết Chiêu Diên không phải cô bé cậu cần tìm sớm hơn một chút nữa,nếu như cậu quyết định chờ gặp mặt Tiêu Nhiên trước khi đi.....thì mọi chuyện có dễ dàng hơn?

-Buông tôi ra,đồ biến thái.

-Không.

-Diên hả?

-Sắp rồi đây.

Hết nói nổi,nó đưa đôi mắt phẫn nộ lên nhìn cậu,vừa lúc nhận thấy khuôn mặt anh chàng cũng ngày càng gần hơn.

2s,đủ để nó cảm nhận được thứ ấm áp,mềm mại ở cánh môi.

Thoạt tiên là sự bất ngờ,tiếp đó anh chàng nhận được sự phản kháng yếu ớt,cuối cùng là nó hoàn toàn bị cuốn vào nụ hôn này....

Cũng như lần đầu tiên, Vũ Diễm là người bắt đầu nhưng lần này cậu được đáp trả, nụ hôn ngọt ngào và ấm áp....

-Cậu phải ở bên tôi.....đây là điều kiện cuối cùng.

-Không phải cầu hôn hả?

-Là mệnh lệnh.

-END-

=====

Câu chuyện cuối cùng cũng đã kết thúc. Chuyện có những đoạn khá xàm, câu văn không được hay, cũng không có cái gọi là quá cao trào, không được gay cấn, nhưng các độc giả đã theo dõi đến chương cuối cùng này. Cảm Ơn vì điều đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-hop-gap-em>